Essie Summers

Primăvară în septembrie

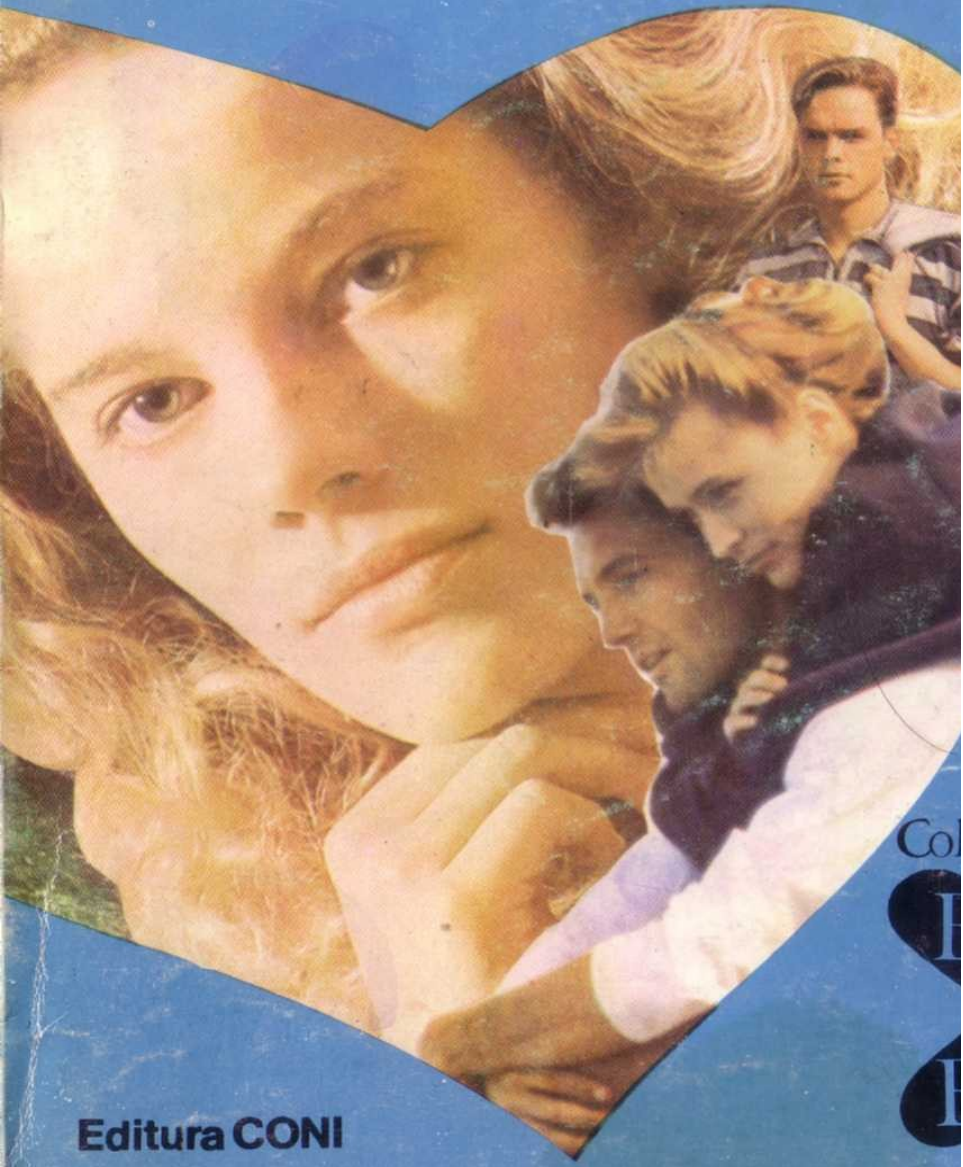

Editura CONI

Essie Summers

Primăvară în septembrie

Spring în september

În româneşte de : Cornel Romoşanu

BUCUREȘTI, 1993

Colecţia *„EL şi EA”*
– 12 –

CAPITOLUL I

Suzan Carew se plimba prin Canterbury. Asculta fascinată clopotele vechii catedrale în atmosfera liniştită a amurgului. Vara fusese minunată, însă zilele începuseră deja să se scurteze, iar dealurile verzi erau acoperite de brumă. Venea toamna. În curând câmpia înconjurătoare avea să devină o simfonie arămie.

Gândul o purtă deodată la un alt Canterbury, departe, în emisfera sudică; o aşezare întemeiată în secolul al XIX-lea de coloniştii englezi. Acolo, în Noua Zeelandă, luna septembrie era cu totul altfel. La Christchurch, la vremea asta, malurile râului Avon se împodobeau cu narcise; apoi era rândul cireşilor să înflorească. Pajiştea se acoperea cu flori albe, galbene, albastre... În zona de deal, viţeii de curând născuţi trebuie că zburdau deja pe păşuni. Vacile fătau întotdeauna mai târziu la Christchurch. Zăpezile munţilor erau atât de aproape! Dar mai mult ca orice, Suzanei îi plăcea Larchwood Vale. Toţi cei dragi ei erau stabiliţi acolo, în afară de părinţii ei, fireşte. Era un adevărat leagăn al familiei lor. Pentru moment părinţii ei locuiau pe alte meleaguri. Dar curând, când vor ieşi la pensie, se vor întoarce acasă.

Copilă fiind, îi urmase peste tot în peregrinările lor. Mare om de afaceri, tatăl ei călătorea fără încetare. Faptul acesta îi întărise şi mai mult fetei dragostea pentru Larchwood. Din fericire, o dată la doi sau la trei ani făceau un popas mai îndelungat acolo. De curând, Chris Carew fusese trimis în Canada. Cu siguranţă că acesta va fi ultimul lui post. Până acum,

Suzan îl însoţise mereu. Îi fusese secretară. Dar dintr-odată fusese cuprinsă de dorinţa de a zbura cu propriile ei aripi. Şi în plus, Stephanie şi Brent Morley, nişte prieteni din Noua Zeelandă, trebuiau să vină să-şi petreacă concediul în Anglia. Atunci, părinţii îi sugeraseră Suzanei să rămână cu ei să le arate regiunea.

Fata trăise două luni minunate. Se îndrăgostise de câmpia englezească. Se înţeleseseră foarte bine toţi trei. Dar, când Stephanie aducea veselă vorba despre celălalt Canterbury şi despre prietenii lor comuni, Suzan se simţea cuprinsă de o ciudată melancolie. Fără să vrea, prietena ei deschidea o rană veche, ascunsă cu grijă, însă atât de sensibilă încă…

Pe nesimţite se întunecă. Stelele începură să strălucească pe cerul senin. Era timpul să se întoarcă la hotel. Fără să se grăbească, se opri o clipă în faţa unei biserici care îi era deja familiară… Aici fusese botezat, în secolul al XVI-lea, marele scriitor Christopher Marlowe. Altădată, Suzan îi citea poeziile înfiorată. Mai ales una o tulburase profund: Poetul vorbea despre iubirea dintre o fată şi un păstor în munţii Noii Zeelande… Dar asta era o poveste veche! De atunci Suzan încercase să uite emoţionanta poezie. Străbătuse multe drumuri şi cunoscuse mulţi bărbaţi. Dar nici unul nu o tulburase ca acel păstor, de acolo, din emisfera sudică… Clătină din cap iritată. De ce să se lase cuprinsă de nostalgie? Nu mai era fetiţa fragilă de atunci. Acum avea douăzeci şi patru de ani şi mult mai multă experienţă. Ridică din umeri şi grăbi pasul Stephanie şi Brent răsuflară uşuraţi când o văzură, în sfârşit, venind.

— Ne-ai dat ceva emoţii, interveni Brent. Ştiindu-te singură pe străduţele astea după lăsarea serii… Vino o clipă în camera noastră. Vrem să-ţi facem o

propunere. Am comandat ceai şi sandvişuri. Cred că ţi-e foame!

Suzan, sau Shanna, cum o chemau prietenii ei, se gândea la o schimbare de program. Fără îndoială că însoţitorii ei se hotărâseră să viziteze un alt oraş… Dar nu despre asta era vorba. Stephanie intră direct în subiect.

— Ascultă, draga mea. Peste câteva zile ar trebui să pleci în Canada. Însă tatăl tău pare foarte mulţumit de noua lui secretară. De ce nu ai veni împreună cu noi în Noua Zeelandă? Bunica ta, Clotilde, se pare că organizează o mare reuniune de familie. Vor fi acolo toate rudele, toţi prietenii şi i-ar place mult să fii şi tu acolo ca s-o ajuţi la organizare, ca de obicei.

Suzan nu îşi crezu urechilor.

— Dar ultima reuniune a fost abia acum cinci ani! Din câte ştiu, adunările astea au loc o dată la zece ani, nu-i aşa?

— Din păcate, murmură Brent, Clotilde ar putea să ne părăsească până atunci… E foarte bătrână. Doar ea îşi mai aduce aminte de vechile legende, de povestea pionierilor. Ştii cum se întâmplă: de fiecare dată se găseşte cineva care nu a fost la adunările precedente şi toţi vor să asculte povestea trecutului. De data asta e vorba de o rudă îndepărtată care scrie o carte despre Alaska. Se află în Noua Zeelandă cu nişte afaceri şi vrea să profite de ocazie ca s-o întâlnească. Atunci, Clotilde s-a gândit…

Vocea i se stinse. Urmă o lungă tăcere. Bându-şi ceaiul, Suzan îşi amintea de ultima adunare a „prietenilor pionierilor”, cum zicea bunica. Câtă muncă pentru a pregăti totul! Din fericire, Morgan, fratele Stephaniei, pusese umărul alături de ea. În timpul ăsta, John, simţindu-se neglijat, se consolase cu verişoara ei din Tahiti. Au fost văzuţi deseori împreună. Situaţia devenea din ce în ce mai jenantă.

Morgan, cu gentileţea lui obişnuită, o ajutase să iasă din acest impas. Îi permisese să se despartă de John salvând în acelaşi timp aparenţele iar mica comunitate îşi regăsise liniştea.

În ciuda imensităţii proprietăţilor şi a distanţelor enorme care despărţeau locuinţele între ele, izolarea întărise legăturile dintre cei trei vecini: Larchwood, Forester şi Hervington-Blair. Trei familii întemeiate de trei bărbaţi întreprinzători care se împrieteniseră pe vapor în timpul îndelungatei călătorii. Wilfrid Hervington-Blair era la al doilea voiaj către Noua Zeelandă. Se întorsese în Anglia să-şi caute iubita. Dar avusese o cruntă dezamăgire. În lipsa lui, aleasa inimii se măritase cu altul… Suferise enorm. În disperarea lui hotărâse să se stabilească departe de orice aşezare omenească şi pentru aceasta alesese ţinutul inaccesibil de dincolo de munţi. Se stabilise pe câmpia inospitalieră de la Canterbury, urmat de tovarăşii de călătorie, Eldread Forester şi Gerard Larchwood.

Toţi trei reuşiseră să dea acestei câmpii aride o frumuseţe pastorală. Au urmat alte generaţii urmărind acelaşi scop. Puţin câte puţin, bunăstarea înlocuise cumpătarea şi chibzuinţă de altădată. Dar cele trei familii au rămas unite prin legături indestructibile. John era un Forester, Stephanie şi fratele ei erau Hervington-Blair.

În curând Suzan avea să întâlnească din nou toate aceste chipuri familiare. Se hotărî să joace deschis.

— Aş veni. Dar mi-e frică. Toată lumea va crede că m-am întors pentru că… Fran nu mai este.

Stephanie păru surprinsă.

— Nici nu m-am gândit la asta. În definitiv, tu l-ai părăsit pe John şi nu invers. Nu el te-a lăsat pentru Fran. Tu l-ai abandonat pentru Morgan. Este cu totul altceva! Păcat însă că povestea voastră n-a durat. Mi-ar fi plăcut să-mi fii cumnată. Evident, te înţeleg.

Între tine şi Morgan totul s-a terminat, John este văduv… Oamenii s-ar putea să interpreteze greşit întoarcerea ta. Nu-ţi face probleme. N-o să-ţi fie greu să pui lucrurile la punct Şi va fi cu atât mai rău pentru gurile rele.

Suzan pufni în râs. Dar, imediat, chipul i se înnegură din nou.

— Să nu-i scrii chiar acum mamei tale. Aş vrea să mă mai gândesc.

— Haide, o rugă Stephanie, doar n-ai intenţia să te răzgândeşti? Te rog, vino cu noi! Ar fi formidabil, nu-i aşa, dragul meu?

Soţul ei aprobă călduros. Suzan nu răspunse nimic.

— Dă-ţi seama, continuă Stephanie. Într-o săptămână suntem acolo. Din păcate, Morgan nu va fi acolo ca să ne întâmpine…

— …Şi de ce, mă rog? întrebă Suzan într-o doară.

— Lucrează în insulele Noile-Hebride.

Însoţitoarei nu-i veni să creadă.

— Morgan! În mijlocul Pacificului? Ce naiba face acolo? Şi de ce nu mi-ai vorbit despre asta?

— Pentru că nu m-ai întrebat. Nu prea îţi place să vorbeşti despre el!

— Ai dreptate. În orice caz, vestea este uimitoare. Şi bunica nu mi-a spus nimic!

— Draga noastră mătuşă Clotilde nu prea stă bine cu memoria. De la o vreme cam uită.

Shanna acceptase formal explicaţia, dar nu crezu un cuvânt. Bătrâna doamnă fusese întotdeauna o femeie cu capul pe umeri.

— Cu ce se ocupă Morgan acolo?

— Predă agronomia într-un colegiu. Dan Cairns îi ţine locul pe domeniu. Lucrează acolo de atâta vreme!

Expresia încordată a lui Brent nu îi scăpă Suzanei. Părea foarte stingherit. De ce? Cei doi îi ascundeau

oare ceva? Nu era posibil! Se hotărî să schimbe subiectul.

— Ce mai face John Forester? Trebuie să-i fie greu după moartea lui Fran. Din fericire nu aveau copii… O mai păstrează pe bătrâna bonă, nu-i aşa?

— Da, ea are grijă de casă. E o comoară, să ştii! Bărbatul ei se ocupă de grădină şi ajută şi la fermă. John pare să-şi fi revenit după nenorocire. În sfârşit, e greu să ştii adevărul. Este atât de închis în el! Vrea să se lanseze în politică.

Era clar că lucrurile se schimbaseră. Altădată John nu se gândea decât la ţinutul lui… Îşi aducea aminte de zilele fericite din copilărie. De mai multe ori tatăl ei fusese trimis în ţări îndepărtate în care nu existau şcoli englezeşti. Atunci micuţa Shanna fusese încredinţată bunicii, unde petrecuse sejururi îndelungate. De atunci însă se schimbase mult, aşa cum se pare că se întâmplase şi cu John.

Îşi aminti de Fran. Într-o strălucire îi revăzu părul auriu, ochii albaştri care păreau să reflecte imensitatea cerului… Erau doi ani de când murise…

Într-o zi Martine Griffiths îi spusese:

— E formidabil cât de bine te înţelegi cu Fran. Evident, nu ai ce să-i reproşezi: l-ai părăsit pe John şi era liber să facă ce vrea. Dar ai fi putut să te simţi ofensată văzându-l că se consolează atât de repede, şi tocmai în braţele verişoarei tale.

Shanna izbucnise în hohote de râs. Se simţea uşurată. Nimeni nu ghicise adevărul. Toţi crezuseră în dragostea ei subită pentru Morgan…

Morgan ştia că John şi Shanna erau totul unul pentru celălalt. Dar, văzând nefericirea fetei când iubitul ei se îndreptase către alta, nu şovăise. Doar din cavalerism îi propusese Shannei să simuleze o legătură între ei. În felul ăsta putea să se despartă de

John şi să-şi păstreze orgoliul. Ea acceptase recunoscătoare.

John reacţionase aşa cum trebuia. A avut tactul să nu-şi manifeste bucuria când Shanna i-a dat vestea. Nu prea a pus la inimă rolul îndrăgostitului părăsit şi a aşteptat plecarea „prietenilor pionierilor” ca să facă publică logodna cu Fran. În felul ăsta, onoarea era salvată pentru toţi.

Tatăl lui Fran venise din Tahiti pentru reuniune. Aşa se face că tinerii au grăbit căsătoria pentru a profita de prezenţa lui. Shanna a rămas mai multe luni la Larchwood. Părinţii erau plecaţi în Asia într-o misiune complicată. Au preferat să o ştie acasă în siguranţă.

Apoi buna Clotilde încurcase lucrurile fără să vrea: îi încredinţase administrarea proprietăţii lui Morgan. Era convinsă că acesta o va lua în căsătorie pe Shanna. Era deci firesc ca el să preia conducerea treburilor. Suzan sperase ca el să refuze. La urma urmei, logodna lor nu era decât o faţadă. Dar spre marea ei surprindere, Morgan nu a procedat aşa cum se aşteptase, ci şi-a scos la vânzare cabinetul veterinar şi a venit să se instaleze la Larchwood Vale.

Când Suzan i-a făcut cunoscută mirarea ei, el nu i-a răspuns imediat. Apoi a privit cu o expresie cinică.

— Şi de ce aş fi refuzat, Suzan Carew? Postul ăsta îmi convine de minune.

— Dar… Păreai atât de preocupat de meseria ta…

— Am fost. Apoi am simţit chemarea pământului. E minunat să fiu pe domeniul meu…

Suzan a tresărit contrariată. Spusese „domeniul meu”…

— Ai devenit atât de calculat? l-a întrebat încet. Nu te ştiam în felul ăsta.

Morgan a schiţat un zâmbet rece.

— Nu mă cunoşti prea bine.

— Acum îmi dau seama. Totuşi, ce se va întâmpla cu Blair Peaks? Tatăl tău s-a gândit mereu că tu îi vei lua locul. Dar acum, dacă vrei să te întorci la pământ…

— Brent se ocupă de Blair Peaks de multă vreme. Acolo se simte ca acasă. Şi Stephanie la fel. Nu-ţi face griji! Nu renunţ la partea mea din domeniu. Ce este al meu, rămâne al meu! Dar de vreme ce Brent şi Stephanie s-au instalat acolo, oferta bunicii tale a picat la ţanc. La Larchwood Vale nu voi fi departe de pământul strămoşilor mei.

Suzan era tulburată. Întotdeauna îl crezuse pe Morgan un om sincer. Când acesta îi propusese logodna „de ochii lumii” fusese convinsă că procedase aşa doar din gentileţe. Se înşelase oare? Era vorba de un plan pus la punct cu minuţiozitate? Să se fi gândit că luând-o în căsătorie va deveni stăpânul domeniului? Se hotărâse să se lămurească cât mai repede. După puţin timp a rupt logodna şi a plecat să-şi întâlnească părinţii la Bangkok.

Totuşi, Morgan nu şi-a reluat lucrul la cabinetul veterinar. S-a instalat la Larchwood Vale… În sfârşit, până la urmă s-a lăsat păgubaş. Însă de ce nu i-a scris bunica nimic despre el? Dar asta nu mai avea nici o importanţă acum. Dimpotrivă, chiar în felul ăsta îi va fi mai uşor când se va întoarce. Poate că Morgan avea de gând să rămână acolo mai departe. Suzan nu vorbise încă cu nimeni despre asta. Nu îndrăznise. Dar acum, totul se schimbase.

— Iată o problemă mai puţin, spuse ea uşurată. N-aş putea suferi să ne observe lumea pe toţi trei, întrebându-se pe cine voi alege: pe Morgan sau pe John. Voi putea în sfârşit să trăiesc aşa cum vreau şi să mă instalez liniştită acasă la mine, la Larchwood Vale. De multă vreme visez să mă ocup de domeniu aşa cum a făcut-o bunica atâta vreme. Mama va fi

încântată! Dintotdeauna ea a vrut să mă vadă aşezată acolo.

O privi pe Stephanie, dar aceasta îşi întoarse ochii. Din nou, avea un simţământ ciudat: prietena ei îi ascundea ceva.

Era tot în septembrie. Dar toamna lăsase locul primăverii. Călătoria lor de la capătul lumii era pe terminate. Prin geamul avionului, priveau câmpia Canterbury care semăna cu un eşichier de verdeaţă mărginit de apele albastre ale Pacificului. În depărtare, munţii păreau minusculi.

Avionul alunecă uşor către pista de aterizare. Un impact uşor şi roţile atinseră pământul. Suzan era nespus de fericită: se întorsese în sfârşit acasă! Era dimineaţă devreme. Trebuiră să mai zăbovească în oraş câtva timp. Înainte de plecare Brent comandase o maşină nouă şi trebuia să meargă la garaj să o ridice. Nu mult după ce intră în posesia ei se angajară pe autostrada Sudului. Trecură de râul Rakaia şi o luară spre vest, către întinsele păşuni. Şoseaua asfaltată făcu loc drumului de ţară care îi învălui într-un nor de praf. Dar acest neajuns era din plin compensat de pitorescul peisajului. Departe în zare, vârfurile înzăpezite ale munţilor parcă îi chemau într-un chip tainic şi făceau ca dealurile înverzite care se înălţau la poalele lor să pară nişte miniaturi. Pe păşuni, viţeii zburdau plini de viaţă. Acum nu mai era nici un risc de vreo ninsoare întârziată care, întinzându-şi peste tot nuanţa albă, să le pună vieţile în primejdie. Soarele primăvăratic făcea să scânteieze canalele de irigaţie care aveau să înlăture seceta din perioada de vară. Peste tot era o orgie de flori multicolore: zambile cu parfum îmbătător, narcise cu petale aurii. În livezi merii în floare semănau cu nişte uriaşe buchete de mireasă.

Văzură trecând un majestuos cârd de gâşte albe, mergând legănat către râu. Shanna privea Încântată munţii pe care ti iubea, ca şi când şi-ar fi regăsit nişte prieteni vechi: muntele Hutt, muntele Somers, cele două piscuri Ponces… Drumul urca pe coline. Se apropiau de cele trei domenii. În curând aveau să vadă colinele albe ale reşedinţei de la Larchwood Vale. Casa lui Blair Hill era cea mai îndepărtată dintre cele trei. Dar deja copacii plantaţi de mâna omului se deosebeau de cei din pădure. Străbăteau acum Forester Gorge.

O luară pe drumul care ducea la conac. Shanna văzu cum apare încet marea poartă de piatră. Rămase înmărmurită. Altădată nu putea să o privească fără emoţie. Acum, viitorul ei era legat de Forester Gorge, de această locuinţă idilică, alături de bunica ei dragă. Dar toate astea erau acum de domeniul trecutului.

Intrară pe poartă. Pe un cal negru îi aştepta un călăreţ sobru: era John. Brent încetini, apoi opri maşina în timp ce John descăleca. El deschise portiera din spate, o ajută pe Shanna să coboare din maşină şi o îmbrăţişă sărutând-o pe obraz, şoptindu-i:

— Bine ai venit acasă, frumoasă aventurieră!

Îi sărută şi pe Stephanie şi pe Brent.

— Am văzut maşina când eram pe culmea dealului, explică el vesel. Clotilde este foarte emoţionată. M-a rugat să vă întâmpin. De când a primit scrisoarea care anunţa întoarcerea Shannei nu-şi mai găseşte astâmpărul.

Scrisoarea fusese o idee a Stephaniei. Se gândise că în felul ăsta ar putea să evite un şoc prea puternic pentru bunica. Sau voise în primul rând să-l anunţe pe John despre întoarcerea fostei lui logodnice? Gândul acesta nu îi surâdea Suzanei.

— Nu vreau s-o facem să aştepte, spuse ea sec. La drum! Sper să te revăd în curând, John!

— Voi veni la voi astă seară. E o reuniune a clanurilor. Părinţii tăi sunt deja acolo, Stephanie. Abia aşteaptă să le povesteşti cum a fost călătoria.

Vestea asta îi făcu plăcere Shannei. Îi iubea pe Stephen şi Maria Hervington-Blair. Rămăseseră atât de tineri! Şi totuşi aveau cel puţin şaptezeci de ani. Maria avusese copii foarte târziu. Pentru cuplu, naşterea primului copil însemnase începutul unei noi tinereţi.

Trecură pe sub arcul de piatră sculptată care îşi întindea umbra ca o binecuvântare asupra domeniului. În stânga casei fagul cel bătrân începea să-şi etaleze frunzele proaspete. Un salcâm de un soi deosebit, din Australia, îi ţinea companie. Încărcat cu flori mari, galbene, semăna cu un glob de aur.

Shanna fu copleşită de amintiri. Într-o zi, în timpul scurtei logodne, Morgan ii spusese:

— Florile astea au culoarea ochilor tăi, Suzan. Nu sunt nici brune, nici verzi, ci sunt…

John nu îi făcuse niciodată un asemenea compliment. Însă pentru ca să descrie ochii lui Fran, părul lui Fran, avea un repertoriu imprevizibil…

Fran era atât de frumoasă! Ochii ei erau de albastrul safirelor, părul îi era de aur roşu… În rest, cele două fete se asemănau mult. Erau asemenea a două fotografii identice din care una, expusă prea mult la soare, îşi pierduse prospeţimea.

Dar ce rost avea să răscolească trecutul? Shanna era acum mult mai călită. Timp de cinci ani dusese o viaţă veselă şi plină de evenimente, acumulând multă experienţă. Fusese curtată de mulţi bărbaţi. Singura pată întunecată în acest tablou, în timpul acestor ani, fusese îndepărtarea de pământul natal.

Nu, nimic nu se schimbase! Parcul era la fel de frumos. Pârâul îngâna acelaşi refren zglobiu pe pietrele lui şlefuite. Salcia plângătoare semăna şi

acum cu o colibă mică. Găinile cotcodăceau grave la fel ca odinioară… Dincolo de plopi, se întindea un somptuos covor viu colorat: rondul cu violete al Clotildei era tot acolo, înmiresmând aerul primăvăratic. Cameliile erau şi ele înflorite. Maşina înconjură casa şi se opri lângă terasă. O siluetă fragilă şi împovărată de ani îi aştepta în capul scărilor.

Suzan coborî din maşină şi se grăbi spre Clotilde care o cuprinse în braţe.

— Ce frumoasă eşti, draga mea! Ai învăţat toate secretele eleganţei europene. Dacă mă gândesc bine tu întotdeauna ai avut atâta şic! Chiar şi în blue jeans tu pari a fi o regină Simt cum inima mea bătrână bate mai repede. Sunt atât de fericită să te văd din nou! Şi taiorul ăsta îţi vine minunat! Are aceeaşi culoare ca frunzele fagului. Culoarea misterioasă a ochilor tăi, copila mea.

— Haide, bunico! Mă faci să roşesc, protestă timid fata. Am îmbrăcat taiorul ăsta ca să-ţi fac o plăcere, să ştii! Dar să nu te amăgeşti aşa uşor, adăugă zâmbind strengăreşte. Nu va dura prea mult până să trec la ţinuta obişnuită: jeans.

Ochii bătrânei se umpluseră de lacrimi. Şi Shanna şi-i simţea pe ai ei umezi de emoţie.

— Mor de foame, spuse fata pe un ton vesel, ca să alunge stânjeneala. Ceaiul e gata?

— Bineînţeles, draga mea. Să mergem în sufragerie!

Fata o luă de braţ pe bătrână şi porniră împreună. Camera mare era la fel de primitoare. Ferestrele mari cu vitralii erau deschise. O briză uşoară umfla perdelele mov. În contrast cu exteriorul, camera era destul de întunecoasă. Astfel încât Shanna nu îi văzu la început decât pe Stephen şi Maria. Apoi, când ochii i se obişnuiră cu penumbra îl descoperi pe Morgan.

Triunghiul de odinioară era adunat din nou.

El veni spre Suzan şi îi mângâie obrazul proaspăt.

— Doamne! exclamă fata surprinsă. Am avut impresia că am vedenii. Te credeam în Noile Hebride.

— Am stat acolo două luni. Dar m-am întors pentru perioada de fătare a mieilor. Ştii bine că nu aş lipsi de la asta pentru nimic în lume.

— Cum aşa, Stephanie, reluă Suzan, n-ai spus tu că Morgan a plecat de la Larchwood pentru totdeauna?

— Nicidecum. M-ai înţeles greşit. Ştiam că e tot aici, însă…

Neştiind ce să mai creadă, Suzan se întoarse către Brent. El asistase la discuţia lor din Anglia. Dar el întări spusele soţiei lui.

— Doar îl cunoşti pe Morgan. N-a putut să rămână mult timp în insulele Pacificului. Acolo nu sunt oi!

— Nu îl ştiam pe prietenul nostru atât de pasionat de creşterea oilor, replică tânăra cu nonşalanţă. La urma urmei, timp de mai mulţi ani a preferat meseria lui de veterinar; John în schimb, a trăit mereu pe păşunile alpine…

— John a început să se schimbe, reluă cu răceală Morgan. Şi-a părăsit oile ca să intre în politică. Şi să nu mai punem la socoteală alte preocupări… mai frivole…

Maria servi ceaiul. Bătrânul Stephen îşi privea fiica cu atenţie.

— Călătoria asta cred că ţi-a priit, spuse bătrânul admirativ. Te găsesc foarte frumoasă. Şi parcă te-ai mai împlinit şi îţi stă bine.

— Şi încă o să mă mai împlinesc, tată, răspunse femeia roşind. Pentru că aştept un copil.

Toţi erau încântaţi de această veste. Stephanie deveni centrul atenţiei, spre marea uşurare a Suzanei. Tânăra se apropie şi se aşeză lângă bunica Clotilde. Bătrâna doamnă părea că nu mai îmbătrânise deloc în aceşti cinci ani de când nu se mai văzuseră. Morgan îi

oferi Shannei o farfurie cu fursecuri. Ea îi refuză politicos.

— Haide, nu face mofturi, spuse el cu asprime. Am tăiat viţelul cel gras pentru întoarcerea copilului risipitor. Nu ne dezamăgi. Apreciază meniul! De altfel, ai nevoie să te mai împlineşti. Eşti slabă ca un ţâr!

— Nu-ţi face griji, nu sunt la regim. Dar prefer prăjiturile mamei tale. Gând le gust, parcă mă simt din nou copil. Vrei să-mi dai una, te rog?

— Ca plăcere, dar te rog să rămâi aşa cum eşti. Copil, erai o adevărată pacoste. Toată ziua trebuia să alerg după tine; să te pescuiesc din scăldătoarea raţelor şi să mă urc după tine până în vârful bătrânului fag. Tu şi Louis eraţi nişte diavoli. Şi de fiecare dată când făceai vreo poznă, la mine veneai să ceri ajutor.

— Aveam o slăbiciune pentru tine, răspunse Suzan roşind. Eram atât de fericită când veneai să mă salvezi. Erai cavalerul meu. Aş fi vrut să-ţi îndeplinesc dorinţele cele mai tainice şi să ţi le ofer pe o tavă de argint…

— Dorinţele mele cele mai tainice? Care de exemplu?

— De exemplu să o conving pe Martine Reddington că eşti bărbatul cel mai seducător din lume. Să o conving să-l părăsească pe Philip Griffiths…

Morgan rămase cu gura căscată.

— Martine Reddington, dorinţa mea cea mai tainică? De unde ai scos-o şi pe asta? M-am întâlnit cu ea o dată sau de două ori dar mi s-a părut toarte plictisitoare. Cât despre tine, când ai venit la ultima reuniune a trebuit să te îndrăgosteşti de John! Ai fi făcut mai bine să mă consideri pe mine cavalerul tău, adăugă răutăcios. Asta te-ar fi făcut să eviţi deziluziile.

Maria îi oferi fetei încă o ceaşcă de ceai şi asta îi dădu un răgaz până să răspundă.

— Iubirile din copilărie nu durează toată viaţa, replică Suzan cu o împunsătură cinică. Înţelege, eu şi John avem aceeaşi vârstă. Copil fiind, îl consideram un puşti, iar tu erai deja un tânăr. Însă la ultima reuniune…

— …La ultima reuniune, te-ai lăsat mânată de o pornire prostească!

Se înfruntară din priviri. Glasurile li se înăspriră.

— Cum poţi să gândeşti în felul ăsta? John este un băiat foarte serios, foarte ponderat.

— Nu e făcut pentru tine. Mă mir că nu ţi-ai dat încă seama de lucrul ăsta.

— De ce? Pentru că s-a îndrăgostit de Fran? În definitiv, logodna noastră nu era… oficială.

Morgan o cercetă cu ochii lui negri, încercând parcă să-i ghicească gândurile.

— Te-am făcut atentă înainte de întâmplarea asta. Adu-ţi aminte de seara când am citit scrisorile lui Gerard către Victorine…

Suzan prefera să nu-şi mai amintească seara aceea.

— M-ai întrebat dacă eu şi John avem gusturi comune. Dar nu ai spus nimic rău despre el.

— Atunci nu aveam nici un motiv s-o fac. Dar mi se părea că îi cazi în braţe prea uşor. Poate eram gelos! adăugă cu acreală Morgan.

Suzan îşi plecă ochii. Prin urmare, John se îndrăgostise de Fran, şi Morgan jucase rolul salvatorului mărinimos. O făcuse oare doar din generozitate? În definitiv, ea era unica moştenitoare a unei mari proprietăţi… Încet, îşi ridică privirea şi reuşi să-şi ascundă tulburarea. Avea deja experienţă!

— Uneori, murmură ea cu o voce egală, mă întreb dacă propunerea ta era pornită pur şi simplu din generozitate. Când mi-ai propus să anunţăm logodna

ca să salvăm aparenţele, nu aveai şi un gând ascuns în minte? Erai într-adevăr complet… dezinteresat?

— Eşti mai răutăcioasă ca altădată. În sfârşit, ai înţeles că nu sunt Ivanhoe! Pur şi simplu am ştiut să prind din zbor o ocazie interesantă. Dar tu nu ai jucat sincer! Te-ai folosit de mine şi pe urmă ai plecat.

Shanna, care îşi sorbea ceaiul, simţi cum furia o strânge de gât.

— Îţi admir marea sinceritate, replică ea sec Şi… chiar credeai că planul îţi va reuşi? De ce?

De data asta, Morgan păru încurcat. Şovăia…

— Dacă ar fi mers, spuse el în sfârşit, ţi-ai fi realizat vechiul tău vis: să-mi oferi pe o tavă de argint visul meu cel tainic…

Shanna fierbea de furie. Dacă ar fi fost singuri ar fi sărit în sus. Îşi dorea chiar atât de mult să pună mâna pe Larchwood Vale? Evident, Brent îi luase locul la Blair Hill, dar nu cu gândul să-l spolieze. Când acesta se însurase cu Stephanie, Morgan era de multă vreme hotărât să devină veterinar. Tatăl lui îl văzuse bucuros pe ginerele său luând locul fiului rătăcitor. Pentru Morgan nu mai rămânea decât o singură soluţie: să se îndrepte către Larchwood Vale!

Glasul bărbatului o făcu să revină la realitate.

— Te-ai întors, în sfârşit. Multă apă a curs pe râu, şi, ironia soartei, John este din nou liber! Atenţie, Shanna! Nu mai repeta greşeala de odinioară! Nu sunt pregătit să joc încă o dată rolul de salvator. Când vei înceta oare să-l vezi în roz pe acest Don Juan? N-ai ajunge nicăieri căsătorindu-te cu John! Fii înţeleaptă, frumoasa mea!

— Înţelepciunea nu are nici o legătură cu asta

— Te înşeli. Aliindu-te cu mine ai câştiga mult. Avem multe în comun. Avem aceleaşi gusturi, aceleaşi idei. Pe asemenea bază se construieşte o căsnicie solidă, nu pe o admiraţie romantică şi trecătoare.

Shannei îi îngheţă sângele în vine, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Uită-te la părinţii mei, continuă Morgan…

— Nu ai ales un exemplu potrivit, i-o tăie scurt. Părinţii tăi sunt legaţi unul de altul de un ataşament solid. Dar au păstrat toată dragostea din tinereţe. Asta face minunată legătura lor. Când eram doar o fetiţă îmi amintesc că am văzut-o pe mama ta aruncându-se în braţele tatălui tău ca o adolescentă. Asta m-a uimit la vremea aceea.

— La doisprezece ani erai foarte perspicace. Dar la nouăsprezece unde ţi-a fost mintea? Cum ai putut să te îndrăgosteşti de un palavragiu frumos ca John?

— În orice caz, am avut destulă judecată să rup foarte repede aşa-zisa logodnă cu tine!

Aşeză ceaşca şi se ridică brusc.

— Haide, bunico, spuse Suzan zâmbitoare, hai să-mi arăţi casa! Vreau să explorez flecare colţişor şi să văd dacă s-a schimbat ceva!

Spera că îi închisese gura lui Morgan. Dar el nu părea deloc afectat de discuţie. Părăsind încăperea tânăra îl auzi spunând cu tonul cel mai firesc din lume:

— Hai, bătrâne Brent, povesteşte-ne amintirile din călătorie. Eşti un scriitor foarte nepriceput. În scrisorile tale nici măcar nu ne spuneai dacă era vreme frumoasă sau nu.

Toată lumea izbucni în râs. Shanna îşi muşcă buzele. De ce nu rămăsese omul ăsta diabolic în Noile Hebride?

CAPITOLUL II

Suzan era turbată de furie. încerca cu disperare să-şi regăsească liniştea. Trebuia neapărat, pentru că altfel bunica ar fi băgat de seamă ce se întâmpla. Cum de îndrăznise Morgan să-l atace pe John? Era un băiat atât de drăguţ! Ar fi trebuit să ducă alături de soţia lui o viaţă tihnită şi fericită. Dar Fran murise la trei ani după căsătoria lor.

Cine se credea Morgan? Bărbatul ideal? Of! celibatarii ăştia!

— Am avut un noroc formidabil, draga mea. După atâţia ani, am găsit exact aceeaşi ţesătură.

— Aceeaşi… ţesătură? Ce ţesătură?

Shanna reveni brusc la realitate. Bunica zâmbi înţelegătoare.

— Ei bine, nepoata mea, ce-i cu tine? Eşti cu capul în nori!

— Scuză-mă, te rog! Este… din cauza decalajului orar.

Bătrâna doamnă îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Nu e cumva şi din cauza întâlnirii cu fostul tău logodnic? Discuţia voastră de adineauri părea foarte aprinsă. În sfârşit, să revenim la ţesătură. Străbunica ta, Victorine Larchwood, l-a ales pentru perdelele din camera asta. Când eram copil, îmi plăceau foarte mult. Toate aceste flori, toate aceste păsări mă făceau să visez. Şi iată că acum câteva luni ara dat peste exact acelaşi material. Îţi dai seama că am fost încântată. Am pus să se refacă toate perdelele aşa ca în vremurile de demult. Materialul este de foarte bună

calitate. Va dăinui peste generaţii! Dar poate că viitoarea stăpână va pune să fie schimbate? Poate că va găsi că stilul casei este prea bătrânesc?

Aceste cuvinte stârniră în Shanna o ciudată melancolie. Era oare posibil să se întâmple aşa ceva? Vechea locuinţă va cădea în mâinile unei străine care nu va şti să-i aprecieze farmecul desuet. Asta ar mâhni-o nespus pe bunica. Sărmana Clotilde care îşi pierduse cei doi băieţi în război. Iar fiica ei se căsătorise cu un om de afaceri şi trăia departe de casă. Cine avea să preia ştafeta la Larchwood Vale?

— Istoria se repetă, murmură visătoare bătrâna. Întemeietorul familiei noastre, Gerard Larchwood, s-a căsătorit cu o franţuzoaică. Şi bunicul tău m-a ales pe mine. Părinţii mei au fost atât de fericiţi de această căsătorie…

— Bunico… tu singură l-ai ales? Vreau să spun… În vremea aceea, deseori căsătoriile erau aranjate între familii. Cei tineri nu prea erau întrebaţi.

Bătrâna izbucni într-un râs zglobiu.

— Draga mea, eram nebună după el! Când, în 1914, a plecat să lupte în Franţa, muream de nelinişte: dacă se îndrăgostea de vreo franţuzoaică! Nu mai pun la socoteală pericolele, bombele, tranşeele. Slavă Domnului, s-a întors sănătos. Şi vezi tu, anii aceştia de despărţire ne-au apropiat şi mai mult unul de celălalt. Absenţa fiinţei dragi este atât de cumplită! Asta îmi aduce aminte de o frază pe care am citit-o într-o carte: *„Nici o femeie nu este cu adevărat femeie dacă nu a cunoscut ce înseamnă tristeţea, dacă nu a dorit nebuneşte ceea ce nu poate avea…”* Războiul, despărţirea crudă au făcut din mine o femeie adevărată. Mama ta ştie bine despre ce vorbesc. Şi ea a cunoscut suferinţa. Tot timpul se jura că se va mărita cu un fermier, un bărbat care să poată lua în mâinile lui domeniul. Şi până la urmă l-a întâlnit pe

tatăl tău. S-a îndrăgostit nebuneşte de el. Dar, timp de o lună, nu a vrut să recunoască faţă de ea însăşi acest lucru. El era om de afaceri, călătorea în permanenţă. Ca să-l urmeze, trebuia să plece de acasă, să părăsească meleagurile astea atât de dragi. Sărmana ta mamă se consuma, slăbea văzând cu ochii. Până la urmă am reuşit să o conving să mi se destăinuiască. Şi am îndemnat-o să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea. Propria mea experienţă mi-a folosit. înainte de a-l întâlni pe bunicul tău, mi-am spus mereu că voi trăi undeva la malul mării. Iubeam oceanul mai mult ca orice pe lume. Sărmanul Humphrey m-a dus departe, foarte departe de locurile pe care le visam eu, dar nu mi-a părut rău niciodată. Am învăţat să iubesc munţii, să uit cântecul valurilor pe plajă… Aminteşte-ţi mereu de vorbele mele, draga mea: nimic nu este mai de preţ pe lume decât dragostea. Simt că eşti încordată, neliniştită. Nu te lăsa speriată de întoarcerea asta. Mai devreme sau mai târziu inima ta va alege şi vei şti pe ce drum să apuci.

Shanna privi gânditoare pe fereastră. Undeva, departe, aproape de linia orizontului, se găsea casa lui John.

— După părerea ta, bunico, aş putea să-mi găsesc fericirea aici, la Larchwood Vale? Ar trebui să renunţ la orgoliu şi să accept ca un bărbat să mă ceară în căsătorie?…

— N-am spus asta, răspunse Clotilde hotărâtă. Nu mi-aş îngădui să-ţi influenţez hotărârea. Tinereţea ta trebuie să aleagă drumul fără ajutorul aşa-ziselor „sfaturi bune”! În orice caz, ai face bine să uiţi prima ta logodnă cu Morgan. A fost o comedie destinată să-ţi păstreze onoarea. Dar timpul a trecut. Şi John, şi Morgan s-au schimbat mult. Şi tu te-ai schimbat, draga mea, ai învăţat multe lucruri. Nu îi priveşti pe cei doi sub o lumină nouă?

Shanna nu răspunse, însă întrebă mirată:

— Ai ştiut deci, bunico? Nu te-ai lăsat păcălită de stratagema mea? Când am anunţat logodna cu Morgan…

— …Când ţi-ai anunţat logodna cu Morgan, John nu avea ochi decât pentru Fran. Am înţeles intenţiile lui Morgan. Acum pot să-ţi mărturisesc: m-am rugat ca să-l iei de bărbat!

— Cum, bunico? Nu puteam. Logodna noastră n-a fost decât o comedie.

— Ai fi putut să te laşi sedusă, să găseşti în tovărăşia lui o oarecare plăcere a vieţii tihnite…

— Nu era vorba de nici o plăcere. Înţelege, bunico, Morgan vroia să se căsătorească cu mine doar din interes! El vroia Larchwood Vale, nu pe mine!

— Am ştiut-o de la bun Început. Dar lucrurile astea nu sunt niciodată atât de simple. Am fost întrutotul de acord cu atitudinea lui Morgan.

— Nu te înţeleg! Era vorba pur şi simplu de oportunism!

Bătrâna înălţă din umeri.

— Poate mai târziu vei înţelege. În orice caz, ţine seama de sfatul meu. Nu lua în seamă ce a făcut Morgan atunci. Trecutul e trecut. Sper că l-ai iertat. Acum, trebuie să uiţi. Doar atunci vei putea să fii fericită.

În clipa aceea o voce de bărbat le strigă de pe scară.

— Coborâţi repede! strigă Morgan. Părinţii şi tinerii căsătoriţi pleacă. Vor să-şi ia rămas bun.

Şi astfel, Shanna avea să-şi petreacă seara împreună doar cu Clotilde şi Morgan. Nu prea îi convenea. Din fericire, John promisese că trece şi el.

Se mulţumi doar să telefoneze. Cinară devreme. Bunica se ocupă de bucătărie, şi Morgan, spre marea surpriză a tinerei, se ocupă cu servitul. Nu îl văzuse

niciodată într-un asemenea rol şi îl tachină discret pe tema asta.

— Ei bine, e la modă, nu-i aşa? răspunse Morgan aruncându-i bătrânei o privire plină de tandreţe. Şi pe urmă, nu vreau ca gazda noastră să se obosească prea mult. E greu să găseşti oameni pentru personal, aici, atât de departe de oraş. Am dat peste o femeie care vine de două ori pe săptămână. E puţin, însă din fericire este o femeie formidabilă. Are un spor de necrezut.

După ce strânseră masa, se instalară în salon în faţa şemineului. Ambianţa era caldă şi liniştită. Când sună telefonul, Morgan se duse să răspundă.

— E pentru tine. E John.

Când îi întinse aparatul, privirile li se întâlniră.

— Mă duc să vorbesc de la celălalt aparat. E mai… intim.

— Ai în continuare relaţii intime cu acest domn? întrebă Morgan cinic. Perfect. Îţi fac legătura.

Vorbise foarte tare. Fără îndoială că o făcuse intenţionat. Clotilde auzise fără îndoială. De altfel, fusese cuprinsă brusc de un acces de tuse care semăna mult cu o izbucnire de râs deghizată. Bunica îşi bătea joc de ea!

— Alo, John?

Se auzi un declic în receptor.

— Ce faci, te distrezi spărgând vasele?

— Nu, răspunse Suzan roşind. E Morgan care a închis celălalt aparat. Prefer să vorbesc din hol.

— Ca în vremurile bune de altădată.

Într-adevăr, tânăra avea impresia că se întorsese în trecut. Vocea lui John era la fel de mângâietoare…

— Da, dar altădată o făceam din alte motive… John, aş fi vrut să-ţi transmit prin viu grai condoleanţele mele pentru moartea lui Fran. Nu am fost acolo când s-a întâmplat… Nu vreau ca Morgan să ne audă, ca să

nu te simţi stingherit. Trebuie să fie dureros să răscoleşti aceste amintiri… În sfârşit, adineauri păreai în formă şi asta mi-a luat o piatră de pe inimă. Fran era o fată minunată. Cred că ţi-a fost greu să-ţi revii după şocul ăsta.

— Până la urmă uităm până şi cele mai mari dureri. Am învăţat asta cu mult timp în urmă, atunci când m-ai părăsit.

Shanna era surprinsă. întotdeauna fusese sigură că John fusese sedus de Fran înainte ca ea să-l părăsească. Şi dintr-odată vorbea de defuncta lui soţie ca despre o soluţie de consolare. Reuşi totuşi să-şi păstreze calmul.

— Se pare că asta nu te-a făcut să suferi prea mult, continuă Suzan pe un ton ironic.

— Dar tu? Ai suferit văzând că m-am îndrăgostit atât de repede de Fran după despărţirea noastră? Să ştii că am avut multe îndoieli. Când ai rupt-o cu Morgan, mi-a părut rău că nu am mai avut răbdare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că logodna voastră nu putea să dureze. Este cu câţiva ani mai în vârstă ca tine… Deseori femeile sunt atrase de bărbaţi mai bătrâni, dar se plictisesc de ei foarte repede. Cred că ai regretat logodna asta…

Suzan nu regreta nimic. Poate doar că nu se măritase cu Morgan. Cererea lui în căsătorie era o stratagemă menită să-i salveze onoarea, nicidecum o declaraţie de dragoste. Totuşi nu îi părea rău pentru cele câteva săptămâni cât durase legătura lor.

— Îmi pare rău, continuă John, nu voi putea veni astă-seară. Trebuie să merg în oraş să particip la un miting politic. În orice caz, după călătorie, bănuiesc că eşti foarte obosită. Ce ai spune de o plimbare călare, mâine dimineaţă? Asta ne-ar aduce aminte de vremurile bune de altădată Vrei? Perfect! Ne întâlnim la Rocher la ora şase. Clotilde nu se trezeşte niciodată

înainte de ora opt Morgan are grijă de micul ei dejun. Bătrâna vrea să-l servească la pat. E singura concesie la vârsta ei.

Shanna se întreba de ce acceptase. Poate doar pentru a-i da o lecţie lui Morgan? Nu îndrăznea s-o recunoască.

Se întoarse în salon.

— Ai putea să-mi împrumuţi un cal, mâine dimineaţă? întrebă fata cu un ton detaşat. Mi-ai face plăcere să fac o plimbare cu John. Însă, dacă este vreo problemă…

— Ia-o pe Grise. De obicei eu o încalec, dar nu plec niciodată să văd oile înainte de ora nouă Dan face primul rond de dimineaţă. O voi înşeua pentru tine, dacă vrei. Vă las acum. La revedere!

— Nu trebuie să te simţi obligat să ne laşi singure, protestă Suzan. Eu şi bunica vom avea destul timp să stăm de vorbă şi în zilele următoare.

— Trebuie să meargă la Ngais Bend, interveni Clotilde. Philip Griffiths e plecat în Australia. Morgan trebuie să-i dea o mână de ajutor Martinei.

Shanna îşi spuse că Martine avea mult noroc. Dar se abţinu să facă vreo remarcă.

— Ce mai face Martine? întrebă fata când rămaseră singure.

— Este la fel de frumoasă. Cu părul ei arămiu şi ochii albaştri, îmi aminteşte de Fran. Copiii sunt adorabili. Dorothée şi Roberta îi seamănă ca două picături de apă. Richar nu poartă degeaba prenumele bunicului. Îi seamănă leit… Iar micul Peter este un înger. Cu părul lui roşu şi obrajii îmbujoraţi zici că e un spiriduş. Au crescut extraordinar. Din fericire pentru Martine! Acum are mai mult timp liber.

Mult mai mult timp liber, se gândea Shanna. Mai ales acum când soţul ei este plecat în Australia.

Suzan se duse la culcare devreme, dar nu reuşea să adoarmă. Inconştient, pândea reîntoarcerea lui Morgan. Ca să-şi alunge gândurile, începu să se gândească la reuniune. Trebuiau pregătite invitaţiile, onganizate găzduirea, masa…

Un zgomot de maşină o trezi din visare. Morgan îşi parca maşina în garaj. O lumină slabă străbătea perdelele. Era lună plină, ca acum cinci ani, în seara când ea şi Morgan hotărâseră să se logodească.

S-au plimbat pe sub copaci ca să fie mai romantic. Ca şi în seara asta, luna se plimba printre nori, învăluindu-i într-o lumină magică. S-au oprit şi au admirat vrăjiţi munţii care se înălţau majestuoşi sub mantiile lor de zăpadă. Din grădină se înălţau miresme de primăvară.

Ca să rupă vraja momentului, Suzan spusese cu amărăciune:

— Cred că toţi cei din casă se gândesc că este o noapte ideală pentru îndrăgostiţi.

— Aşa este, şoptise Morgan. De ce irosim clipele astea minunate, Shanna? Să ne lăsăm cuprinşi de frumuseţea nopţii. La naiba cu John Forester!

A cuprins-o în braţe şi a sărutat-o pătimaş. Pentru prima oară i-a simţit buzele. Luată pe nepregătite, ezitase să se împotrivească. Stelele sclipeau pe cer. Dar Morgan, la rândul lui, a rupt vraja.

— Ei bine, nu-mi pare rău că am jucat rolul cavalerului care ţi-a salvat onoarea. Recompensa a meritat osteneala. John e nebun dacă o preferă pe verişoara ta.

Suzan simţise atunci un gust de cenuşă în gură…

Încercă să alunge amintirile. Ce naiba! Nu mai era fetiţa naivă de altădată. Doar nu avea să se lase copleşită prosteşte de un clar de lună! Era de vină primăvara, sau poate fericirea de a se întoarce la leagănul copilăriei. Poate că ar fi trebuit să rămână în

celălalt Canterbury, unde septembrie avea culoarea toamnei. Primăvara era un anotimp prostesc, un anotimp periculos…

În liniştea nopţii, un cal nechează. Fără îndoială era Grise, care îşi întâmpina stăpânul. Îi auzi glasul şoptind calului vorbe liniştitoare, apoi paşii bărbatului răsunară pe aleile curţii. Fluiera încet. Era o tradiţie a casei. Când un bărbat se întorcea acasă târziu, fluiera. În felul ăsta, ai casei erau siguri că nu era vorba de vreun musafir nepoftit. De de ce alesese Morgan tocmai melodia aceea? Uitase oare…

Descoperiseră împreună poemul într-o carte veche. Se numea „Luna septembrie”. Morgan l-a pus pe note cu mult talent: compunea foarte bine. Când îl cânta la pian bunicii, aceasta avea lacrimi în ochi.

Shanna nu putu să se abţină să murmure ultimul vers al cântecului.

— *Oh, amintiri arămii ale acestui septembrie mort, unde aţi dispărut…*

Erau într-adevăr moarte, aceste clipe de altădată? Oare Morgan îşi aducea şi el aminte de noaptea aceea fermecată? „Haide, Shanna, nu fi proastă! Şi-a petrecut noaptea cu Martine. O iubeşte de multă vreme, chiar dacă nu vrea să recunoască. Culcă-te şi uită nebuniile astea! Spuneai că ar fi fost mai uşor să te întorci dacă el n-ar fi fost aici, să-l vezi! Încântată! Încântată!”

Deşteptătorul sună la şase fără un sfert. Tânăra sări din pat şi se îmbrăcă urgent. Îşi prinse părul la spate într-o coadă. Îşi luă sub braţ cizmele de călărie şi coborî în vârful picioarelor. În bucătărie, Morgan pregătise deja ceaiul şi sandvişurile. O pofti să ia loc.

— Nu pot să stau. Nu vreau să-l fac pe John să mă aştepte.

— Nu fi fraieră! Nu te grăbi să ajungi la picioarele lui ca o sclavă credincioasă! Lasă-l să fiarbă puţin în suc propriu, asta i-ar prinde mai bine!

— Meriţi o palmă, Morgan Hervington-Blair, replică Suzan pe un ton de gheaţă.

— Nu e bine să faci mişcare cu stomacul gol, insistă el ironic.

— Nu voi fi plecată mult timp. La şapte şi jumătate voi fi înapoi ca să pregătesc micul dejun pentru bunica… şi pentru tine.

— N-are rost să te oboseşti. De multă vreme mă ocup eu de treaba asta. Sosirea ta nu-mi va schimba obiceiurile.

— Nu fi caraghios, Morgan. Acum eu mă voi ocupa de problemele de menaj. Voi fi bucuroasă să te scutesc pe tine.

Suzan sorbi din ceai, muşcă dintr-un sandviş.

— Hm! Tot bunica face untul cu mâna ei, nu-i aşa?… Ascultă, Morgan, te rog să încetezi cu insinuările tale, continuă fata calmă. Nu am venit aici ca să mă arunc în braţele lui John. Dar gurile rele vor începe să clevetească, sunt sigură. Nu mai pune şi tu paie pe foc! Nu aveam de gând să mă întorc, tocmai pentru că nu vroiam să aud toate calomniile. Dar glasul sângelui a fost mai puternic. Vreau să trăiesc pe pământul strămoşilor mei şi vreau să trăiesc în linişte. De altfel nimeni nu va putea s-o înlocuiască pe Fran lângă John.

— Nimeni nu vrea să încerce!

— Ce remarcă surprinzătoare! Să te recăsătoreşti nu înseamnă nimic extraordinar. E greu să trăieşti singur. Multe femei s-au măritat cu bărbaţi văduvi şi au fost foarte fericite.

— Dacă prima căsnicie ar fi fost o reuşită, ţi-aş înţelege punctul de vedere. Dar el a făcut-o nefericită pe Fran!

Shanna se ridică brusc.

— De data asta, mergi prea departe! Nu te cred. Cum îndrăzneşti să faci o asemenea insinuare?

Morgan o privi în ochi.

— Deja mi-ai zdrobit inima o dată, lăsându-te sedusă de acest Don Juan de mâna a doua. A doua oară nu se va mai întâmpla.

— Ascultă, se repezi exasperată Suzan, nu cred în inimile zdrobite! Rănile iubirii se vindecă întotdeauna. N-a murit nimeni din asta!

Şi răsucindu-se pe călcâie, ieşi din bucătărie trântind uşa.

La naiba cu Morgan Hervington-Blair! De acum înainte nu-l va mai băga în seamă. Nu se va mai lăsa cucerită de farmecul lui. Jignindu-l pe John, devenea de-a dreptul insuportabil. Cum îndrăznea să pretindă că Fran fusese nefericită? Dintr-odată Shanna fu cuprinsă de curiozitate: vroia să ştie adevărul. Sărmana Fran, murise la trei ani de la căsătorie aducând pe lume un copil mort. Oare chiar suferise alături de John? Nu! Era imposibil! Morgan încerca doar să-l discrediteze pe John în ochii ei. N-ar fi bănuit niciodată că poate fi atât de crud!

În tot cazul, se ţinuse de cuvânt. Grise era pregătită, înşeuată. Era o iapă minunată, puţin cam voinică dar plină de vitalitate. Shanna puse piciorul pe scară şi se săltă în şa. Se simţea o uşoară briză dinspre Pacific. Mângâierea vântului proaspăt o mai linişti puţin pe tânăra femeie. Câmpia era atât de frumoasă… Zâmbi către soarele care se înălţa încet. Proasta dispoziţie îi dispăru.

Silueta lui John se contura clar în lumina dimineţii de primăvară. În spatele lui, bătrânul pisc îşi înălţa formele rotunjite. Dintr-odată, Suzan se simţi transportată cu cinci ani în urmă. Pe vremea când era logodită cu John Forester plimbările matinale

deveniseră deja o tradiţie. Pe atunci îl iubea… Sau mai degrabă credea că îl iubeşte. Se hotărâse să se îndrăgostească de John. Asta părea să fie soluţia ideală. Proprietatea lui era vecină cu Larchwood Vale. Luându-l în căsătorie îşi asigura o viaţă liniştită, alături de bunica ei dragă…

Timp de câteva săptămâni au fost foarte fericiţi. Apoi a fost organizată reuniunea „prietenilor pionierilor”. Morgan se oferise să dea o mână de ajutor. La cabinetul veterinar îl înlocuia un asistent, în timp ce el îşi petrecea aproape tot timpul împreună cu Shanna şi Clotilde. John se eschivase: avea mult de lucru. De fapt, adunarea asta nu părea să-l intereseze deloc.

Zile întregi, Morgan şi Shanna au lucrat cot la cot. împreună au redactat un mic memoriu istoric pe care l-au multiplicat apoi ca să-l ofere tuturor invitaţilor. Toate astea i-au apropiat foarte mult. Pe de altă parte, John începuse să se întâlnească cu Fran. Shanna ar fi trebuit să sufere enorm dar nu a fost cazul. Dimpotrivă. Descoperise în Morgan un tovarăş curtenitor, cultivat şi sensibil. Deodată compania lui John îi părea fadă. Începea chiar să se îndoiască. Era el oare bărbatul vieţii ei? Acum îl vedea într-o altă lumină. Morgan iubea literatura, poezia. În camera lui, alături de manualele de şcoală, se mai găseau zeci de volume care îi dovedeau sensibilitatea, cultura. Cât despre John, el nu citea. El vorbea doar despre animale, îngrăşăminte, tractoare. Ar fi putut să-l accepte toată viaţa? Despre ce ar fi vorbit în serile lungi de iarnă când zăpada i-ar fi izolat de restul lumii?

Într-o seară, într-un moment de luciditate, Suzan a înţeles adevărul: îl iubea pe Morgan. În ziua aceea făcuseră împreună cercetări despre iarna grea din 1867. Regiunea lor nu cunoscuse niciodată o grozăvie

mai mare. Mii de oi pieriseră şi regiunea rămăsese izolată timp de mai multe săptămâni. Rezervele de hrană s-au terminat iar străbunicii lor erau pe punctul de a muri de foame.

— Ar trebui să scotociţi prin hambar, le-a sugerat Clotilde. Bunica Victorine a povestit toată grozăvia asta mamei ei într-o serie de scrisori. E o mărturie preţioasă despre acele timpuri grele.

Shanna şi Morgan le-au găsit în sertarul unei mese vechi legate cu grijă cu o panglică îngălbenită de vreme. Foarte tulburaţi, s-au aşezat pe o canapea veche având impresia că au descoperit o comoară. Erau mai multe plicuri. Într-unul din ele, se odihnea o rămurică de myosotis uscată…

— Aha! Punem pariu că sunt scrisori de dragoste? a glumit Morgan.

Shanna a desfăcut delicat panglica veche de tafta.

— Doamne! Ai dreptate! Sunt scrisorile de dragoste ale lui Gerard către Victorine! Îţi dai seama? Au străbătut atâta drum… Şi atâta timp! Aş vrea să le citesc, dar… Nu e indiscret?

— Să fim serioşi! N-ar mai jigni pe nimeni. Eu nu cred că voi putea rezista tentaţiei. În sfârşit, ca să fim cu sufletul împăcat, hai să-i cerem voie Clotildei!

Bătrâna doamnă era în salon, aşezată în faţa şemineului. I-au spus care era problema.

— Bineînţeles, dragii mei! spuse bătrâna zâmbind maliţios. Nu sunteţi primii care le citiţi! Când le-am găsit le-am citit şi eu. De altfel, am avut o ceartă mare cu Humphrey pe tema asta. În tinereţe eram mai afurisită. Humphrey n-a vrut să mă lase să le citesc, dar eu nu m-am lăsat. M-am dus în birou şi m-am încuiat pe dinăuntru. El era furios.

A încercat chiar să spargă uşa! Pe urmă a plecat să facă o plimbare ca să se calmeze. În timpul ăsta eu am citit scrisorile. A fost atât de frumos! Dar când am

vrut să ies din ascunzătoare n-am mai putut să deschid uşa. Eram prizonieră! Humphrey n-a venit să mă elibereze decât după ce s-a întunecat. Am tras o spaimă! Citiţi şi voi scrisorile! Dar nu aici, ci în hambar, la lumina lumânărilor, în felul ăsta veţi avea impresia că faceţi o călătorie în timp.

Acceptaseră sugestia râzând. Înainte de a se mărita, Victorine locuia împreună cu părinţii în îndepărtata Akaroa. Drumurile erau grele şi Gerard nu putea să scrie prea des. În ultima lui scrisoare îi mulţumea că acceptă să părăsească acea oază de civilizaţie ca să-l însoţească pe îndepărtatul tărâm de la Larchwood Vale. Suzan şi Morgan au fost fascinaţi de scrisul ales al străbunicului lor, de blândeţea cuvintelor din scrisori. Toate începeau cu o mică poezie care dovedea rafinamentul şi cultura autorului lor. Suzan simţi o uşoară gelozie. Pe vremurile acelea, bărbaţii ştiau să facă curte femeilor pe care le iubeau! Nu le era teamă că sunt ridicoli. Morgan citea cu voce tare:

— Victorine, eşti pentru mine o permanentă încântare. În ultima ta scrisoare mă întrebi de ce te iubesc. Priveşte-te în oglindă, dragostea mea! Acolo îţi vei vedea părul galben ca mierea şi ochii nici cafenii, nici verzi, ci măi degrabă de culoarea alunelor sălbatice... Dacă vei zâmbi imaginii din oglindă vei descoperi o gropiţă adorabilă pe obrazul stâng... Nimic altceva nu vei mai vedea.

Dar eu, eu văd felul minunat în care îţi mişti cu graţie mâinile atunci când vorbeşti. S-ar zice că sunt două păsări albe. Văd linia delicată a gâtului tău fragil. Îţi văd buclele de la tâmple dansând atunci când mişti capul. Dragostea mea, aş vrea să-ţi scriu o poezie, dar nu ştiu să scriu. Atunci, voi lăsa pe altul să cânte pentru mine.

„Ea trece frumoasă ca noaptea,
înveşmântată în voaluri, şi,

pe firmamentul cerului,
ochii ei lucesc ca două stele.
Şi când şi-i coboară spre mine,
plini de o vrajă mângâietoare,
în regatul ei, eu sunt regele
şi mă conduce spre paradis”

În curând, iubita mea, vom fi uniţi şi nimeni şi nimic nu va mai putea să ne despartă vreodată. Ne vom bucura împreună de frumuseţea zilelor de vraja nopţilor…

Te iubesc, Victorine,
Al tău, Gerard.

O emoţie plăcută a cuprins-o încet pe Suzan. Ochii ei au întâlnit ochii lui Morgan fără să se mai poată dezlipi. Dar el nu a sărutat-o; o credea îndrăgostită de John şi îi respecta alegerea. Totuşi Suzan era copleşită de dorinţă. Simţea cum sângele i se urcă în obraji. El nu remarcase oare? Lumina lumânărilor era atât de slabă!

— Ai citit atât de frumos poezia, şopti Shanna ca să şi ascundă tulburarea. Şi tu ştii o mulţime de poezii! Te-am auzit de multe ori recitându-i bunicii. Ai o memorie extraordinară.

— Îmi plac mult poeziile, a răspuns simplu Morgan.

Atunci Suzan a avut o bruscă revelaţie. Dragostea ei pentru John era o toană. Nu pe el îl iubea, ci posibilitatea de a rămâne aproape de Larchwood Vale, aproape de bunica…

După ce au coborât scara şi au pus la loc scrisorile, Morgan a întrebat-o pe nepusă masă:

— Shanna, viitorului tău logodnic îi place poezia?

Ea şi-a plecat privirea.

— Nu cred. El… n-are timp să citească. Dar de ce mă întrebi?

— Mă gândesc deseori la viitorul tău. Ştii, căsătoria este pentru totdeauna. Din păcate mulţi oameni o tratează cu uşurinţă. Se căsătoresc fără să se gândească, împinşi de o pasiune oarbă. Şi asta duce până la urmă la rupturi triste. Dacă dai la o parte farmecul, atracţia fizică, ce mai rămâne? Ţi-ai pus vreodată cu sinceritate întrebarea asta?

— M-am gândit, i-a răspuns ea sinceră. Prefer însă să nu vorbesc despre asta.

— Nu sunt mulţumit cu jumătatea asta de răspuns Te rog, Shanna, nu te lăsa depăşită de evenimente! Luna viitoare vom fi prinşi într-un vârtej de tot soiul de activităţi. Sosirea tuturor părinţilor, prietenilor, ne face să cădem într-o dulce euforie. Păstrează-ţi mintea limpede! Nu te simţi obligată să te căsătoreşti cu John doar pentru ca să uneşti cele mai vechi familii din regiune!

— Îmi voi aminti de sfatul tău, a şoptit Suzan înainte de a dispare pe scări.

În noaptea aceea nu a putut să doarmă. Sentimentul pe care îl avea faţă de Morgan era foarte puternic. Îl iubea şi această conversaţie o făcea nebună de fericire. Din fericire nu era încă oficial logodită cu John. Putea să se despartă de el, încet. Nu vroia să-l facă să sufere. Zilele următoare s-au scurs ca într-un vis. Însă Morgan şi-a regăsit răceala obişnuită. Suzan nu îşi făcea însă griji: era nostim să se poarte aşa, pentru că toată lumea o cunoştea ca pe logodnica lui John. Iar Morgan nu putea să-i facă nici o declaraţie. Şi lotuşi, în ziua aceea, în hambar, au fost atât de aproape unul de celălalt…

Suzan l-a rugat pe John să se ocupe de Fran, verişoara ei din Tahiti, venită pentru reuniune. Când a văzut cum o privea John pe frumoasa fată, dintr-odată s-a simţit uşurată. Putea să se despartă fără grijă, el n-ar fi suferit deloc… I-a observat pe amândoi când se

plimbau prin parc, crezându-se la adăpost de privirile indiscrete. La scena asta asistase şi Morgan. Şi la puţin timp după aceea i-a propus să anunţe logodna. Acceptase bucuroasă. Bineînţeles, era vorba de o logodnă de ochii lumii. Dar poate că…

Câtă naivitate!… Shanna clătină din cap furioasă. Trebuia să alunge fantomele trecutului. Privi către colină şi îl zări pe John care se apropia în galop.

CAPITOLUL III

John părea bucuros să o revadă. Cordialitatea lui risipi stânjeneala Shannei. O privi în ochi şi îi propuse:

— Hai să ne întoarcem în trecut, vrei? Să uităm toate neînţelegerile şi necazurile din lume şi să ne bucurăm de această plimbare.

Cuvintele acestea treziră spiritul de acţiune al Shannei de altădată…

— Hai să ne întoarcem! strigă fata veselă întorcându-şi calul pe loc. Cine ajunge primul la Crucea-Gerard! Eşti gata? Pornim!

John era un călăreţ desăvârşit. Participa deseori la concursurile hipice. Ştiind că însoţitoarea lui nu mai încălecase de multă vreme îşi mână catul mai reţinut. Fata galopa prin preerie cu obrajii aprinşi. Cu puţin înainte de Crucea-Gerard, John încetini şi mai mult fuleul calului şi astfel Shanna sosi prima. Câştigătoarea se întoarse spre el cu ochii strălucind de fericire. El o privea cu admiraţie. Era o schimbare faţă de ostilitatea lui Morgan…

— S-o luăm la dreapta! propuse bărbatul. Am degajat un drum cu buldozerul. Acum se poate ajunge până la Fagul Negru. Priveliştea e minunată, vei vedea.

Caii mergeau la pas pentru că drumul era destul de anevoios. Zdrăngănitul hamurilor se amesteca cu cântecul păsărelelor. Clinchetul cristalin al pârâiaşului urca din vâlcea. În curând ajunseră într-un luminiş aflat pe o movilă de unde se vedeau toate

dealurile dimprejur şi câmpia de dedesubt. Era un loc foarte bun pentru a afla animalele rătăcite.

— Aici, viaţa s-a schimbat foarte mult, spuse John. Îţi dai seama? Străbunicilor noştri le trebuiau câteva zile ca să ajungă la Christchurch. Astăzi, eu pot să ajung în mai puţin de două ore la aeroport şi în câteva minute să fiu la Wellington la adunarea Comitetului Lânii sau a Comitetului Cerealelor! Pe vremuri, primul Forester făcea trei săptămâni pe drum până la Christchurch. Rakaia şi Selwy erau de multe ori revărsate şi totul era sub apă. Bunica ta mi-a povestit. În zilele noastre, America şi Europa sunt aproape de noi.

— Ai de gând să mergi acolo?

Înainte de a răspunde, John avu o mică ezitare:

— Poate anul viitor. Mă gândeam să plec chiar zilele astea. Dar am renunţat când scrisoarea Stephaniei m-a anunţat că vei veni, aşa că mi-am contramandat călătoria.

Shanna făcu ochii mari.

— Ţi-ai anulat-o… din cauza mea? Oh, John! Nu ar fi trebuit s-o faci!

— De ce nu? Plecam la drum cu intenţia hotărâtă să te întâlnesc. Trebuia să merg la Bruxelles, Londra şi apoi în Canada. Aveam toate şansele să te întâlnesc.

Era un compliment măgulitor. Se simţea de-a dreptul stânjenită. Se întorsese la Larchwood să trăiască liniştită pe pământul strămoşilor şi se trezea în mijlocul unui uragan de patimi… John se purta ca şi cum totul avea să înceapă din nou, ca şi când nu ar fi fost niciodată însurat cu Fran. Shanna se hotărî să pună lucrurile la punct.

— Poate ar trebui totuşi să pleci, spuse ea cu glasul şovăitor. Am auzit că vrei să te lansezi în politică. În Europa ţi-ai face cu siguranţă relaţii interesante şi importante pentru cariera ta.

Încă o dată, John o privi în adâncul ochilor. Altădată Shanna era adânc tulburată de asemenea priviri. Dar acum…

— N-are importanţă. Pot foarte bine să fac altă dată voiajul ăsta. Acum am ocazia să-mi îndrept greşelile din trecut. Morgan mi te-a răpit deja o dată şi nu-l voi lăsa s-o mai facă şi a doua oară.

Cu răsuflarea tăiată, Shanna îl privi la rândul ei drept în ochi.

— John, începu ea calmă, între mine şi Morgan nu este nimic. Pentru binele bunicii, am hotărât să lucrăm împreună. Clotilde simte că îmbătrâneşte şi repetă neîncetat că această reuniune va fi ultima din viaţa ei. Noi trebuie să încercăm s-o distragem de la gândurile negre făcând din această adunare un succes. Eu şi Morgan vom încerca să facem tot ce este posibil pentru reuşită. În nici un caz nu vrem să facem din nou greşelile din trecut sau să ne lăsăm îmbăiaţi de intrigi amoroase. Şi mai este şi amintirea lui Fran. Îmi pare rău că trebuie să-ţi vorbesc despre lucrul ăsta, dar nu voi putea s-o uit niciodată. Eram foarte bune prietene, îţi aminteşti…

John îşi apropie calul de Grise. Acum călăreau unul lângă altul.

— A murit acum doi ani, spuse John încet. Sunt încă tânăr, Shanna. Nu am de gând să trăiesc toată viaţa alături de o fantomă! Adu-ţi aminte, draga mea: tu m-ai părăsit pe mine şi nu invers! Mi-a părut bine să o întâlnesc pe Fran, dar, pentru mine, fu ai fost întotdeauna cea mai importantă…

Suzan se întoarse spre el şi îi privi chipul frumos cu trăsături regulate.

— John, sper că Fran n-a bănuit niciodată lucrul ăsta! Vezi tu, când te-am văzut făcându-i curte, m-am simţit uşurată Mă hotărâsem să pun capăt legăturii noastre dar mi-era teamă că te voi face să suferi. Dar

în felul ăsta toate se rezolvau cum nu se putea mai bine Fran n-a ştiut niciodată că ai ales-o pe ea doar ca să-mi faci în ciudă mie, nu-i aşa? Eu însămi am făcut lotul ca să-i risipesc bănuielile. N-a suferit din cauza mea, nu-i aşa?

Bărbatul îşi încleşta fălcile.

— Scoate-ţi din cap ideea asta, te rog! Fran n-a fost niciodată fericită aici. Tu n-ai nici un amestec în asta. Pur şi simplu nu-i plăcea ţinutul ăsta. Obişnuită cu soarele, cu exuberanţa din Tahiti, Fran n-a reuşit niciodată să se obişnuiască cu muntele şi cu frigul. Speram că până la urmă se va ataşa de locurile astea. Dar, din nefericire, ne-a părăsit... Te rog, Snanna, crede-mă! Dă-mi un răgaz ca să-ţi dovedesc buna mea credinţă! Eu... nu trebuia să-ţi mărturisesc atât de repede, ştii bine. Dar, să te găsesc aici, la fel ca altădată... Mi-am pierdut capul... Shanna, draga mea. Ultima reuniune a prietenilor pionierilor ne-a despărţit. Poate că aceasta ne va reuni!

— Şi eu am nevoie de câtva timp ca să văd lucrurile mai clar, răspunse simplu Suzan... Să ne întoarcem! E răcoare.

Călăriră împreună până la Richer. Acolo, John se întoarse la singurătatea lui, iar Shanna la conacul unde o aştepta Morgan. Încă o dată, trebuia să-şi ascundă cu grijă sentimentele. Dacă Fran fusese nefericită, asta nu se întâmplase din cauza ei. Sărmana Fran, care se odihnea într-un mormânt de granit la poalele munţilor...

Suzan intră în bucătărie fredonând. Pe masă, micul dejun era servit. Morgan tocmai termina de pregătit tava pentru Clotilde. Fata se aştepta la un comentariu maliţios, însă Morgan se mulţumi să spună zâmbind:

— Asta e telepatie! Ai sosit la ţanc. Vrei să vii cu mine? Bunica va fi încântată să te vadă când se trezeşte!

Bătrâna se trezise şi şedea în pat. Un şal mov pufos îi acoperea umerii. Ochii îi străluceau de bucurie.

— Priveşte-o ce cochetă este. Parcă e o regină care îşi primeşte curtezanii, glumi Morgan.

Cu infinite precauţii el aşează pernele şi aranjă cuvertura. Suzan instală platoul şi îl propti cu o pernă. Bunica chicoti pofticioasă.

— Mă răsfăţaţi, dragii mei! Toate bunătăţile astea sunt pentru mine? Doamne! Ar trebui să-mi fie ruşine ca la vârsta mea să mănânc atât. Dar aerul tare al munţilor m-a făcut întotdeauna să am o foame de lup.

După aceea tinerii coborâră şi luară micul dejun împreună în bucătăria mare, colorată în alb şi albastru. Erau singuri şi se simţeau stingheriţi. Conversaţia lor a constat doar din banalităţi.

— Ce mai face mătuşa Elise? întrebă Suzan ungându-şi o felie de pâine cu unt şi cu dulceaţă.

— E în plină formă. Pierre şi Margot au transformat vechiul conac în hotel şi acum locuiesc împreună cu ea în casa cea mică. Asta i-a luat o piatră de pe inimă. Îi era teamă că vor pleca. Şi pe urmă, acum mai este şi o Elise „junior”!

— Am aflat. Bunica i-a scris mamei despre nepoată.

— Bineînţeles că vin cu toţii la reuniune. O să avem mult de lucru cu pregătirile. Din fericire, de data asta nu va mai trebui să facem din nou istoricul familiei. Îţi aduci aminte de toate hârţoagele, căutările de data trecută? A fost istovitor!

Suzan roşi. Pe ea nu o plictisise să redacteze fasciculul privitor la istoria familiei. Ba chiar dimpotrivă! Timp de ceasuri întregi, unul lângă celălalt, se aplecaseră asupra documentelor vechi… Pentru ea fusese o plăcere, o fericire, o descoperire.

Alungă hotărâtă amintirile astea şi abordă nişte amănunte mai practice. Invitaţiile fuseseră deja expediate! Era mai bine să fie trimise din timp. Nimeni nu se aştepta la reuniunea asta! Mama lui Morgan îşi asumase răspunderea mesei, iar tatăl lui pusese să se înalţe o copertină în grădină: în felul ăsta copiii puteau să se joace afară chiar şi pe vreme rea. Invitaţii de onoare aveau să fie primiţi în vechea sală de bal.

— Martine este o dulce! Ea propune să-i distreze pe copii şi să le organizeze jocuri care să-i amuze. Aseară am stabilit asta.

Suzanei îi îngheţă zâmbetul pe buze şi chipul i se Înăspri. Era geloasă. Era un sentiment nou pe care până acum nu-l cunoscuse. Atunci când John se îndrăgostise de Fran, se simţise uşurată, atâta doar. Îşi iubea verişoara. Îi admira sincer părul roşu, ochii mari şi albaştri. Dar, pentru Martine, era altceva. Ea fusese prima care reuşise să-l cucerească pe Morgan, chiar dacă el refuza să recunoască! Nu putea să o invidieze pe Martine, femeia asta plină de viaţă cu părul strălucitor faţă de ea, Shanna, blondă şi palidă.

— De ce eşti atât de abătută? întrebă Morgan deodată. Parcă ţi s-au înecat corăbiile.

Îşi bătea joc de ea! Se hotărî să-i dea peste nas.

— Cine crezi că eşti, domnule Hervington-Blair? Un ghicitor nemaipomenit?

— Te rog foarte mult să nu-ţi baţi joc de numele meu. Ştii foarte bine că numele compuse dau impresia de sudism. Dar este numele meu şi sunt mândru de el.

— De unde ţi se trage numele?

— În secolul al XVIII-lea un Blair s-a căsătorit cu o Hervington. Fata neavând nici un frate, numele ei de familie era sortit să piară. Ca să facă plăcerea părinţilor ei, strămoşul meu s-a hotărât să adauge la numele lui de familie şi pe cel al soţiei.

— Pur şi simplu i s-a părut că aşa e mai şic?

— Haide, Shanna, nu fi răutăcioasă! De ce te gândeşti la nişte lucruri meschine? A vrut doar să fie gentil, asta e tot! Pentru bătrâni, supravieţuirea numelui e un lucru de cea mai mare importanţă!

— Numele nu au nici o importanţă. Domeniul va exista mereu. Eu voi purta numele soţului meu şi cu asta basta!

— Nu fi egoistă! Gândeşte-te la bunica, de exemplu. Şi pe urmă, e frumos să-ţi regăseşti numele în arborele genealogic. Este atât de trist să-l vezi murind asemenea unei crengi uscate… Vreau să-ţi fac o mărturisire. În timpul logodnei noastre…

— …Aşa-zisei noastre logodne!

— Cum vrei tu! În timpul „aşa-zisei” noastre logodne deci, mă hotărâsem să o numim pe prima noastră fetiţă Victorine-Rose, ca pe străbunica ta. Sunt un sentimental incurabil!

Suzan simţi cum o străbate un freamăt. Se gândise la copiii pe care îi vor avea! Câţi bărbaţi se gândesc la aşa ceva când se logodesc? Şi totuşi, nu avusese niciodată intenţii serioase să o ceară în căsătorie!

— Eşti foarte prevăzător, spuse ironic Suzan. Te-ai gândit şi la culoarea invitaţiilor de botez? Ia aminte la ce-ţi spun: dacă într-o bună zi te vei logodi „de adevăratelea” încearcă să fii mai puţin sentimental! Lasă romantismul în seama viitoarei tale soţii! Nu mă miră că Martine…

Se opri brusc, înroşindu-se până în vârful urechilor. Se lăsase purtată de gânduri, iar acum îşi muşca buzele.

— Nu te miră că Martine l-a preferat pe Philip în locul meu, nu-i aşa? Sunt de acord cu tine şi cred că a avut dreptate. Totuşi de la o vreme se înţeleg foarte prost. Dar, poate cu timpul…

Îşi goli ceaşca gânditor.

— Te-ai schimbat mult, reluă Morgan încet. Altădată erai mai blândă. Când erai puştoaică, îmi spuneam de multe ori: bărbatul care se va însura cu Suzan va fi un norocos! Are o inimă de aur şi e o fată stilată. Şi pe urmă ai plecat... Viaţa de la oraş te-a schimbat, Shanna. Nu mai eşti aceeaşi. Eşti mai aspră. De multe ori m-am întrebat dacă în cele din urmă te vei mărita cu Louis Rossignol, fostul tău tovarăş de joacă. Dar, la ultima reuniune a lipsit la apel.

— Să mă mărit cu Louis? Niciodată, răspunse Suzan orgolioasă. Şi nu uita că suntem veri!

— Pe naiba! Nu mai spune atâtea prostii! Sunteţi veri de spiţa a şaptea.

De data asta, Morgan era de-a dreptul furios. Ca în ziua când, copilă fiind, fusese gata-gata să dea foc hambarului sau când decupase un cerc în tavanul din sufragerie „ca să intre mai bine soarele” Regăsea acum acelaşi sentiment de vinovăţie, aceeaşi teamă amestecată cu admiraţie.

— Nu mai am nici o veste despre el de multă vreme, spuse ea încetişor, încercând să-l liniştească Mai e în Tahiti?

— Da, dar călătoreşte foarte mult. E un alpinist experimentat, ştii bine. A avut nişte realizări extraordinare.

— A... da, încercă Suzane să-i intre în graţii. Îmi aduc aminte.

— În ultimii ani nu te-ai mai interesat deloc de restul familiei, nu-i aşa? Te-ai lăsat antrenată de vârtejul vieţii marilor oraşe.

— De data asta, Morgan reuşi s-o scoată din sărite.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Îi scriam bunicii în fiecare săptămână!

— Să scrii e uşor... Dar de aici până la a face unele... sacrificii...

Nu îndrăzni să-şi termine fraza. Ochii fetei deveniseră verzi. Era un semn rău. Îl măsura cu dispreţ.

— Ei bine, continuă! îl persifla Suzan. Du-ţi gândul până la capăt! Ce limbaj răutăcios! Pot să-ţi întorc complimentul de adineauri. Şi tu te-ai schimbat mult. Şi nu în bine, crede-mă! Haide, du-ţi vorba până la sfârşit! Nu căuta să mă menajezi!

— Fie! continuă Morgan calm. Nu te-ai gândit niciodată să-ţi sacrifici viaţa uşoară, recepţiile, călătoriile, ca să vii aici să-i ţii companie Clotildei! Nu te-ai gândit niciodată la bătrâna asta minunată care, ca să nu te influenţeze, a îndurat singurătatea fără să se plângă niciodată. O doamnă bătrână care, fără afecţiunea unui străin de familie, ar fi putut să moară într-o izolare totală.

— Vrei să spui fără tine! izbucni Suzan furioasă N-am ce zice! Sfântul Morgan, salvatorul bunicilor singuratice! Ar trebui să porţi o aureolă! Te-ar prinde foarte bine.

Morgan îşi înălţă umerii resemnat:

— Agresivă şi furioasă, constată el fără să ridice glasul. Oricând gata să atace duşmanul în faţă.

Suzan păli dintr-odată. El, un duşman? Cum putea să gândească în felul ăsta? Bineînţeles că îl critica. Dar o făcea cu toată dragostea. Pentru că îl iubea din toată inima. De cinci ani se gândea la el fără încetare.

Părerea lui Morgan despre ea nu era deloc măgulitoare! Trebuia să încerce să-l facă să înţeleagă de ce nu se întorsese mai devreme.

În primii doi ani, din cauza lui, bineînţeles. N-ar fi îndrăznit să-l privească în ochi. Spera din toată inima că în cele din urmă se va însura cu o altă faţă, punând astfel capăt iluziilor ei. În felul acesta, ea ar fi putut să fie cu conştiinţa împăcată şi să se întoarcă să locuiască în singurul loc de pe lume unde se simţea

acasă. Nu uitase niciodată Larchwood Vale. Ar fi renunţat bucuroasă la canalele Veneţiei, la Place de la Concorde, la farmecul auster al Moscovei şi la Piaţa Centrală din Bruxelles, pentru dimineţile liniştite de la Larchwood Vale. De multe ori i s-au umezit ochii amintindu-şi de văile săpate de torente, de fagul bătrân din grădină, de parfumul îmbătător al salcâmului şi de farmecul nopţilor cu lună. în fiecare iarnă se gândea cu nostalgie la covorul de zăpadă care transforma tot peisajul într-o feerie argintie.

Cu mare greutate a reuşit să alunge din adâncul inimii dragostea pentru el. Când s-a hotărât în sfârşit să se întoarcă în Noua Zeelandă, mama ei a căzut grav bolnavă chiar cu câteva zile înainte de plecare. Timp de mai multe săptămâni s-a zbătut între viaţă şi moarte, dar i-a interzis Suzanei să anunţe pe bunica. Nu vroia să o neliniştească pe bătrână.

La vârsta ei are dreptul la o viaţă liniştită, îi explicase mama de pe patul de spital. Scrie-i ca de obicei, ceva vesel şl plin de optimism.

În cele din urmă, după un tratament îndelungat şi dureros, Marguerite a reuşit să învingă boala. Însă convalescenţa a fost lungă şi grea. În mai multe rânduri a îndemnat-o pe Suzan să plece liniştită în Noua Zeelandă.

— Mă voi descurca singură, spunea ea curajoasă Nu vreau să te ţin lângă mine, draga mea. Ştiu bine că arzi de nerăbdare să te întorci acolo.

Dar Suzan a refuzat. A plecat să-şi îndeplinească visul abia după ce a văzut-o perfect restabilită. La aeroport, Marguerite i-a spus îmbrăţişând-o:

— Te rog mult să nu-i spui nimic bunicii. La ce bun să-şi mai facă griji acum când sunt vindecată? Voi veni şi eu şi o voi întâlni la reuniune. Vom avea destul timp să stăm de vorbă şi o voi pune la curent. Până atunci

insă, cred că e mai bine să nu vorbeşti cu nimeni despre asta.

Suzan îi promisese. Iar acum Morgan o acuza pe nedrept că nu avusese inimă. Of! Dacă ar fi putut să-i explice…

— Am avut motive întemeiate care m-au reţinut. Motive personale. Foarte importante…

Morgan o întrerupse cu un gest.

— Nu mă îndoiesc că ai avut. Probabil că este un bărbat în viaţa ta şi este dreptul tău. Dar, oricum, ai fi putut să mai vii pe aici o lună sau două Domnul respectiv ar fi înţeles cu siguranţă. N-ai avut curajul să-l laşi singur? Un bărbat care nu poate să suporte o despărţire atât de scurtă, poate oare să fie un tovarăş bun? N-ai avut niciodată prea mult discernământ în alegerile tale amoroase!

Acum, te las, concluzionă Morgan ridicându-se. Nu am timp de pierdut. Sunt însă mulţumit că am putut să-ţi spun toate astea. Vroiam s-o fac mai demult, întotdeauna spun ceea ce gândesc.

— Cred că acum te simţi uşurat de o mare povară. Vei putea să-ţi vezi liniştit de probleme. Să nu te superi pe mine dacă astăzi nu te voi ajuta. Mi-ar place ca ziua de astăzi să o petrec în preajma bunicii. Pe urmă, voi trece la treabă. E nevoie de o curăţenie mare. Femeia pe care ai angajat-o este o gospodină desăvârşită, dar cred că nu are timp să le facă pe toate. Peste tot e praf.

— Fii drăguţă totuşi şi nu-i atrage atenţia! Este o femeie foarte devotată şi ne-a fost de mare ajutor, adăugă Morgan la despărţire.

În următoarea jumătate de oră, Suzan încercă să se liniştească. Nu vroia ca bunica să-i bănuiască frământările care o chinuiau. În orice caz, asta fusese o lecţie. Nu va mai încerca să se justifice în faţa lui Morgan. Putea să creadă ce dorea! Îi era indiferent!

Bunica aţipise. Când Suzan intră în cameră bunica deschise ochii.

— Of, Doamne! Ce leneşă sunt! Trebuie să mă scol imediat. Nu mai vreau să pierd nici o clipă. Sunt atât de fericită că eşti aici. Trebuie să sărbătorim venirea ta. Voi chema…

— Nu, nu, Mamita, protestă Suzan. Să rămânem doar noi două. E mai bine aşa. Vor fi destule festivităţi cu ocazia reuniunii.

— Mamita… murmură încetişor bătrâna. Tu eşti singura care îmi spui aşa. Mi-a lipsit vorba asta.

Deodată chipul Suzanei se posomorî. Niciodată nu voise să-i facă vreun rău bunicii. Îşi reproşa că o făcuse să sufere prin îndelungata ei ahsenţă. Din păcate Morgan avea dreptate.

— Nu… Nu am putut să mă întorc mai repede, bâlbâi ea. N-ar fi trebuit să stau atâta vreme departe de tine. Dar împrejurările…

— Nu-ţi cer nici o explicaţie, copila mea, spuse cu blândeţe bunica. Ştiu că ai avut motivele tale bine întemeiate! Bineînţeles, draga mea. A fost mai presus de puterile tale să vezi fericirea tinerei perechi, nu-i aşa? Şi atunci când… Fran ne-a părăsit, ar fi fost indecent să vii… ca să preiei succesiunea. Însă timpul estompează toate bucuriile, toate necazurile. Te iubeşte, sunt sigură de asta. Nu grăbi lucrurile! În timpul reuniunii se pot întâmpla multe. Vezi tu, la asta m-am gândit organizând reuniunea. Toată lumea s-a întrebat care este motivul acestei reuniuni neprevăzute, care trebuia în mod normal să se desfăşoare peste cinci anî. Am avut eu motivele mele! Acum sunt sigură, copila mea. Ai venit, ca să rămâi aici.

Suzan îşi ascunse cu greu amărăciunea. Bunica nu ştia nimic! Era pe un drum greşit. Nu ştia despre

boala fiicei ei iar pe ea o credea îndrăgostită, încă, de John. În aceste condiţii, cum putea să i se destăinuiască? Pentru moment era mai bine să nu o dezamăgească. Trebuia să rămână în continuare singură cu secretul ei apăsător.

După ce se îmbrăcă, bunica spuse veselă:

— Draga mea, n-are rost să stăm închise în casă pe o asemenea vreme. Hai să facem o plimbare prin parc, dacă vrei! Întotdeauna mă fascinează izbucnirea primăverii. Mai ales aici. În timpul iernii pământul este atât de tare, atât de îngheţat! E o adevărată minune să-l vezi cum se dezgheaţă, cum apar mlădiţele verzi anunţând întoarcerea zilelor însorite. Şi îmi place atât de mult să văd bătrâna salcie plângătoare cum se umple cu muguri noi şi pufoşi. Ştii, acum o lună au apărut deja ghioceii. Îmi plac atât de mult! Şi atâta m-au luat toţi în zeflemea când i-am plantat. Bunicul tău zicea că nu vor creşte niciodată din cauza frigului. Am făcut rost de seminţe din Europa şi, cu îngrăşăminte şi cu multă dragoste, am reuşit să-i fac să înflorească. Pentru asta sunt foarte mândră de mine!

Făcură câţiva paşi. Măceşii erau în floare. Primele magnolii îşi deschideau florile purpurii.

— Trandafirii au suferit mult în iarna asta din cauza îngheţului, suspină bunica. Insă nu-mi fac griji. Au coaja tăbăcită. Sunt sigură că vor face ca de obicei nişte trandafiri superbi.

Mişcate de frumuseţea pastorală care le înconjura, rămaseră amândouă tăcute pentru câteva clipe Bătaia vântului făcea pinii să freamăte o melopee fascinantă.

— Auzi? întrebă încet Clotilde. E minunat, nu-i aşa? Când am venit aici, zgomotul ăsta îmi aducea aminte de murmurul valurilor pe malul oceanului

Când închideam ochii vedeam parcă plaja copilăriei mele. Străbunica ta Victorine a plantat cu mâinile ei

aceşti pini, unul câte unul. Pe vremea aceea bărbatul ei se încrâncena să transforme regiunea ostilă în păşuni înverzite. Cât despre ea, s-a hotărât să creeze pe aceste dealuri inospitaliere peisajele ei preferate. Sădind pinii, aducea aici ceva din regiunea Akaroa, atât de dragă ei.

— Şi din Normandia ei natală, adăugă Suzan. Pinii de Akaroa au fost plantaţi de către coloni, nu-i aşa? Trandafirii Bourbon şi alunii au fost şi ei aduşi din Franţa.

— Dacă legenda e adevărată, interveni Morgan care venise şi el să le însoţească, salcia plângătoare se trage direct din cea care străjuie mormântul lui Napoleon de pe insula Sfânta Elena. Ştii lucrul ăsta, Suzan?

Din nou, Morgan se arăta fermecător şi plin de atenţie. Şi totuşi era încă furios, Suzan nu avea nici o îndoială. Dar încerca să o ferească pe bunica de orice emoţie. În preajma bătrânei totul trebuia să fie linişte şi armonie.

Pe nesimţite făcură ocolul proprietăţii. Suzan regăsea cu emoţie locurile dragi din copilărie: mica grotă săpată în peretele colinei, cu cascada ei melodioasă, pivniţele în care îi plăcea atât de mult să se ascundă, Stânca Pândarului pe care strămoşii aşteptau fără încetare întoarcerea călătorilor dragi.

Apoi luară drumul către casă. Suzan îl uimi pe Morgan anunţând veselă:

— Prânzul este gata. Pentru început, am prevăzut o supă minunată aşa cum numai bunica ştie să facă. Pe urmă, picior de berbec la cuptor şi salată asortată. Cum îţi place?

— E un meniu perfect, răspunse Morgan zâmbind. Văd că nu ai uitat specialităţile casei. Şi totuşi, după ce ţi-ai petrecut atâţia ani în palate…

— Câtă imaginaţie! Nu înţeleg de ce toată lumea îşi închipuie că diplomaţii sunt nişte oameni de afaceri care duc o viaţă de huzur, plină de petreceri. Foştii mei colegi de şcoală îmi scriau uneori scrisori din care răzbătea invidia. Îmi văzuseră fotografia în ziar strângând mâna reginei la Palatul Buckingham alături de tatăl meu şi din asta trăseseră concluzia că duceam o viaţă extraordinar de pasionantă. Dar realitatea este cu totul alta. Peste tot pe unde am fost, am încercat să păstrăm o atmosferă familiară. Aveam cât mai puţini angajaţi. Bucătăreasa venea numai la marile ocazii. Fii fără grijă, ştiu să fac şi mâncare şi dulciuri!

Se aşează la masă şi înfulecă cu poftă răciturile.

— Parcă am fi în vremurile bune demult apuse, oftă Clotilde. Bătrânul prezidează adunarea iar copiii se ciondănesc.

— Morgan a ajuns deja la vârsta înţelepciunii, glumi Suzan. El şi eu nu suntem din aceeaşi generaţie. Mama lui era prietenă cu bunica mea, asta spune totul!

Bărbatul izbucni în hohote de râs. Părea că remarca îl distra la nebunie. Suzan era furioasă. Ar fi vrut să-l ia la bătaie.

— Adu-ţi aminte de… „aşa-zisa” noastră logodnă, reluă Morgan după ce se mai linişti. Spuneai că eşti încântată de ideea de a trăi alături de un bărbat mai în vârstă.

Suzan roşi amintindu-şi.

— Poate că am avut o criză de ramolire cerebrală. Sau poate că pur şi simplu am încercat să fiu politicoasă. Doar m-ai ajutat să ies dintr-un impas.

Morgan simţi un nod în gât.

— Sunt un prost… Iar tu te înşeli, draga mea. Când ai spus cuvintele acelea erai sinceră.

— Dacă spui tu… Ar trebui să guşti sosul cu tarhon la friptură. E dietetic, iar la vârsta ta, apar deseori probleme de digestie.

— Dar tu ai cumva probleme cu ficatul? Mi se pare că eşti foarte iritabilă. Sau este poate din cauza decalajului orar. Se pare că este foarte obositor. Cât am fost logodiţi, erai foarte sinceră, Shanna, şi nu vei reuşi să mă convingi că nu a fost aşa. Eu eram tentat, bineînţeles, să văd viaţa în roz şi speram să te văd cât mai mult în dispoziţia în care erai… După-amiază mă duc cu Dan să tăiem cozile mieilor. Vrei să vii să ne ajuţi? Cândva te pricepeai bine la treaba asta. Dacă nu vrei, nu vrei. E destul de neplăcut.

— Sper că nu aţi schimbat cumva tehnica! Nu-mi place să văd animalele suferind.

— Nu. Fii pe pace, folosim aceeaşi metodă veche. Legăm un garou; în felul ăsta oile nu simt nimic, iar riscul de infecţie e mult mai mic. Nici eu nu sunt un călău! Cât despre mirosul animalelor…

— Nu mă deranjează deloc, exclamă Suzan grăbită. Am în urmă câteva generaţii de fermieri şi mă simt mai în largul meu printre oi decât printre prietenii tatei.

— Voi servi ceaiul mai devreme, la trei şi jumătate, încheie veselă bunica. În felul ăsta vreau să fiu şi eu de ajutor.

Era minunat să se afle din nou aici, să lucreze cu ardoare sub soarele primăverii. Suzan redescoperea cu emoţie senzaţii familiare: mirosul înţepător al oilor, behăitul mieilor, lătrăturile câinilor şl, mal ales, satisfacţia muncii temeinic făcute.

Dan nu ştia nimic despre frământările de la Larchwood Vale. El era pur şi simplu încântat să o vadă din nou pe Suzan. Îi admira sincer îndemânarea şi tehnica. Cu toată absenţa îndelungată nu-şi ieşise

din mână. Muncea ca un bărbat. Măgulită de complimentele lui, Shanna îşi regăsi buna dispoziţie, şi ziua se scurse fără nici o încurcătură.

— Cât timp o să rămâi la noi, domnişoară Carew?

— Te rog, Dan, spune-mi Suzan! M-am întors pentru totdeauna.

Îl văzu pe Morgan lăsând să-i scape din mână inelul de cauciuc pe care se pregătea să-l strângă pe coada unui miel. Dar rămase tăcut.

— Bunica o să fie foarte mulţumită! exclamă Dan. Eu credeam că ai venit numai pentru o perioadă. Pe timpul reuniunii.

— În orice caz, de mult mă hotărâsem să mă instalez aici. Mă gândeam să vin peste o lună sau două. Reuniunea a grăbit puţin cursul evenimentelor.

De data asta, Morgan nu-şi putu reţine exclamaţia.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta!

— Nu m-ai întrebat. De multă vreme vreau să mă stabilesc aici. Dacă nu am putut s-o fac mai devreme, a fost din cauza unor probleme de familie. Dar acum toate s-au rezolvat. Credeam că voi avea timp să pun la punct ultimele amănunte, să o pun la curent pe secretara tatei cu toate problemele. Însă bunica a avut nevoie de mine pentru pregătirea reuniunii. Când Stephanie mi-a spus n-am stat pe gânduri nici o clipă… De altfel trimisesem deja câteva bagaje.

— Care e motivul întoarcerii acasă? Întrebarea de care se temea fusese în sfârşit pusă.

Dar prezenţa lui Dan Cairns făcea lucrurile mult mai simple.

— Părinţii se pot descurca foarte bine şi fără mine, răspunse Suzan pe un ton glumeţ. Şi vroiam să fiu împreună cu bunica.

— I-ai făcut o plăcere extraordinară! interveni Dan. Parcă a întinerit de când te-ai întors! Şi te iubeşte atât

de mult! Bineînţeles că venim şi noi să o vedem cât putem de des. Dar nu e acelaşi lucru.

— Aşa e, întări Morgan. Şi schimbând subiectul, adăugă: Acum, dacă a intrat în politică, ai toate şansele să te înţelegi cu John. Şi ai putea să-i fii chiar de mare ajutor. În lumea asta, a politicienilor, au loc multe recepţii. Ai putea fi o gazdă desăvârşită…

Suzan primi ironia ca pe o palmă. Evident, Dan nu înţelegea aluzia. El nu fusese de faţă la ultima reuniune de acum cinci ani. Nu ştia nimic despre evenimentele furtunoase care se derulaseră atunci. Shanna simţea cum o cuprinde furia. Morgan încerca încă o dată să-l denigreze pe John printr-o insinuare calomnioasă. Sugera că dacă tânărul Forester i-ar face din nou curte ar face-o numai din interes. Câtă răutate! Îl ura. O rănise adânc, dar nu vroia să lase să se vadă, dându-i în felul acesta satisfacţie.

— Dacă aş putea să-l ajut cu ceva, aş face-o bucuroasă, spuse fata fără să ridice glasul.

Prinse un alt miel şi îl imobiliză între genunchi Dar gândul îi zbura în altă parte. Oare şi Morgan avea de gând să încerce să o cucerească din nou? Nu ea îl interesa, bineînţeles, ci Larchwood Vale. În orice caz, dacă într-o bună zi ar încerca să-i facă curte, i-ar face o mare plăcere să-i trimită la plimbare! O făcuse deja o dată, în urmă cu cinci ani.

O copleşiră amintirile.

Într-o zi mizase pe o întrebare de care depindea viitorul, fericirea ei. Aşa-zisa logodnă dura de câtăva vreme. Ea spera ca Morgan să se hotărască o dată pentru totdeauna dar el nu o făcea. Şi dintr-odată Suzan s-a săturat de această prefăcătorie, „de ochii lumii”. În public, totul părea că merge din ce în ce mai bine. Ei doi erau întruchiparea tinerei perechi care radia de fericire. Răspundeau veseli tuturor întrebărilor care le erau puse despre viitor. Dar, în

particular, nu era nimic din toate astea. Of! Şi cât de mult i-ar fi plăcut să se arunce în braţele lui! Cât de mult ar fi vrut să-l audă declarându-i dragostea veşnică!

Până la urmă se hotărâse să joace totul pe o carte. În dimineaţa aceea se plimbau călare pe lângă Crucea Gerard. S-au oprit lângă un ochi de apă să lase caii să se adape.

— Morgan, începu fata cu glas şovăitor, nu crezi că e timpul să punem capăt acestei mascarade? Ne-am jucat bine rolurile şi toată lumea ne-a crezut. Îţi mulţumesc nespus de mult. Dar… Am început să mă simt… stânjenită de situaţia noastră. Aş vrea să merg la Bangkok unde sunt acum ai mei. Cred că ar fi mai bine aşa. Oamenii vor fi surprinşi. Logodna noastră a făcut vâlvă. Nu mă aşteptam la atâta tărăboi. Am auzit-o pe bunica cel puţin de zece ori binecuvântând cerul că ne-a unit… Nu mai pot să suport toate minciunile astea.

Aşteptase un răspuns clar din partea lui Avea să-i declare în sfârşit, să-i mărturisească dragostea lui? Morgan a rămas tăcut câtva timp. Cu fruntea încruntată privea imaginile lor în apa cristalină. Părea să gândească intens. Apoi a spus încet:

— Poate că nu cerul ne-a unit, ci timpul, o prietenie îndelungată… Bineînţeles că ceea ce-ţi spun acum nu e prea romantic. Însă… Noi doi ne înţelegem bine şi mi-ar place să ne căsătorim… Eu nu mai sunt foarte tânăr… Avem aceleaşi gusturi, avem multe puncte comune. De ce n-am încerca, Shanna?

Niciodată nu avusese o asemenea decepţie. Se aştepta la cuvinte pătimaşe, arzătoare şi nebuneşti. În locul lor, Morgan vorbise rece, calculat, ca şi cum ar fi fost vorba de semnarea unui contract…

— De ce nu? repetă Suzan cu voce tremurătoare. Ţi-o spun eu! Pentru mine, căsătoria este o problemă

sentimentală. Iar tu îmi vorbeşti de interese comune, de a fi pe placul familiilor... Şi dragostea? Cu dragostea ce faci? Căsătoria înseamnă dăruire de sine, o dăruire deplină pentru fericirea celuilalt. Între noi doi nu există nimic de felul ăsta. Nu! Nu voi fi soţia ta.

A urmat o tăcere îndelungată. Apoi Morgan a concluzionat simplu!

— Este foarte clar. Problema e rezolvată. Nimeni nu poate să te oblige să te căsătoreşti cu mine. Din păcate, în zilele noastre nu se mal procedează aşa. Trebuie să-ţi mărturisesc că îmi pare rău. Sunt convins că am fi format o pereche foarte potrivită.

Cât romantism!

— Voi anunţa chiar astă-seară desfacerea logodnei noastre, a mai adăugat Morgan pe un ton degajat. Tu... ai putea să-ţi petreci seara împreună cu familia Arpen. Asta ar uşura lucrurile. Şi să-ţi anunţi părinţii că vei pleca la ei.

Urmându-i sfatul, s-a dus să cineze acasă la Joy şi Lennie. S-a întors târziu acasă. Dar el a auzit-o.

Aşa cum prevăzuse, anunţase desfacerea logodnei. Toată lumea era foarte supărată, dar nu era nimic de făcut, nu-i aşa?

— Hai să facem o plimbare prin parc, i-a propus Morgan.

Un licăr de speranţă s-a aprins în inima fetei. Era din nou lună plină. Cerul era plin de stele. Au mers ca nişte automate până la fagul cel bătrân. La capătul drumului s-au oprit.

— Fără îndoială, ai dreptate, a spus Morgan cu un glas neutru. Căsătoria asta nu ar fi avut nici un viitor. N-aş fi ştiut niciodată să-ţi îndeplinesc toate dorinţele. Şi pe urmă... mai eşti încă sub şocul despărţirii de John...

Ar fi trebuit să-i mărturisească totul în clipa aceea. Ar fi trebuit să-i explice că nu a înţeles nimic. Nu se despărţise de John din cauza lui Fran. O făcuse pentru că îl iubea pe el, pe Morgan şi pe nimeni altul!

Dar nu a făcut-o. Morgan a fost prea prozaic. Cererea lui în căsătorie semăna prea mult cu un contract de afaceri. N-ar fi putut să trăiască alături de un bărbat care să nu o iubească la fel de mult cum îl iubea ea. Era mai bine să se despartă.

Şi-a scos de pe deget inelul de logodnă. Era prea larg pentru ea. Era şi ăsta un semn al destinului, fără îndoială. Nu era un diamant ci un smarald. Când i-l dăruise, îi spusese trist!

— Când vom pune capăt acestei aşa-zise logodne aş vrea să-l păstrezi. Se potriveşte atât de bine cu ochii tăi.

A aşezat inelul fragil în mâna însoţitorului ei. Suzan tremura uşor.

— Mi-ai promis că-l vei păstra, a spus Morgan cu gravitate. Va fi un simbol pentru vechea noastră prietenie şi poate îţi va purta noroc. Poartă-l în călătoriile tale şi aminteşte-ţi de păstorul neozeelandez care a încercat, destul de neîndemânatic, să scoată din încurcătură o fată… dragă inimii lui.

CAPITOLUL IV

La început Suzan a suportat mai greu prezenţa lui Morgan. Îi redeştepta amintiri dureroase. Îi era teamă să nu-şi trădeze secretul într-o clipă de neatenţie. Dar rutina cotidiană a făcut-o să-şi uite neliniştea. Muncea pe rupte la fermă iar seara se ocupa cu organizarea reuniunii. Nu avea timp să se lase pradă gândurilor.

Din fericire, mai aveau să se scurgă trei săptămâni până la sosirea invitaţilor. Aveau să vină o mulţime de oameni. Toţi o iubeau pe Clotilde. Era o bătrână doamnă fermecătoare. Poate era ultima ocazie s-o vadă în viaţă? Gândul acesta trist îi străbătuse pe toţi pentru că cel mai mulţi acceptaseră invitaţia. Bătrâna doamnă era pentru toţi ultima legătură cu trecutul. Era ultima mărturie a vremurilor grele când supravieţuirea depindea de sosirea cu bine în port a vapoarelor, sau când uneori era imposibil să găseşti un medic. Aici multe femei salvaseră vieţile celor apropiaţi ajungând uneori chiar să facă adevărate operaţii ca să cauterizeze vreo rană sau să pună la loc un picior rupt.

Suzan era la a treia şarjă de fursecuri. Trebuia să umple cămara. Mari şi mici, toţi aveau să tabere pe ele.

Ultimele două săptămâni se scurseseră în linişte. John era plecat la Wellington pentru o serie de negocieri. Morgan se mai potolise. Îndepărtarea rivalului său îi mai domolise agresivitatea obişnuită. Îl deranjau vizitele repetate ale lui John, dar rămânea în limitele politeţii. Tânărul Forester nu părea să se

formalizeze de asta. Părea pasionat de politică şi nu vorbea despre altceva. Se aruncase orbeşte în politică, poate ca să uite de moartea lui Fran…

În seara aceea, Morgan se întorsese destul de târziu. Bunica se culcase deja. Suzan nu l-a Întrebat de unde venea. Philip Griffiths era plecat în Australia. Fără îndoială că făcuse o vizită Martinei… Dar nu mai avea nici o importanţă. Era liber!

— Am cinat deja, spuse bărbatul vesel, dar mi-e poftă să mănânc ouă cu şuncă. Ţie nu?

— Eu am ronţăit ceva cu Mamita.

— Hai, vino cu mine! Nu-mi place să mă aşez singur la masă.

Suzan se simţi cuprinsă de o dulce căldură. Se gândise de multe ori la seri ca aceasta: Morgan întorcându-se de la muncă şi pălăvrăgind vesel despre ultimele noutăţi… Dar peste câteva minute se vor despărţi, fiecare retrăgându-se în camera lui.

Morgan înfulecă ouăle cu poftă.

— De când ai venit, viaţa e mai frumoasă, spuse el vesel. Bunica se culcă devreme în fiecare seară. Am petrecut singur atâtea nopţi! Şi apoi, ce plăcut e să fii răsfăţat. Nimeni nu mi-a mai pregătit de multă vreme o asemenea bunătate.

Shanna se lăsă copleşită de o dulce euforie. Dar îşi reveni repede. Evident, era plăcut să fii util, să te simţi folositor. N-ar fi greu să se mărite cu Morgan şi să prelungească la nesfârşit această rutină încântătoare. Însă nu îl iubea. Între ei nu existase niciodată o adevărată pasiune. Nu-şi dorea un bărbat care să o dorească doar trupeşte. Pentru Suzan, dragostea era un amestec subtil între fizic şi spirit. În primul rând era fuziunea spirituală. De multe ori îşi auzise tatăl spunându-i mamei:

— Marguerite, te iubesc atât de mult. Ce am făcut oare ca să merit fericirea de a trăi alături de tine?

Toate femeile visează să audă asemenea cuvinte…

Îşi ridică ochii şi întâlni privirea lui Morgan care o fixa insistent. Se înroşi în obraji.

— Uneori aveai expresia asta când eram „logodiţi”, şopti bărbatul. În clipele acelea, nu-mi venea să cred că nu vom sfârşi prin a ne căsători.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Nu te cred Nu eşti chiar atât de insensibilă. Şi tu păreai să crezi uneori că unirea noastră era posibilă. Atunci chipul tău lua înfăţişarea asta, atât de visătoare… Ce clipe minunate de caldă intimitate. Şi apoi, dintr-odată risipeai dulcea taină a momentului glumind cu ironie despre această „mare farsă”, cum o numeai. Suzan rămase mută, incapabilă să răspundă.

— De ce minutele acelea scumpe nu puteau să dureze mai mult, Shanna?

Fata nu eludă întrebarea, însă cugetă îndelung înainte de a răspunde cu toată sinceritatea.

— Mi-era… Mi-era teamă că voi găsi situaţia noastră prea comodă. Uşurinţa asta mi se părea periculoasă.

— De ce ţi-era teamă?

— Între noi doi n-a existat niciodată o adevărată pasiune. Şi unul şi celălalt am fi putut întâlni mai târziu bărbatul sau femeia visată. Atunci am fi regretat că ne-am căsătorit doar din camaraderie.

— La asta nu pot să-ţi răspund nimic. Şi îmi pare rău.

Suzan îl privea tristă. Brusc, chipul lui frumos, bărbătesc, cu trăsături regulate se înăspri. Colţurile gurii îi căzură. Ochii lui căpătaseră o expresie rugătoare şi obosită. De obicei purtarea lui Morgan îi stârnea furia. Acum avea pentru el un fel de milă.

— N-am vrut să te necăjesc. Încerc să fiu sinceră, doar atât. Aş vrea să fiu altfel dar nu pot Aşa sunt eu.

Bărbatul o aprobă dând din cap. O privea tandru. Încet se ridică şi îi luă mâinile în ale lui.

— Îmi place felul tău de a fi, drept, fără ocolişuri. Întotdeauna am Încercat să te Înţeleg. Dar nu e aşa uşor… Am crezut sincer în izbânda unirii noastre. Dar tu ai hotărât altfel. Iar eu nu am vrut să trec peste voinţa ta.

Spre marea surprindere a fetei, el îi ridică delicat bărbia şi o sărută. Sărutul acesta nu avea nimic fratern în el!

Suzan se lăsă furată de dulceaţa gurii calde şi senzuale. Apoi, într-o tresărire de orgoliu Încercă să se elibereze. Dar o strângea prea tare… întoarse capul, dar bărbatul o strânse şl mal tare în braţe Morgan tremura şi Shanna însăşi simţea cum freamătă.

El slăbi puţin strânsoarea, cât să poată ea ridica capul. Ochii lor se întâlniră. Cei ai lui Morgan aveau o expresie bizară, greu de definit.

— El bine… bâlbâi Suzan ca să salveze aparenţele.

— Ei bine, repetă Morgan zâmbitor, adineauri vorbeai de pasiune. Sărutul ăsta… Poate că am fi aflat fericirea împreună dacă îmi dădeai o şansă De ce să nu ne lăsăm în voia plăcerii de a fi împreună? Chiar trebuie să ne ciorovăim întruna? Marile iubiri s-au născut în pace, în linişte. Vrei neapărat apusuri de soare, clar de lună, declaraţii romantice? Eu…

Suzan avu o scurtă ezitare înainte de a răspunde.

— Aş putea să mă lipsesc…

O lucire de nesiguranţă se aprinse în ochii fetei. Morgan se pregătea să mai adauge ceva când soneria telefonului alungă farmecul intimităţii lor.

— La naiba cu pisălogii ăştia! exclamă el. E trecut de zece.

Suzan ridică receptorul: era Martine.

— Ce mai faci, drăguţo? întrebă ea veselă. Cred că mi-am uitat geanta în maşina lui Morgan. Roagă-l tu să meargă să vadă dacă e acolo.

Suzan rămase perplexă câteva clipe. Apoi, revenindu-şi, reuşi să răspundă pe un ton firesc:

— Bineînţeles, draga mea. Se duce imediat să vadă.

Transmise mesajul însoţitorului ei care ieşi imediat. Luă din nou aparatul tremurând. Se simţea obligată să stea de vorbă cu Martine până când se întorcea Morgan. Făcură un schimb de banalităţi.

— Uite că a venit. Da, geanta ta e în maşină. Ţi-l dau pe Morgan. La revedere, Martine.

Îi întinse lui Morgan receptorul şi părăsi camera fără nici o vorbă. Urcă direct în camera ei şi se băgă imediat în pat. Dar nu-i era somn deloc.

Un sfert de oră mai târziu în uşă răsunară câteva bătăi discrete. Nu răspunse.

O frământau mii de gânduri. Aşadar, după ce petrecuse aproape toată seara cu Martine, Morgan încerca să o convingă să-i acorde ultima şansă. Aha! Era grozav! Şi bun de gură! Aproape că se lăsase convinsă de teoriile lui despre pace, linişte; Philip Griffiths ori era orb ori idiot! Trebuia cu orice preţ să alunge din inimă dragostea pentru Morgan şi să îl dea uitării.

Epuizată, cu nervii la pământ, reuşi să adoarmă într-un târziu.

A doua zi dimineaţă, Shanna se purtă cu răceală. Morgan nu părea să-şi dea seama, dar era fără îndoială doar o aparenţă ca să nu o neliniştească pe bunica ce se hotărâse să servească micul dejun împreună cu ei.

— Cum s-a desfăşurat adunarea Partidului Naţional? întrebă veselă bătrâna.

— Întreg Timaru era acolo, răspunse Morgan râzând.

Iată deci unde fusese aseară! Probabil că trecuse pe la Martine când plecase la Timaru şi apoi a condus-o înapoi. Asta însemna un ocol mare. Era ridicol! Dar, la urma urmei, n-avea nici o importanţă. Începând din ajun, mai precis de la ora trei dimineaţa, Suzan Carew nu mai era îndrăgostită de Morgan Hervington Blair!

Companionii ei vorbiră de politică tot timpul micului dejun Pentru cineva de vârsta ei bunica era foarte bine pusă la curent cu tot ce se întâmplă. Nu îşi depăna întruna amintirile cum fac mulţi bătrâni

— Pari foarte abătută, copila mea. N-ai dormit bine?

— Nu. Dimpotrivă, am dormit foarte bine, răspunse Suzan încercând să-şi ascundă tulburarea.

Sunt puţin cam obosită. Cred că e din cauza schimbării de climă. Astăzi nu o să ies afară la muncă. Sunt şi în casă o mie de lucruri de făcut. Vreau să mă uit la conserve şi la fructele puse la borcan. Morgan păru dezamăgit!

— Vroiam să te duc la Halfway Creek să vezi noile canale de irigaţie.

— O să le văd altă dată, răspunse fata cu dezinvoltură.

Tocmai se pregătea să urce în camera ei când sună telefonul. Era John. O suna de la Wellington.

— Am o surpriză pentru tine, anunţă el vesel. Mirabel şi Donald Stennings stau aici trei zile în drumul lor spre Canberra. Le-ar face mare plăcere să te vadă. Sunt liberi toată după-amiaza, iar seara asta are loc o recepţie în onoarea lor. Am o invitaţie pentru două persoane. N-ai vrea să vii? Faci două ore cu avionul. Şi îţi repet că le-ar face o mare plăcere… Ca şi mie.

Suzan se întoarse către Morgan şi Clotilde cu ochii strălucind de fericire. De pe chip îi dispăruse orice urmă de tristeţe.

— O, Mamita! Doi prieteni buni de la Londra sunt la Wellington pentru trei zile. John îmi propune să mă duc să mă întâlnesc cu el. Ai ceva împotrivă?

— Absolut nimic. Eşti liberă să faci ce vrei, doar ai venit aici ca să te distrezi.

Suzan îi transmise lui John acordul el. Avea un avion la ora unsprezece şi John urma să o aştepte la aeroport.

— Îmi pare rău, spuse sec Morgan când convorbirea se termină, şi Suzan puse receptorul în furcă. Nu pot să te însoţesc până la aeroportul din Christchurch. Am un program foarte încărcat. Ia maşina şi las-o acolo la parcare. Aşa ar fi mai practic.

Nu avea timp să o conducă la aeroport, dar nu şovăia să facă un ocol de doisprezece kilometri ca să treacă si o ia pe Martine Griffiths. Ar fi trebuit să sară în sus furioasă. Dar acum îi era indiferent. Urcă fredonând în cameră să se pregătească.

— „Viaţa, viaţa e frumoasă”…

Morgan nu părea să fie prea încântat.

Coborî după o jumătate de oră, îmbrăcată într-un taior verde în picăţele îmbrăcat peste o cămaşă albă. Ţinuta era completată de pantofi vernil şi o geantă asortată. Bunica o privi aprobatoare.

— E formidabil cât de bine semeni cu mama ta, draga mea! La fel ca ea, te îmbraci minunat.

— Încerc să salvez aparenţele, răspunse Suzan râzând. În fond sunt acelaşi copil teribil de când aveam doisprezece ani. Ai grijă de dumneata cât timp lipsesc! Vezi să nu faci nebunii! Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, dar îmi face o mare plăcere să-i revăd pe Stennings.

Morgan a scos maşina şi a lăsat motorul pornit. Soarele aşeza reflexe blonde în părul lui şi se juca pe pielea lui bronzată. Suzan îl privi la fel de fascinată ca altădată. Dar, nevrând să se mai lase aşteptată, urcă

hotărâtă în maşină. Morgan aşează valijoara albă pe locul din spate, apoi se aplecă spre ea prin fereastra deschisă.

— Îmi pare rău că pleci, spuse el simplu. Aseară eram aşa de apropiaţi… Te rog să nu te răzgândeşti în timpul călătoriei.

— Să fiu în locul tău, n-aş lua în seamă seara de ieri, răspunse Suzan cu un ton maliţios. Am avut un moment de slăbiciune. Dar acum văd lucrurile cu totul altfel.

Morgan se posomorî.

— Şi asta ţi se pare altfel? spuse el pe un ton agresiv.

Se aplecă şi mai mult pe fereastră şi îi captură buzele într-un sărut aprins. Suzan încercă să scape. Era însă prizonieră: centura de siguranţă nu-i dădea voie să facă nici o mişcare. Morgan nu se grăbi, supunând-o mângâierii arzătoare a buzelor lui.

— Centurile de siguranţă au şi ele avantajul lor spuse el glumeţ retrăgându-se pe jumătate.

— Lasă-mă în pace!

— Nu uita un lucru! Dacă te măriţi cu John nu vei putea să-ţi împlineşti visul cel mai drag şi să locuieşti aici, la Larchwood Vale!

— Şi de ce nu? Doar este vecinul nostru.

— După zvonurile care circulă, John are de gând să se prezinte la următoarele alegeri…

— Asta nu l-ar împiedica să rămână aici, sunt sigură. Toţi membrii comunităţii au regiunea asta în sânge. Nu va putea niciodată să-şi părăsească pământul!

— N-aş băga mâna în foc! Poate că ar fi obligat s-o facă. După moartea lui Fran trăieşte pe picior mare. Cariera politică îl costă mult. Cheltuieşte mai mult decât îşi poate permite.

— Şi ce dacă! răbufni Suzan furioasă. Când mă voi mărita îmi voi urma soţul până la capătul lumii. Asta să-ţi intre în cap, Morgan Hervington-Blair! Şi nu-ţi mai face griji de pomană! Nu mă duc la Wellington să mă întâlnesc cu iubitul meu. Mă duc să mă întâlnesc cu nişte vechi prieteni, asta e tot.

Şi spunând aceste cuvinte, apăsă pe accelerator.

Tot drumul clocoti de mânie. Era clar că nimic nu mai era ca înainte. Familia Blair avea să se retragă la Linden Peaks iar Stephanie şi Brent s-ar instala la domeniu. Morgan se ocupa de Larchwood Vale. Măcar dacă bunica ar fi găsit un alt administrator! Şi Forester Gorge risca să intre pe mâini străine… Da, Clotilde făcuse bine că organizase reuniunea asta. Viitorul era atât de neclar.

Dacă John s-ar însura, lucrurile s-ar schimba. Poate s-ar hotărî să rămână la Forester Gorge. Poate ar avea de gând să-şi păstreze proprietatea, să-şi vadă copiii îi vor succeda mai târziu… Demult, străbunicii transformaseră regiunea asta neprimitoare într-un pământ rodnic şi bogat… Dar meseria de fermier devenea din ce în ce mai grea. În primul rând preţul maşinilor crescuse mult din cauza inflaţiei. Totuşi Morgan reuşise să menţină randamentul la Larchwood Vale. Deci, nu era imposibil. Dar atunci, insinuările lui erau adevărate? Oare John pusese într-adevăr în pericol Forester Gorge, cheltuind mai mult decât îşi putea permite? Sau era o nouă calomnie menită să-l denigreze în ochii ei?

În timpul zborului scurt până la Wellington, Suzan reuşi să-şi pună ordine în idei. Îi plăcea să călătorească cu avionul. Era atât de obişnuită…

John o aştepta la poarta de sosire. Silueta lui familiară o făcu să se simtă mai liniştită. Purta un costum elegant închis la culoare. Numai faptul că era bronzat îl deosebea de ceilalaţi oameni de afaceri din

marele oraş. El întinse braţele, îi cuprinse obrajii în palme şi o sărută. Nu şovăise deloc.

— Sunt atât de fericit să te văd, draga mea. Aseară, eram cu moralul la pământ: prea multă muncă, prea multă lume, prea mult protocol. Apoi i-am întâlnit pe cei doi Stennings. Am stat de vorbă, le-am spus că locuieşti la Forester Gorge... M-au întrebat dacă suntem prieteni. Când le-am răspuns că da, au sărit în sus de bucurie.

— Sunt nişte drăguţi, spuse Suzan cu ochii scânteietori. Mirabel mi-a fost de mare ajutor când mama a fost bolnavă. Cândva, a fost infirmieră. Ea a stat nopţi întregi de veghe lângă patul mamei. Iar Donald, la rândul lui, a susţinut moralul tatei.

John o luă de braţ şi o conduse spre poarta de bagaje.

— N-am ştiut nimic despre boala mamei tale, spuse el pe un ton de reproş.

— Am păstrat secretul din cauza bunicii. Nici chiar acum, când lucrurile s-au terminat cu bine, bunica nu trebuie să ştie nimic. Mama o să-i povestească când va veni. Văzând-o în plină formă, Mamita nu va avea nici un motiv să se neliniştească. Eu… eu de multă vreme vroiam să mă întorc, dar boala mamei mi-a răsturnat planurile. Cred că bunica s-a întrebat de ce m-am încăpăţânat să rămân atâta timp departe de ea.

John se apropie de ea şi o privi în ochi.

— Bunica credea că ştie motivul. După ea, ţi-era teamă să te întorci. Nu vroiai să deschizi nişte răni vechi, să scoţi din nou la iveală vechile necazuri. Eu unul mă hotărâsem să mă lămuresc şi vroiam să vin după tine în Europa, în Canada, oriunde.

— Când ţi-a mărturisit bunica gândul ăsta?

— În iarnă a avut o bronşită puternică. Morgan era într-o dispoziţie foarte proastă. Tuna şi fulgera împotriva ta. După părerea lui, ar fi trebuit să fii lângă

bunica în loc să duci o viaţă mondenă la mii de kilometri depărtare. Bunica ţi-a luat apărarea hotărâtă. Doar o cunoşti! Când se dă cineva la tine devine tigroaică. Pe scurt, Morgan n-a mai insistat. Iar eu m-am decis să merg să te caut. Dar, în loc să plec eu, ai venit tu!… Îl vezi pe bătrânelul de colo? E ministrul agriculturii. Nu pot să-l ocolesc şi să nu-l salut. Sper că nu te superi? Suzan se simţea mai curând uşurată de această întrerupere. John mergea prea repede. Şi apoi, era încântată să-l întâlnească pe ministru. Tatăl ei îl cunoştea bine şi vorbise de multe ori despre el. Apoi recuperară bagajele şi le duseră în maşina de serviciu a lui John. Era foarte nervos din cauza întâlnirii neprevăzute şi tot drumul vorbi despre asta.

Suzan era încântată să-şi reîntâlnească prietenii. La recepţie se distră copios. Cunoştea deja pe mai mulţi dintre cei de faţă şi îi cuceri uşor şi pe ceilalţi. Era atât de fermecătoare. Toată seara John îi admiră buna dispoziţie şi siguranţa de sine.

După recepţie se duseră împreună la reşedinţa celor doi Stennings. Nişte prieteni le împrumutaseră un mic apartament dublu. Era mult mai plăcut decât la hotel. Băură un ceai, apoi John o conduse pe Shanna în camera el, înainte de a pleca.

— Simt o bucurie copilărească! spuse John când fură singuri. Prietenii tăi pleacă cu o zi înaintea noastră. Vei rămâne doar a mea. Vom putea să ne continuăm în linişte discuţia.

— Dar nu vom ajunge nicăieri. Eu nu vreau să mă leg de nimeni, John. Vreau doar să trăiesc liniştită.

John şovăi, înainte de a răspunde încet:

— Ei bine, vom vedea! Poate cu timpul… Noapte bună, draga mea!

O sărută pe obraz dezinvolt şi zâmbi puţin stânjenit.

— Vezi? Ştiu să mă port cu doamnele. Dar nu vei scăpa mereu aşa uşor, păstoriţa mea sperioasă.

Suzan fu fericită să rămână singură. Petrecuse o seară minunată. Crescută în lumea afacerilor şi diplomaţiei, îi plăceau recepţiile pline de fast… Dar acolo, spre sud, aşezat la poalele muntelui, era Larchwood Vale. Universul ei şi singura ei mare dragoste.

CAPITOLUL V

În timpul scurtului sejur Suzan se distră din plin. Wellington era un oraş minunat. Pe străzi, pomii erau în floare. Vaporaşele de agrement se legănau pe apa albastră a micului port. Nici un nor nu acoperea cerul.

Îl însoţi pe John aproape toată ziua în cele mai multe din acţiunile lui. Semăna cu tatăl ei. Politica o pasiona. În timpul dejunului de afaceri ştiu să se ridice la nivelul conversaţiei şi John nu-şi ascunse admiraţia. Era încântată în sinea ei. Însoţitorul ei se arătă plin de tact. Nici măcar nu a adus vorba de fosta lor legătură.

Suzan îşi regăsi melancolia în avion. La aeroport trebuiau să se despartă. Şi John avea maşina lui care îl aştepta în parking… Îi părea rău că se desparte de el. Tare mult i-ar fi plăcut să-i vadă figura lui Morgan dacă s-ar fi întors însoţită de John.

Dar întâmplarea are uneori tertipuri nebănuite. Un şofer imprudent tamponase maşina lui John şi autoturismul fusese dus la o staţie service. Reparaţia avea să mai dureze.

— Din fericire sunt aici, interveni Suzan când aflară vestea. Aş putea să-ţi fiu şofer săptămâna asta.

Urcară în maşina ei şi ieşiră din oraş.

— Hai să mergem să dejunăm la răspântia Selwyn, propuse John. Sper că nu eşti atât de grăbită să te întorci acasă.

— Nu am nici o problemă deosebită. De ce!

— Am promis să trec pe la Lowells. N-a putut să participe la adunarea Comitetului Cerealier. Trebuie

să-i fac o scurtă prezentare a celor discutate. Locuieşte pe drumul spre Rakaia, aproape de coastă. E o regiune superbă. Şi acolo pionierii colonizării au făcut minuni. Altădată era un loc complet arid şi dezolant. Astăzi este un pământ bogat şi înfloritor.

Opriră maşina în parkingul restaurantului. Intrând în curte se încrucişară cu un break care tocmai ieşea. Suzan nu îşi putu reţine o exclamaţie de uimire. În maşină îi recunoscuse pe Morgan şi Martine. Amândoi foarte eleganţi, el cu un costum sobru, ea cu un taior deschis, nu îi observaseră pe cei doi care intrau.

— Frumos din partea lor! spuse John batjocoritor. Sărmanul Philip moare de plictiseală în Australia în timp ce nevastă-sa o duce nemaipomenit de bine.

Suzan nu răspunse. Inima îi bătea nebuneşte.

— Sper să nu mă consideri un puritan, continuă John. Însă tipul ăsta mă exasperează.

— Mi se pare că felul ăsta de a fi nu i se potriveşte lui Morgan, protestă fata. De când îl ştiu eu a fost un om corect.

— Nu-mi face nici o plăcere să-l vorbesc de rău, spuse John după o scurtă ezitare. Însă… trebuie să te pun la curent. Dacă nu o fac, tu şi mama ta riscaţi să plătiţi foarte scump consecinţele.

— Vrei să vorbeşti de domeniu! Îl consider pe Morgan un om foarte cinstit.

— Bineînţeles! Nici eu nu mi-l închipui ca pe un traficant de cărţi de credit. Dar îşi dă silinţa prea mult, Shanna. Un simplu angajat nu şi-ar da atâta osteneală. Cu siguranţă că are nişte gânduri ascunse: să intre în posesia unei părţi din domeniu, de exemplu. Avocatul mamei tale este şi avocatul lui. Dacă vrea să stea de vorbă cu Clotilde, vrea şi Morgan să fie de faţă. Larchwood îţi revine ţie de drept. Nu-l lăsa să-ţi fure ce-i al tău. În sfârşit! Hai să nu mai

vorbim despre asta şi mai bine să profităm de ziua asta frumoasă!

Masa a fost excelentă. John pălăvrăgea vesel, însă Suzan era cu gândul în altă parte. Nu putea să creadă că Morgan o înşeală, şi totuşi, raţionamentul însoţitorului ei stătea în picioare. Cât despre legătura seducătorului fermier cu Martine, era ceva de netăgăduit.

După ce terminară de mâncat porniră spre Mata Flat. Regiunea era superbă iar cei doi Lowells nişte oameni fermecători. În câteva rânduri, doamna Lowells îi aruncă tinerei femei priviri pline de subînţelesuri. Bărbaţii se instalară în salon ca să discute afaceri. Femeile făcură o plimbare prin grădină apoi intrară din nou în casă să servească ceaiul. Către ora cinci, cei doi musafiri plecară la drum. John conducea. Dintr-odată Suzan se hotărî să lămurească lucrurile. Prea auzise multe în ultimele zile! Nu i-a fost greu să conducă conversaţia cum vroia ea. La Lowells toţi vorbiseră despre agricultură, productivitate, randament. Lansă două-trei banalităţi pe această temă, după care întrebă pe tonul cel mai firesc cu putinţă!

— Cum merge treaba la Forester Gorge? Eşti mulţumit de rezultate?

— Nu tocmai. Este o perioadă grea pentru toată lumea. Epoca de aur a anilor '60 s-a terminat de mult. Dar asta nu e totul… Am ceva probleme.

— N-aş vrea să fiu indiscretă.

— Ai dreptul să ştii. Am avut ghinion. Ca să-mi asigur viitorul meu şi al eventualilor urmaşi, am făcut un plasament important. Am investit o mare parte din capitalul pe care îl aveam. Din păcate, n-a mers. Am pierdut totul. Pe urmă s-a îmbolnăvit Fran. A fost nevoie să recurgă la un tratament costisitor… Marile inundaţii mi-au dat lovitura de graţie. Bineînţeles că

guvernul mi-a dat despăgubiri, dar atât de puţin… Pe scurt, sunt într-o situaţie delicată. Domeniul este ipotecat aproape în întregime, dar sper să ies la Uman. Nu-mi fac griji. N-am jucat ultima carte, înţelegi? Politica poate să mă ajute mult.

John zâmbi forţat.

— De mult vroiam să-ţi vorbesc despre asta. însă nu am avut ocazia. Nu vreau să-ţi ascund situaţia afacerilor mele, Shanna. Nu ar fi cinstit din partea mea.

Suzan clătină tristă din cap. Îi era milă de el. Sărmanul John! Nu era vina lui. A crezut că procedează bine, şi…

— Eu… mă simt puţin vinovată, adăugă ea încet. Acum cinci ani, am declanşat o furtună în viaţa ta şi a lui Morgan. Situaţia era atât de delicată… De atunci nu îndrăznesc să mă încred în judecata mea. Am făcut prea multe greşeli. Nu mai vreau decât să trăiesc liniştită în preajma bunicii. Îmi pare rău că te ştiu implicat în probleme financiare. Dar nu-ţi face griji! Şi strămoşii tăi au trecut prin clipe grele. Şi întotdeauna au trecut peste ele. Forester Gorge a mai fost deja ipotecat. Vei găsi cu siguranţă o soluţie. Am nevoie de timp să-mi rezolv problemele dar, după reuniune, voi vedea lucrurile mai clar. De aici înainte, hai să rămânem buni prieteni şi nimic mai mult! Dacă nu o faci pentru mine, fă-o pentru bunica…

John o bătu pe umăr prieteneşte.

— De acord. Voi fi prietenul tău cel mai credincios. Sunt bucuros că am putut să te pun în gardă în legătură cu Morgan. Acum cinci ani erai atât de îndrăgostită de el! În sfârşit, acum ai mai multă minte şi experienţă. Dar să vă ştiu pe amândoi sub acelaşi acoperiş… Suzan se sili să zâmbească.

— Linişteşte-te! În cea mai mare parte a timpului suntem la cuţite. Mi-a fost foarte greu să stau atâta

vreme departe de bunica. Şi nici măcar nu i-am explicat adevăratele motive ale absenţei mele. Fericirea ei înseamnă pentru mine mai mult ca orice! Uite că am ajuns la tine. Eu mă grăbesc. Clotildei cred că i s-a părut o veşnicie de când am plecat. La revedere, John.

Ajungând la Larchwood Vale, Suzan a fost foarte surprinsă să vadă breakul oprit în faţa casei. În mijlocul curţii se găseau două valize mici şi două impermeabile bleumarin împăturite cu grijă. Ale cui erau oare?

Avea să afle în curând. Se îndrepta spre uşa din spate când apărură două siluete de copii alergând. Le recunoscu imediat. Erau fetele Martinei, Dorothée şi Roberta, cu pletele roşii asemeni mamei lor. Trebuie să fi avut zece şi doisprezece ani acum.

— Şi doar mama ne-a spus să luăm cu noi valizele! gâgâi Dorothee. Of! Sunt tot aici. Bună, Suzan! Nu te-am mai văzut de multă vreme dar am auzit mereu vorbindu-se despre tine. Morgan vorbeşte mult despre tine cu mama.

— E foarte drăguţ din partea lui, răspunse Suzan zâmbind. Bună, fetelor!

— Oho! exclamă Roberta. Ce taior şic ai. Îl ai de la Paris?

— Nu, draga mea, de la Londra. Ei bine, ce faceţi voi două aici?

Fetiţele răspunseră în acelaşi timp.

— Ne mutăm aici şi fraţii noştri rămân cu Graham şi Ribona, perechea care ajută la fermă. În felul ăsta vor putea da o mână de ajutor la muncă după şcoală. Acum e mult de lucru. Morgan ne-a spus că ne vom simţi în largul nostru şi că ai putea să te ocupi de noi. O să te convingi că suntem bine crescute. Mama o spune mereu. Ştim să pregătim masa, să facem paturile, să facem curat. Morgan ne-a silit să-i

promitem că nu te vom plictisi cu flecăreala noastră. Sper că nu te plictisim, nu-i aşa?

Suzan nu mai pricepea nimic.

— Şi mie îmi place să sporovăiesc, le asigură fata pe un ton cât se putea de serios. Sunt încântată să vă văd aici. O să ne distrăm bine împreună. Păreţi două fete foarte amuzante. Însă…

— Aşa e! spuse Dorothée serioasă. Tata spune mereu: „Ce greşeală am făcut ca să-mi dea cerul trei asemenea clovni?” Vorbeşte de noi şi de mama, bineînţeles.

— Cred că ne vom înţelege foarte bine, afirmă Suzan. Dar spuneţi-mi…

— Ştii gluma cu câinele şi cu mătura? întrebă Roberta în loc să o asculte. Era un câine care…

Din fericire, în cadrul uşii apăru Morgan.

— Nu poţi în nici un fel să te înţelegi cu drăcuşorii ăştia, spuse el zâmbind. Dă-mi voie să-ţi explic. Martine a plecat la Philip în Australia. El trebuie să rămână mai mult timp decât fusese prevăzut iniţial. Eram acolo azi-dimineaţă când a telefonat. Graham mă chemase să-l ajut pentru că o oaie şi-a rupt piciorul. Philip are treabă timp de patru zile la Grande Barriere şi, de multă vreme, Martine îşi dorea să ajungă acolo. Ştii cum sunt femeile! A şovăit puţin, de formă. Ar fi trebuit s-o auzi: „Dragul meu, dar e imposibil! încercă Morgan s-o imite subţiindu-şi vocea. Mâine la ora trei trebuie să merg la dentist, pe urmă e adunarea comitetului de femei al partidului Naţional… Pe scurt, concluzionă Morgan, reluându-şi glasul lui firesc, i-am luat telefonul din mână şi i-am promis lui Philip: „Nu-ţi face griji, bătrâne, soseşte! O urc în următorul avion.” Şi aşa am făcut.

Morgan le făcu cu ochiul fetelor.

— Martine şi Philip nu au aproape niciodată vacanţă, adăugă el serios. Şi să stai toată ziua cu monştrii ăştia mici nu e uşor!

— O să fim cuminţi ca două păpuşi, îi asigură Roberta. Spune, Morgan, acum putem merge să încălecăm puţin poneii?

— Mâine, după şcoală! Acum trebuie s-o ajutăm pe Suzan. După călătoria cu avionul trebuie să fie foarte obosită. O să vă dea cearşafuri şi veţi urca în camera voastră să vă faceţi paturile. Pe urmă să veniţi să o ajutaţi să pregătească masa.

Am cumpărat nişte antricoate superbe să le pregătim la grătar. Mai avem salată şi pentru desert compot de piersici. Haideţi, fetelor! Ştiţi ce aveţi de făcut Shanna, tu te-ai distrat bine la Wellington?

Suzan era complet deconcertată. Cu un sfert de oră înainte îl detesta închipuindu-şi întâlnirile lui pasionate şi vinovate cu o femeie măritată. Acum avea în faţă un bărbat cu o purtare foarte părintească şi care îşi trimisese fără ezitare presupusa amantă în Australia să petreacă o a doua lună de miere alături de soţul el. Hotărât lucru, bărbaţii sunt nişte fiinţe imprevizibile! Pe cine să mai creadă? Pe John sau pe Morgan! Fiecare se înverşuna să folosească slăbiciunile celuilalt pentru a-l discredita. John îl acuza pe Morgan că vrea să pună mâna pe Larchwood Vale şl că are o legătură cu Martine. Pe de altă parte, Morgan scotea în evidenţă eşecurile financiare ale rivalului său.

În orice caz, atitudinea celor doi îi displăcea în aceeaşi măsură.

După cină, John trecu în fugă.

— Ţi-am adus înapoi cerceii, explică el vesel. Mi i-ai lăsat în seara aceea… Te deranjau parcă. I-am găsit în buzunarul costumului. Bună, fetelor! Ce căutaţi aici?

Fetele îi explicară situaţia pline de seriozitate:

— Părinţii au plecat să facă o a doua lună de miere. Câte luni de miere se pot face?

Toti izbucniră în râs.

— În principiu, una singură, explică Morgan, însă aşa se cheamă voiajul pe care îl fac oamenii căsătoriţi ca să mai fie şi ei puţin singuri.

— Aha! Mulţumesc, Morgan. Tu cel puţin ne explici… Oamenii mari nu vor niciodată să răspundă întrebărilor noastre. Cum putem să învăţăm dacă nu ni se spune niciodată nimic?

— Acum, repede, în salon! spuse el zâmbind. Puteţi să vă uitaţi la televizor până la ora nouă. Pe urmă, la culcare!

— Dar doamna Larchwood mi-a promis că mă învaţă să lucrez tapiserie, protestă Roberta.

— Vom începe lecţiile mâine dimineaţă, răspunse zâmbind bunica. În seara asta toată lumea are nevoie de un somn bun. Faceţi cum spune Morgan, copii!

Suzan urcă în camera ei devreme. Aşteptând să adoarmă, trecu în revistă evenimentele din ultimele zile. Da, conchise ea, se săturase de această rivalitate stupidă. Cel doi bărbaţi se purtau ca nişte băieţandri. Ea visa un frumos necunoscut care avea să apară la Larchwood Vale… Nu ştia încă, dar acest necunoscut, acest al treilea bărbat, avea să-şi facă apariţia în curând…

CAPITOLUL VI

Suzan se trezi cu o jumătate de oră mai devreme. În felul ăsta avea timp să facă faţă muncii suplimentare înainte de trezirea fetiţelor, Dar trecând prin faţa camerei bunicii auzi râsete înăuntru. Îşi aranjă cu demnitate rochia de casă şi intră în cameră.

— Nu e bine să o treziţi pe Mamita aşa devreme le dojeni ea încet. Bunica are nevoie de odihnă.

Cei doi copii îşi lăsară ochii în pământ, dar bunica nu era de aceeaşi părere.

— Lasă-le în pace! Îmi face plăcere să văd atâta tinereţe în jurul meu. Şi apoi, stau în pat până la micul dejun. Nu mă obosesc deloc. Să ştii că eu le-am chemat. Le-am auzit chicotind în camera lor… Îmi amintesc de vremurile bune de altădată întotdeauna au fost copii aici.

Suzan întoarse capul ca să-şi ascundă tulburarea.

— Vino şi aşează-te lângă mine, spuse încet bătrâna. Profită puţin de dimineaţa asta frumoasă înainte de a trece la treabă. Priveşte! Se văd brazii de pe domeniul Hervington, acolo! Ce frumoşi sunt în lumina dimineţii!

Suzan zăbovi puţin, apoi le lăsă pe fetiţe cu bunica. Avea atâtea de făcut!

În primul rând trebuia să pregătească micul dejun. A strâns portocalele, a fiert ouăle, a făcut cafeaua. Morgan nu se lăsă prea mult aşteptat. El pregăti platoul pentru Clotilde. Ca în fiecare dimineaţă, lângă farfurie aşeză o mică vază care astăzi avea o narcisă. Ieri fusese o zambilă.

— Sunt un romantic incorigibil, spunea el de fiecare dată, zâmbind.

Gestul lui să fie oare total dezinteresat? Poate că John avea dreptate. La naiba! Se gândea din nou la cei doi intriganţi. Of! Bărbaţii ăştia!

Fetiţele mâncară cu poftă micul dejun. Erau deja îmbrăcate. Morgan le duse până la răspântia Stejarului, de unde trebuia să le ia autobuzul şcolii.

Suzan trecu apoi la spălat. În ajun, Morgan, puţin stânjenit, îi dăduse un sac mare cu lenjerie murdară.

— Martine n-a avut timp să se ocupe de astea înainte de plecare. Bineînţeles că nu vroia să ţi le dea ţie dar fetiţele au nevoie de schimburi curate. Am liniştit-o spunându-i că nu te va speria o porţie de călcat în plus. O alta poate s-ar plânge, dar tu, Shanna, care eşti o demnă descendentă a pionierilor, tu nu te dai la o parte când e nevoie să ajuţi pe cineva.

Băgă rufele la maşina de spălat şi o porni. În definitiv, nu era nici o grozăvie! Mai degrabă era o plăcere să întinzi toate rufele astea la soare în grădină.

— Sper să nu te superi pe mine că ţi-am impus această corvoadă, insistă Morgan. Ca să te ajut, eu o să spăl vasele.

Suzan îl linişti zâmbitoare. Se simţea într-o dispoziţie excelentă. Toate mergeau cum nu se poate mai bine. Bunica era răsfăţată şi înconjurată cu dragoste. Copiii, aşezaţi alături de ea pe pat, îi ascultau cuminţi cuvintele chibzuite. Sarcinile erau echitabil împărţite între toţi. Suzan îndeplinea bucuroasă zecile de mici treburi care fac o femeie indispensabilă, cusând un nasture, pregătind masa… Morgan plecă să inspecteze păşunile. Le lăsă pe fetiţe în staţia de autobuz. Suzan începu să şteargă praful în salon fredonând. Bunica zâmbi satisfăcută să vadă atâta bună-dispoziţie, se adânci în fotoliul ei şi aţipi.

Dan se invită la dejun. Suzan pregătise filé de peşte cu maioneză, mâncare după care toţi erau înnebuniţi.

— Viaţa e mult mai frumoasă de când te-ai întors, exclamă vesel tânărul servindu-se cu încă o porţie. Până să vii tu, nici vorbă de mâncare caldă la prânz! Şi pe urmă, patronul are mai mult timp liber, ceea ce ne va permite să muncim cu mai mult spor.

— Dan vorbeşte aşa ca să nu mă jignească, spuse bunica cu blândeţe, însă nu le plăcea să mă lase singură prea mult timp. Atunci găseau o sumedenie de pretexte ca să mai treacă pe acasă: ba că au uitat ceva, ba că au de dat un telefon. Procedau aşa încercând să se poarte cât mai firesc, dar eu le-am înţeles jocul de la început. E clar că toate astea întârziau mult munca. Acum, eşti aici, copila mea! E o adevărată binecuvântare!

— Este foarte adevărat, Întări Morgan cu o voce nefiresc de aspră.

Privirea lui şi a fetei se întâlniră.

— O binecuvântare foarte drăguţă, interveni Dan. Eu unul, ador blondele. Din cauza asta n-am putut să rezist farmecului lui Agnès.

— Dar părul meu nu e blond, protestă Suzan. Mai repede are culoarea ştearsă a cânepei.

— Nu vorbi prostii, spuse Morgan. Părul tău e minunat. Are culoarea mierii culeasă de albine de pe pajiştile munţilor.

— Mie mi se pare că are o culoare ştearsă, se încăpăţână Suzan. Azi dimineaţă le priveam pe cele două mici roşcovane şi mă simţeam atât de ştearsă faţă de ele.

— Eu nu le mai înţeleg deloc pe femei! spuse Dan turnându-şi de băut. Natura vă copleşeşte cu daruri iar voi nu ştiţi să le apreciaţi. Agnès a mea, de exemplu, s-a hotărât să se vopsească brunetă. După mintea ei, ca să fii la modă trebuie să ai părul precum

pana corbului. Dar n-am lăsat-o. I-am explicat că dacă ar îndrăzni să se vopsească m-aş năpusti asupra primei blonde care ar apărea. E o prostie, nu-i aşa? Când te îndrăgosteşti de o femeie, o iubeşti aşa cum este. Faci declaraţii de dragoste unei fete de tip scandinav şi după câteva clipe se transformă într-o iberică plină de farmec.

Te-ai înşelat asupra mărfii. Să-i luăm de exemplu pe Martine şi pe Philip. Lui Philip nu-i plăceau roşcatele. A întâlnit-o pe nevastă-sa şl de atunci nu-i mai place altceva. Şi Martine e înnebunită după el, cu toate că nu are nimic seducător. Întotdeauna mi-a spus că femeilor le plac bărbaţii bruneţi cu ochii albaştri.

— Cu asta nu sunt de acord, interveni fără să vrea Suzan. Mie mi-au plăcut întotdeauna mai mult blonzii bine clădiţi decât hispanicii bruneţi cu tenul măsliniu…

Se opri brusc, înroşindu-se până în vârful urechilor. Morgan îi aruncă o privire iscoditoare care îi spori şl mai mult tulburarea. De ce spusese o asemenea prostie? Întoarse brusc capul ca să-şi ascundă stânjeneala. Bunica părea că se distrează copios.

— Bine, concluzionă Morgan, la muncă! După un asemenea ospăţ nu va fi deloc uşor. Doamnelor, la revedere! Să nu ne aşteptaţi la ceai, avem multă treabă. Zilierul care lucrează cu Brent va aduce fetitele acasă.

Vorbise cu dezinvoltura obişnuită, însă o privise tot timpul pe Suzan cu o insistenţă ciudată.

După ce termină cu vesela, fata se apucă de gătit. Pregăti o tocană cu carne de porc şi o lăsă să fiarbă la foc mic. Frământă aluatul pentru o plăcintă cu cartofi, curăţă legumele pe care avea să le pună la fiert mai târziu, apoi se apucă de călcat. La sfârşit puse cămăşile mici, colorate una peste alta făcând un mozaic. Suzan se simţea nemaipomenit de bine. O

iubea atât de mult pe bunica. Doamne, dă-i încă mulţi ani de viaţă! se rugă ea.

Către ora patru, toate rufele erau călcate şi împăturite cu grijă. Pregăti ceaiul pe care îl servi într-o cameră mică din spatele casei unde acum, la acea oră a după-amiezii, soarele strălucea cu toată puterea. Fotolii confortabile acoperite cu huse în culori pastel te îmbiau la odihnă. Pe policioare se odihneau cărţi frumos legate în piele. Lângă cămin trona fotoliul preferat al Clotildei şi coşul cu lucrul de mână. După ceai, toropită de căldura plăcută, bătrâna aţipi.

Cineva sună la uşa din faţă. Asta se întâmpla foarte rar, obişnuiţii casei intrau întotdeauna pe uşa din spate. De la fereastră, Suzan văzu un taxi depărtându-se. Ciudat! Nu aştepta pe nimeni.

Un bărbat cu părul negru aştepta în prag. îmbrăcat cu un costum bej, aşa cum se poartă la tropice, el avea în mână o valiză scumpă de piele întoarsă. Ar fi putut fi luat drept un străin.

Suzan îl cercetă câteva clipe, uimită. Apoi izbucni veselă:

— Vere Louis! Ce surpriză plăcută! Of! Cât pe ce să nu te cunosc. Intră, te rog!

Tânărul trecu pragul, avu o uşoară şovăire, apoi se aplecă şi o îmbrăţişă pe gazdă.

— Ai o memorie vizuală formidabilă! Nu ne-am văzut de atâţia ani.

— Ai venit pentru reuniune? Bunica nu mi-a spus nimic. Sper că vei rămâne cu noi câtva timp.

— Reuniune? Nu, nu sunt la curent. Ce coincidenţă fericită! Linişteşte-te, nu sunt grăbit. Am câţiva oameni de încredere care se ocupă de afacerile mele în Tahiti.

— Atunci, vei putea să participi la reuniune! Ne-a părut atât de rău că nu te-am văzut ultima dată. Fran

a fost dezolată. Dar n-ar trebui să vorbesc despre ea. Ce nenorocire! Eşti în călătorie de afaceri?

Din nou, Louis avu o uşoară şovăire, dar zâmbi.

— Într-adevăr, trebuie să mă întâlnesc cu cineva la Wellington. N-am anunţat pe nimeni de sosirea mea aici tocmai pentru ca să vă fac o surpriză. Sunt mulţumit să aflu că bunica mai trăieşte.

— O să am eu grijă de camera ta, spuse Suzan veselă. Din păcate, nu e camera ta preferată. Acolo le-am instalat pe fetiţele Martinei care stau aici pentru câteva zile. Îţi mai aduci aminte de Martine? Abia venise din Anglia şi lucra împreună cu Joy şi Lennie Logie la Alpenlinden. Dar hai să mergem repede s-o vezi pe bunica! Mă întreb dacă te va mai recunoaşte.

— Nu sunt atât de sigur. De la o anumită vârstă, memoria începe să joace feste.

— Lasă-mă să te privesc puţin! Lăsând la o parte această eleganţă tropicală eşti la fel ca altădată.

Bunica îl recunoscu imediat. ÎI primi cu braţele deschise şi ochii umezi de emoţie. El îi sărută mâna şi apoi o sărută pe obraji. Ah! Avea şicul francezilor!

— Dragă doamnă…

— Haide, nu face figura asta! Spune-mi cum îmi spuneai altădată, mătuşă Clotilde. Nici nu ştii cât îmi pare de bine să te văd din nou. Ce mult timp a trecut! Şi nu ne-ai scris deloc, leneşule! Când sora ta s-a mutat aici, ne gândeam că te vom vedea mai des. Dar din nefericire, adăugă bătrâna cu glas tremurător, ne-a părăsit atât de repede… Sărmana Fran! Dar tu, cum o mai duci? Mai faci alpinism?

— Nu, mătuşă, pentru moment, nu. M-am lansat în afaceri. Trebuind să merg la Wellington n-am putut rezista tentaţiei de a trece pe la Larchwood Vale. Dar nu mă aşteptam să o găsesc pe Suzan aici. Credeam că e la Londra.

— De unde ştiai că sunt la Londra? întrebă Suzan surprinsă. Nu am mai trimis o scrisoare în Tahiti de multă vreme.

— Tatăl tău este un om celebru, răspunse Louis dezinvolt. În presa internaţională poţi să citeşti deseori ecouri despre deplasările lui. Stai mult aici?

— Sper că pentru totdeauna.

O sclipire lumină ochii tânărului.

Suzan se duse să pregătească cafeaua şi nu după mult timp se întoarse cu o tavă mare cu ceştile de cafea aburind şi o farfurie cu fursecuri. Îi adresă un zâmbet tânărului. Ieri era un adolescent fermecător, astăzi, un bărbat frumos.

— Am rugat-o pe mătuşa Clotilde să mă pună puţin la curent. Vreau să ştiu tot. Cine mai e aici, cine cu cine s-a căsătorit… Morgan e tot burlac? Uimitor! Din cauza Martinei?

— O, nu! răspunse bătrâna. A avut o pasiune trecătoare pentru ea, asta a fost tot. De altfel ea s-a măritat foarte tânără cu Philip. Îţi aduci aminte?

— Îmi aduc aminte de Martine, dar de Philip, nu. Curios lucru, adăugă cu un aer încurcat. Acum doi ani, am avut un accident grav în America de Sud. De atunci, memoria îmi joacă feste.

— Nu se poate să-l fi uitat pe Philip! spuse Suzan. El ne-a dat jos din stejar. Am escaladat copacul ca nişte maimuţe, însă după aceea, n-am mai putut să coborâm.

— Bineînţeles! Acum îmi aduc aminte. Îmi amintesc şi de ziua când am plecat pe iaz cu o barcă spartă care lua apă. Morgan ne-a tras de urechi.

— Aţi meritat-o din plin! spuse sever Morgan care tocmai venise. Ce mai faci, Louis? Ce vânt te-aduce?

— Eram pe aproape şi m-am întors mai devreme Sărmana Fran…

După câteva momente de linişte Morgan reluă:

— E foarte trist. Dar tu ce faci? Ai preluat afacerea tatălui tău? E curajos din partea ta. Fran mi-a povestit de visurile lui de îmbogăţire. A dat faliment până la urmă, nu-i aşa? Şi cu cinstea lui proverbială a plătit tuturor creditorilor, până la cel din urmă, din averea lui personală.

— Da, aşa e. S-a ruinat dar a murit cu conştiinţa împăcată. Era un om formidabil. Ca să preiau ştafeta am ales o cu totul altă cale. Mă ocup de ţesături, de minunatele ţesături de bumbac tahitiene.

Ţipete de copii le întrerupseră discuţia. Cele două fetiţe năvăliră în cameră. Îi sărutară pe Morgan, Suzan, pe bunica şi se opriră brusc în faţa străinului. Louis se ridică şi se înclină ceremonios:

— Bană ziua, domnişoarelor! Fără îndoială sunteţi fetele tulburătoarei Martine şi ale redutabilului Philip.

Fetele îl priviră zăpăcite.

— Iată-le pe Roberta şi pe Dorothée, făcu prezentările Suzan. Fetelor, vi-l prezint pe Louis Rossignol, fratele lui Fran şi foarte îndepărtatul meu văr din Tahiti. Da. E rudă cu Rossignol din Akaoa. Fetele au fost acolo în vacanţă, explică Shanna întorcându-se spre Louis. Margot şi Pierre au transformat casa cea mare în hotel, în timp ce mătuşa Elise a amenajat într-unul din micile pavilioane un muzeu. Datorită ingeniozităţii lor au reuşit să păstreze domeniul.

— Câţi ani are mătuşa Elise?

— Suntem cam acelaşi leat, răspunse Clotilde schiţând un zâmbet. Nu vreau să spun mai mult. Amândouă am avut marea şansă să fim răsfăţate de nepoţi. Louis, dacă vrei putem să mergem împreună s-o vedem. Putem să rămânem peste noapte acolo şi să ne întoarcem a doua zi. Din păcate va fi imposibil să rămânem mai mult pentru că se apropie reuniunea şi mal avem incă atâtea lucruri de pregătit.

— Şi eu aş fi încântat, răspunse Louis, dar nu vreau să vă deranjez. Dacă rămân aici nu vreau să fiu tratat ca un musafir. Ţin foarte mult să vă fiu şi eu de ajutor. În felul ăsta, familia îmi va ierta poate tăcerea îndelungată.

— Eşti de o mie de ori binevenit, spuse bunica cu vocea gâtuită de emoţie. Noi nu l-am uitat niciodată pe băieţelul de altădată, nici amintirea sorei tale…

Puştoaicele ieşiseră să se joace pe afară. Cei rămaşi puteau deci să vorbească liniştiţi.

— Ce mai face cumnatul meu? întrebă Louis. Fără îndoială că voi fi obligat să-l întâlnesc.

— E inevitabil, încuviinţă Morgan. Însă din fericire s-a lansat în politică şi călătoreşte mult. Vine din când în când pe aici şi, trebuie să mărturisesc, eu nu sunt prea încântat de vizitele lui.

Suzan tresări, indignată. Îi privi pe cei doi bărbaţi, păreau oarecum stânjeniţi.

— Nu mi-l aduc aminte prea bine, spuse simplu Louis. Curios, nu? Dimpotrivă, pe tine, Morgan, te-aş recunoaşte mereu! Fran n-a fost prea fericită cu el…

— N-a fost el de vină! interveni Suzan. Lui Fran nu-i plăcea regiunea. John nu putea să facă nimic… Tu nu l-ai cunoscut niciodată, Louis. E un băiat drăguţ. Din păcate în perioada în care ţi-ai petrecut cu noi vacanţele, el era la şcoală. Morgan, tu nu poţi să-l fi uitat. Doar ne-a scos de atâtea ori din încurcătură pe amândoi!

Spontan, Suzan îi luase apărarea tânărului Forester. Louis îi purta pică, o simţea. Şi totuşi nu avea nici un motiv! John a fost un soţ excelent pentru Fran.

— Vino să-ţi arăt camera, spuse fata noului venit. După cină vom merge cu toţii să facem o plimbare prin parc. Serile încep să se prelungească şi apusurile

de soare sunt nemaipomenit de frumoase. Trebuie să profităm de asta!

Sosirea lui Louis a destins foarte mult atmosfera. Suzan şi Morgan nu mai rămâneau singuri aproape deloc. Fata nu mai era frământată de permanenta nelinişte că se trădează. Lucru curios, Louis nu mai ştia să călărească. Asta era probabil o urmare a accidentului său. Însă, foarte sportiv, el s-a urcat din nou în şa şi a făcut repede progrese. În scurtă vreme şi-a pierdut aerul afectat şi a redevenit cascadorul de altădată.

Lucru hotărât, viaţa rezervă mari surprize! Auzind vorbindu-se de cuceririle alpiniste ale vărului ei, Suzan şi-l închipuise un om mai simplu, mai puţin rafinat. Dar lumea afacerilor transformă repede omul. John era încă o dovadă!

Suzan ştia că întâlnirea celor doi bărbaţi era inevitabilă. Pentru a mai aplana lucrurile, ea şi Morgan îi cerură lui John să invite mai multe rude şi prieteni care îl cunoscuseră pe Louis când era mic. Toată lumea a fost dornică să-l revadă. Cât despre Louis, el a fost încântat. I-a fost greu să recunoască pe toată lumea şi după ce s-a înşelat pentru a doua oară, s-a întors spre Shanna şi i-a spus râzând:

— Foştii mei tovarăşi de joacă s-au schimbat prea mult. Nu-i mai cunosc. Fii drăguţă, mica mea verişoară de spiţa a şaptea şi lămureşte-mă.

Suzan izbucni în râs şi făcu prezentările. Când veni rândul lui John, tânărul tahitian spuse zâmbind:

— Sunt încântat să te revăd! Se pare că ai îmbrăţişat cariera politică? E o idee bună. Pe mine personal m-ar plictisi. Totuşi am o mare admiraţie pentru politicieni Doar ei au în mână destinele ţărilor, nu-i aşa? Le suntem cu toţii datori.

Suzan îi aprecie atitudinea. Nu lăsase să se vadă nimic din antipatia lui. În mod ciudat, se părea că John

devenise oaia neagră a micii lor comunităţi. De mai multe ori auzise vorbe neplăcute la adresa lui.

— N-a fost niciodată unul dintre ai noştri, îi spusese o vecină. Seamănă cu mama lui. Am încercat să-l integrăm în micul nostru grup, dar s-a ţinut mereu deoparte. Şi acum, cu politica lui!

Pe de altă parte, John Forester nu părea să aprecieze deloc sosirea cumnatului său din Tahiti. Venea destul de des la Larchwood Vale, ca şi când ar fi vrut să urmărească cursul evenimentelor.

În după-amiaza aceea, toţi bărbaţii plecaseră călare să inspecteze sistemul de irigaţii. Morgan era foarte mândru de acesta şi vroia să i-l arate lui Louis. Edith, femeia de serviciu a lui John îi telefona Suzanei.

— Congelatorul nostru este aproape gol, explică ea. Ştiu că ai pregătit... o tavă de mezeluri, nu-i aşa? De ce nu le aduci aici? Le voi păstra până la reuniune. În felul ăsta vei avea mai mult loc pentru celelalte bunătăţi.

Suzan primi cu bucurie propunerea. Cum în ziua cea mare nimeni nu avea să vină cu mâna goală, toţi vecinii promiţând că vor aduce pateuri, mezeluri etc. exista riscul să nu fie loc. Încărcă răciturile în câteva cutii mari de carton şi le puse în maşină. Când ajunse, Edith o ajută să le aranjeze. Apoi cele două femei se aşezară la o ceaşcă de ceai.

— Eu şi soţul meu suntem foarte fericiţi aici, spuse femeia oftând. Sărmanul domn Forester are nevoie de noi.

— Fără voi nu s-ar fi descurcat după moartea lui Fran. E imposibil pentru un bărbat singur să aibă grijă de o asemenea casă. Ce tragedie groaznică… Sărmana mea verişoară era atât de frumoasă, atât de veselă şi plină de viaţă! Când a sosit aici era ca o rază de soare. Râdea mereu şi era atât de bună.

— Într-adevăr, şi eu am auzit vorbindu-se aşa. Însă când am cunoscut-o eu se schimbase mult.

Aştepta copilul. În perioada aceea eu şi soţul meu ne-am instalat aici. Medicul nu îi dădea voie să se obosească. Cu un an înainte fusese foarte bolnavă. Cu toate astea, sarcina decurgea bine. Îşi dorea atât de mult un copil! Îi plăcea să tricoteze. Tricota mereu pentru „dragostea vieţii ei!", cum spunea ea zâmbind. Într-o bună zi mi-a mărturisit: „Dragostea unul copil este atât de curată, Edith. Un copil te iubeşte pe tine însuţi, nu averea şi bunurile tale"…

Suzan încruntă sprâncenele. De ce oare spusese Fran vorbele acestea?

— În sfârşit, femeile însărcinate au de multe ori idei mai ciudate.

— Într-adevăr. Doamne, nu voi uita niciodată cum a murit! Am dus-o la maternitatea din Christchurch unde a avut bucuria să-şi vadă fetiţa. Doctorii erau neliniştiţi, dar n-au vrut să-i spună nimic. Din nefericire, domnul Forester era plecat într-o deplasare când au început durerile. Eu am plecat cu ea. În zorii zilei mi-au dat voie s-o văd. Era atât de frumoasă! Se odihnea. Era albă ca cearşaful. Mi-a arătat-o pe micuţa care dormea în pătuţul ei.

— Acum, viaţa mea se va schimba, mi-a murmurat. Voi fi în sfârşit fericită. Priveşte-o, Edith! Vezi ce drăguţă e? E fetiţa mea, cel mai de preţ bun al meu pe pământ. Nimeni nu va putea să mi-o ia! E a mea! A adormit istovită şi nu s-a mai trezit niciodată… Micuţa a urmat-o şi ea după câteva ceasuri. Poate că a fost mai bine aşa. După aceea…

Suzan aflase de la bunica ce urmase. John s-a întors în mare grabă şi şi-a găsit soţia şi fetiţa moarte. A fost nebun de durere.

— …L-am minţit…, mărturisi guvernanta. Când mi-a cerut să-i repet ultimele ei cuvinte, i-am spus că

întrebase de el, că nu încetase să vorbească despre el. Dar nu a fost aşa. Dar minciuna mea l-a liniştit pe domnul John, i-a făcut bine, mă înţelegi? Domnului Louis i-am scris adevărul. Abia se întorsese după ce avusese accidentul. Mi-a trimis o scrisoare frumoasă. Pe urmă, bineînţeles, am vorbit cu bunica ta, cu Morgan.

— De ce cu Morgan? întrebă Suzan ştergându-şi discret o lacrimă.

— Pentru că este un om bun. Întotdeauna a avut grijă de Fran. Pe timpul bolii venea să o vadă foarte des. Era singurul care ştia să o facă să râdă. Vreau să spun să râdă într-adevăr, sincer. Când Morgan era aici, Fran nu mai era aceeaşi. A venit s-o vadă şi în timpul sarcinii. Ea se temuse ca nu cumva boala să albă o influenţă negativă asupra dezvoltării copilului. Medicii îl dăduseră toate asigurările dar cu toate acestea li era teamă. Atunci, o liniştea Morgan, îi spunea poveşti... Doamne... Eu pierd vremea şi mai am încă atâta treabă de făcut. Sper că nu vei repeta cumva cele ce ţi-am spus, nu-i aşa?

— Ştiu să păstrez un secret, o asigură tânăra cu glasul emoţionat. Îţi mulţumesc că mi-ai spus toate lucrurile astea. Ţineam atât de mult la biata Fran... Dar... Edith, de ce ai ţinut să mă faci să aflu adevărul?

Femeia şovăi o clipă, apoi începu să vorbească cu vădită sinceritate:

— Dumneata ai fost cândva logodită cu John. Ai putea să te hotărăşti să te întorci la el, ştiu eu, poate din milă pentru situaţia lui. Nu este într-o situaţie vrednică de plâns, domnişoară. Însă... Semeni prea mult cu biata Fran. Omul acesta nu ar putea să te facă fericită. Dacă se recăsătoreşte, o va face numai pentru cariera lui. Pentru el, politica e înainte de orice...

Brusc, tăcu. Într-un hohot de râs, John şi Douglas, soţul lui Edith, intrau în cameră să ia ceaiul. Era de

necrezut! Totul părea atât de ireal! Suzan se întreba cum fusese posibilă o asemenea dramă? John părea un om atât de simplu, de drăguţ... Preţ de câteva clipe încercă să-şi închipuie cum ar fi putut fi: Fran, aşezată aici, în faţa lor, în calitate de stăpâna casei, fetiţa ţopăind veselă... Şi ea, Suzan, radiind de fericire, măritată de doi ani deja cu Morgan.

Însă toate astea nu erau decât un vis. În urmă cu doi ani Morgan nu ştiuse să rostească cuvintele magice care ar fi făcut visul realitate. Putea fi oare condamnat? Povestea asta era atât de complicată! Iar lui Morgan îi plăceau lucrurile simple.

CAPITOLUL VII

Zilele următoare trecură liniştite. Însă Suzan era tulburată de mărturisirile lui Edith. Era clar că femeia vroise să o pună în gardă. Fiică de diplomat, expertă în arta protocolului, viitoare moştenitoare a unui mare domeniu, nu era ea oare prada ideală pentru John? Astăzi trebuia să-şi recunoască lipsa de discernământ. Dar pe viitor avea să fie mai lucidă?

Ar fi trebuit să-l uite demult pe Morgan. Însă atunci când fi privea simţea în adâncul fiinţei un fior tainic.

Fiecare gest, fiecare vorbă a lui o atingeau profund, fie că era seara în salon, când îşi pregătea momeala pentru peşte, sau după-amiaza, când silueta lui viguroasă se înălţa în lumina soarelui lângă ţarcurile oilor, şi când razele soarelui se jucau în pletele lui blonde. Îi admira farmecul şi dezinvoltura când apărea la cină într-un costum lejer, ca să facă plăcerea bunicii. Era în acelaşi timp un om al pământului, al naturii şi de o rară eleganţă.

Într-o după-amiază, Suzan plecă în căutarea lui, având să-i transmită un mesaj. Nu putea să fie plecat prea departe pentru că îi zări iapa legată în apropiere de Marele Stejar. Urmă cărarea care ducea în vârful dealului şi se opri deodată. Descoperi silueta lui Morgan, nemişcat, oprit în mijlocul pajiştii. Cu mâna întinsă, Morgan chema cu blândeţe, aşa cum îl văzuse deseori făcând ca să ademenească un animal mai sperios.

Suzan îşi ţinu răsuflarea şi aşteptă. Deodată, dintre tufişuri apăru o oaie care începu să se apropie încet.

La fiecare pas se oprea neîncrezătoare. Sărmanul animal! O bucată de sârmă ghimpată se prinsese în lâna ei şi probabil i se înfipsese în carne.

Când oala se apropie, Morgan o apucă şi o trase lângă el, ţinând-o cu nădejde. Începu să-i vorbească cu blândeţe ca unui copil speriat. Încetişor, desprinse firul de sârmă şi cercetă pielea în căutarea unei răni. Se părea că nu era nimic serios pentru că după ce îi dădu o palmă prietenească, îi dădu drumul oii care ridică spre el ochii blânzi şi începu să behăie uşor.

— Bravo! exclamă veselă Suzan bătând din palme.

Morgan zâmbi, mândru ca un copil. Fata alergă spre el cu chipul radiind de plăcere.

— A fost nemaipomenit! Morgan, eşti un adevărat magician cu animalele.

Şi cu o spontaneitate dezarmantă se înălţă pe vârfuri şi îl sărută. Bărbatul râse fericit.

— Mi se întâmplă de multe ori, dar niciodată în public. Animalele sunt atât de sperioase! De obicei o zbughesc la cel mai mic zgomot. Tu ai fost însă foarte silenţioasă. Nici nu te-am auzit când ai venit.

— Nu mai îndrăzneam nici să respir. Mi-a fost teamă doar ca Grise să nu înceapă să necheze.

— Dacă ar fi trecut Louis pe aici, cu siguranţă că aş fi ratat lovitura.

— Săracul Louis! E atât de neîndemânatic cu animalele! Ce ciudat! Când era mic ştia să se ocupe foarte bine de oi. Se vede că şi-a ieşit din mână.

— Ai remarcat şi tu lucrul ăsta? Copil fiind, se simţea ca peştele în apă. Parcă avea în sânge muncile câmpului. Dintotdeauna Rossignolii au fost fermieri din tată în fiu. El este cu totul altfel. Îi place într-adevăr să călărească, dar nu poţi să pui bază pe el ca să ţesale un cal sau să cureţe grajdul. În sfârşit, e un băiat bun! Nu poţi să-i ceri mai mult. Dar îţi dau un sfat prietenesc, concluzionă Morgan făcându-i cu

ochiul: nu te îndrăgosti de el. Nu e făcut pentru Larchwood Vale!

— Cred că glumeşti, răspunse Suzan, Jignită. Nu uita că suntem rude!

— Sunteţi veri de a şaptea spiţă! Asta n-are nici o importanţă! E un băiat seducător. Ai grijă, istoria poate să se repete…

Exasperată, Suzan îi întoarse spatele. Soarele îi aducea în păr reflexe aurii.

— Eşti insuportabil cu veşnicele tale sfaturi! Mulţumeşte-te să te bucuri de viaţă în loc să faci pe psihologul!

El o apucă de umăr şi o întoarse către el. Se înfruntară din priviri. Chipul lui Morgan era aspru. Ridurile din colţurile gurii se accentuară. Îşi încruntă sprâncenele.

— Şi tu? Cu ce drept îmi judeci caracterul? Crezi că mă cunoşti atât de bine? Te înşeli grozav, draga mea. Îmi sugerezi să mă bucur de viaţă. Foarte bine! Voi pune în practică sfatul tău.

Braţele lui puternice o cuprinseră strâns. Puse stăpânire cu brutalitate pe buzele ei. Inima Suzanei bătea să-i spargă pieptul. Oare el îşi dădea seama de simţămintele ei? Nu vroia să-i ofere această satisfacţie. Încă o dată o luase pe nepregătite. Simţi cum o părăsesc puterile când îşi auzi inima bătând în ritmul inimii lui.

Cu răsuflarea tăiată, Morgan se desprinse de ea şi izbucni într-un hohot de râs. Era atât de aproape, atât de aproape de ea…

— Morgan! murmură Suzan cu un ton care se vroia dojenitor.

Bărbatul râse şi mai tare.

— Ţi-a plăcut şi ţie, nu-i aşa? Mărturiseşte, frumoasa mea! A fost un sărut minunat! La naiba! Îmi reproşezi că sunt prea cumpătat. Deschide bine ochii!

E drept că te sfătuiesc să te gândeşti să nu te măriţi ca o uşuratică. Dar mai este şi restul. Amândoi iubim câmpia şi animalele. Citim aceleaşi cărţi. Ne plac aceleaşi distracţii. Şi… în anumite privinţe ne înţelegem foarte bine, adăugă el cu o lucire maliţioasă în privire. De ce te prefaci că nu vezi şi că nu auzi? Aplauzele tale de adineauri mi-au mers drept la inimă. Hai să rămânem la stadiul ăsta! Acum să ne întoarcem! Meritǎm din plin o ceaşcă de ceai. Plăcerile trupeşti deschid pofta de mâncare.

— Cum?… Plăcerile trupeşti? bolborosi Suzan, roşind încurcată. Haide, Morgan, a fost doar un simplu sărut…

— E nevoie de un început în toate! Dacă într-o bună zi ne vom afla într-adevăr singuri, fără adorabila ta bunică şi mania ei de a observa totul cu binoclul… Nu ştiu ce se va întâmpla atunci, frumoasă păstoriţă!

O strânse la piept afectuos.

— Hai! Nu e nevoie să iei aerul ăsta de marchiză ofensată! Te simţi obligată să pari şocată când de fapt sărutul nu ţi-a displăcut, nu-i aşa? Greşeala recunoscută e pe jumătate iertată.

Suzan îl privi în faţă, gata să izbucnească. Dar ochii lui mari plini de bunătate o intimidară. Încercă în zadar să se abţină dar în cele din urmă pufni în râs.

Râdeau amândoi din toată inima ca nişte copii. Suzan fu cât pe ce să-şi piardă suflul. Morgan o apucă de braţ şi o ajută să-şi revină.

— Acum… Acum mi-e mai bine, sughiţă fata.

— Asta face bine. Pune ordine în idei.

— Noi prea luăm totul în serios, continuă Suzan cu obişnuita ei sinceritate. Dar nu este din vina noastră. În situaţia dată, toată lumea se aşteaptă să ne purtăm ca nişte duşmani. Ne pândesc, ne observă. E greu să te porţi firesc în aceste condiţii.

— Te rog, hai să plecăm de la zero. Relaţiile dintre noi au fost complet denaturate de aşa-zisa noastră logodnă. Totul a fost prea repede. Dragostea are nevoie de timp ca să înflorească. Priveşte-i pe strămoşii noştri. Făceau curte aleselor inimilor lor timp de luni întregi înainte de a le face declaraţii. Stai! Uite acolo în spatele tău! Întoarce-te încet! Cocoşul cel mare vrea să o seducă pe puicuţa neagră. Merge ţanţoş, se umflă în pene. Înţelegi acum ce vroiam să spun. Nu mişca!

Suzan încercă să facă tot posibilul dar nu putu să se abţină mult timp şi izbucni din nou în râs.

— Eşti un idiot adorabil! Te lansezi într-un măreţ discurs romantic ca să termini cu istoria cocoşului îndrăgostit.

Râsul ei cristalin îl punea pe Morgan într-o mare încurcătură.

— Nu-ţi bate joc de mine! Să facem un pact. Trecutul nu mai există şi pornim de la zero. Reuniunea asta ne va da multă bătaie de cap şi nu voi putea să-ţi dedic prea mult timp. Însă sunt ferm hotărât să-ţi fac curte. Să-ţi între bine în cap lucrul ăsta! Şi acum să ne întoarcem! Am o sete grozavă.

O luă de mână şi începură să alerge ca doi copii. Năvăliră în bucătărie râzând cu lacrimi şi ţinându-se în continuare de mână. Clotilde stătea pe scaun lucrând la gherghef. Îi privi cu un zâmbet larg, încântată să-i vadă atât de veseli, mână în mână…

Seara telefonă John.

— Ai putea să-mi faci un serviciu, Shanna? Familia Billingham trebuie să vină mâine seară la cină. Îţi aduci aminte de ei, nu? I-ai întâlnit la Wellington. Ai fi de acord să vii să joci rolul de amfitrioană? Pentru mine sunt nişte relaţii foarte importante.

Suzanei îi păru rău că adăugase asta.

— Vor rămâne peste noapte la tine?

— Nu. Trebuie să meargă la Ashburton s-o vadă pe fiica lor. Fii drăguţă şi vino. E foarte important.

Nu putea să-l refuze.

— De acord. La ce oră trebuie să sosească?… Perfect. Poţi să contezi pe mine la ora şapte. Nu, nu înainte… N-are rost. Edith va avea grijă să pună masa şi să facă toate pregătirile. Şi se va descurca foarte bine. N-aş vrea s-o jignesc. Dacă vrei să intri în diplomaţie ai face bine să exersezi sub propriul tău acoperiş, John.

— Nu sunt în stare. Iată de ce te chem să mă ajuţi. Am nevoie de tine ca să „aplanez dificultăţile”… Adu-ţi aminte!

— Să „aplanezi dificultăţile”?

— Nu! Ai înţeles foarte bine ce vreau să spun. Am nevoie de tine!

Suzan preferă să nu remarce insistenţa lui.

— Asta pică bine, răspunse ea cu tonul cel mai firesc posibil, îmi place să fiu de folos. La revedere, John.

Aşează receptorul în furcă. Întorcându-se îl descoperi pe Morgan care o urmărea de pe ultima treaptă a scărilor.

— Bravo! De data asta l-ai pus la punct. Această remarcă ar fi trebuit să o irite, însă în mod curios nu se întâmplă aşa. Morgan vorbise fără nici un pic de ironie. Părea pur şi simplu mulţumit. Îi zâmbi.

— Mă roagă să-l ajut să primească nişte prieteni mâine seară. Sunt sătulă până peste cap de recepţiile mondene! adăugă Suzan făcând o grimasă. Le-am suportat ca să fac plăcerea părinţilor, însă nu sunt pe gustul meu.

— Dacă eşti sinceră, de ce nu te-ai întors mai demult la Larchwood Vale!

— Sunt singura lor fată, Morgan. Mama avea nevoie de mine. Şi ea regretă Larchwood Vale, aşa că nu

puteam s-o abandonez. În curând tata va ieşi la pensie, vor veni să se instaleze aici şi bunica va avea în sfârşit bucuria să ne vadă pe toţi la un loc.

— Te-am judecat greşit. Am crezut că ai uitat-o pe bunica. Îmi cer iertare, Shanna. Ai avut motive întemeiate şi nu ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. Întotdeauna ai avut o inimă bună.

Nimic în lume nu ar fi putut să-i facă fetei o plăcere mai mare.

— Am avut într-adevăr motive foarte întemeiate. Într-o zi îţi voi povesti mai pe larg. Însă… Nu vroiam să ţi le spun… Eu… of! Te vei supăra, dar cu atât mai rău…

O văzu cum roşeşte. Semăna dintr-odată cu fetiţa de odinioară. O luă de mână cu blândeţe.

— Spune-mi totul! o îndemnă Morgan încet. N-o să mă supăr deloc. Îţi promit.

Suzan roşi parcă şi mai tare.

— Şi eu te-am judecat greşit, sfârşi fata prin a mărturisi. Te-am… Te-am crezut încă îndrăgostit de Martine… Mi-am închipuit că între voi e o legătură. V-am văzut pe amândoi la Mata Flat… Când colo, tu o conduceai la aeroport să ia avionul ca să meargă la Philip. Tu… Nu eşti supărat pe mine?

Morgan râse şi îi mângâie uşor mâna. Atingerea lui o linişti.

— Prostuţă mică! Martine este o veche prietenă, atâta tot. Şi pe deasupra şi măritată! E adevărat că în adolescenţă între noi s-a înfiripat o mică prietenie. Normal, nu? Dar niciodată nu a fost ceva serios! Şi tu probabil că ai atras pe mulţi admiratori în lumea strălucitoare în care ai trăit Unii au avut chiar dreptul să te sărute.

— Bineînţeles! Nu e nimic rău în asta, nu-i aşa?

— Absolut nimic! Vino în biroul meu. Ai început să-ţi descarci inima şi vreau să profit de întâmplare,

adăugă cu seriozitate Morgan. Asta ne priveşte pe noi doi şi pe nimeni altcineva. Acum, insistă el după ce închise uşa, spune-mi totul. Mai ai şi alte motive să-mi porţi pică?

Fata se aşeză pe un colţ al biroului. Îşi lăsă capul în jos.

— Suzan Carew, declară Morgan solemn, te rog să nu mai faci pe puştoaica şi să-mi spui tot adevărul. Dacă nu, mă văd obligat să-ţi trag o bătaie la fund.

— N-o să te superi?

— Nu, îţi promit.

Se apropie de ea şi fata îi simţi coapsa tare şi musculoasă.

— Shanna, dacă te-am supărat vreau să ştiu şi eu. Fata îl privi cu candoare.

— Într-o zi mi-ai spus că Fran a fost nefericită cu John. Asta nu mi-a plăcut pentru că găseam că e necinstit să încerci să-l denigrezi în ochii mei. M-am hotărât atunci să-l întreb direct pe John. Dacă Fran a fost nefericită, asta putea să fie şi din cauza mea. John o lăsase poate să înţeleagă că o luase în căsătorie… ca să-mi facă mie în necaz. Însă el a susţinut contrariul. Pur şi simplu Fran nu a reuşit să se aclimatizeze cu regiunea. Iar tu te-ai folosit de nefericirea ei ca să-ţi discreditezi rivalul. Eu… Eu am găsit că asta era lipsă de cavalerism, Morgan. Neadaptarea este un lucru groaznic. O ştiu foarte bine. Eu însămi am suferit atâţia ani…

Ochii fetei se umplură de lacrimi. Morgan o luă cu blândeţe în braţe.

— Sunt un prost. N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc de asta niciodată. Sărmana Fran! O vedeam cum se stinge din zi în zi… Am încercat să o îmbărbătez…

— Ştii cât de mult te iubea. Edith mi-a spus. Ea… Ea mi-a încredinţat ultimele cuvinte ale lui Fran. Şi ţi-a spus adevărul, nu-i aşa?

— Da, mi-a povestit tot. Ascultă, Shanna! Crede-mă! John te-a minţit. Fran nu suferea numai de dorul de ţară, era altceva. Louis ţi-a vorbit despre ruinarea tatălui său, nu-i aşa? Când a dat faliment, el a plătit tuturor creditorilor. A pierdut totul din cauza onestităţii lui. Când a aflat, John a reacţionat, mai curând… A trimis o scrisoare dispreţuitoare şi violentă socrului său. După el, dl. Rossignol nu avea dreptul să acţioneze astfel. Ar fi trebuit să renunţe la scrupule şi să se gândească la fiica sa, la ginerele său. Când Fran a înţeles comportamentul lui John, nu i-a venit să creadă. I-a scris tatălui său ca să-l încurajeze. Până atunci, el îi ajuta financiar totdeauna. Ea i-a explicat că era căsătorită şi putea foarte bine să se descurce singură. John nu şi-a cerut scuze niciodată. Iată marele secret al verişoarei tale. Ea mi l-a încredinţat… Într-o seară, John i-a făcut o scenă atât de teribilă încât Fran a plecat şi s-a refugiat pe munte. Era revoltată de atâta nedreptate. John nu a îndrăznit niciodată să recunoască adevărul. Mai târziu, a povestit că Fran plecase să ia aer. Dar la miezul nopţii, nu se întorsese încă. Cuprins de teamă, a organizat o căutare. Şi… Eu sunt cel care a găsit-o. Alunecase pe o piatră şi îşi scrântise glezna. Imobilizată, rămăsese acolo, ore întregi, în frig…

La întoarcere, doctorul Mac Rob a descoperit o dublă pneumonie, pe care i-a tratat-o foarte bine, dar Fran nu şi-a mai revenit…

Morgan ezită înainte de a continua.

— Nu puteam să-ţi ascund la nesfârşit adevărul, Suzan. Nu-mi place să răscolesc trecutul, dar trebuia să ştii. Nu aş vrea ca John să facă… o a doua victimă.

— Fran i-a spus lui Edith „Un copil te iubeşte pentru ceea ce eşti, nu pentru ceea ce ai” murmură tristă Suzan. Acum înţeleg pentru ce…

Morgan îi apucă mâinile şi le strânse tare.

— Toate acestea aparţin trecutului, spuse el încet. De unde se află, Fran l-a iertat cu siguranţă. Şterge-ţi lacrimile, draga mea. Şi tu ai suferit. Acum, meriţi să fii fericită… Ţine, ia batista mea.

Deja, Suzan se simţea mai bine. Cât era de liniştitor acest diavol agitându-şi batista în carouri precum un cavaler sabia. Deodată un zgomot insolit le tulbură intimitatea. Rămaseră nemişcaţi pândind.

— Pare să vină din bibliotecă, şopti Shanna. Nu este bunica, ea doarme în camera el. Louis este plecat. Vai, Morgan! Poate este un hoţ.

— Nu te mişca!

Deschise uşa fără zgomot. Pentru un bărbat atât de bine clădit, avea o supleţe uimitoare. Şi dacă intrusul era înarmat? Neascultându-i ordinul Suzan îl urmă tiptil. Doar nu era să-l lase singur în faţa primejdiei! Apăsă pe clanţă şi, împingând uşa cu umărul, dădu buzna înăuntru. Scoaseră, la unison, un strigăt de surpriză:

— Louis!

Louis tresări, fiind aproape gata să scape vaza de Sèvres pe care o ţinea în mână.

— La naiba! exclamă el. Găsiţi că e nostim? Vai, ce m-aţi speriat!

— Scuză-ne, bătrâne, răspunse Morgan, am citit prea multe romane poliţiste. Ne gândeam că vom prinde un boţ. Shanna, ţi-am spus să rămâi acolo!

— Eram atât de neliniştită…

— Mi-ai fi fost de mare ajutor, spuse Morgan ironic. Văzându-te înfoiată ca un cocoşel, gata de luptă, eram gata să izbucnesc în râs.

— Aş fi putut să te ajut foarte bine. Astăzi nu vezi decât cocoşi, peste tot. Deja, adineauri…

Privirile lor se întâlniră şi pufniră amândoi în râs. Louis îi privea uimit, neştiind ce să creadă.

— În tot cazul, m-aţi băgat în sperieţi. Chiar m-aţi luat drept un hoţ?

— Am auzit nişte zgomote înfundate…

— Ce naiba! Nu poţi să umbli cu un porţelan de Sèvres ca şi cu un sac de cărbuni. Orice ar fi fost, ar fi produs zgomote înfundate mişcând vazele. Am vorbit astăzi cu Clotilde despre bibelouri. De-asta am venit să le admir mai de aproape. Unele au fost aduse din Franţa, de primii coloni, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Shanna. Altele însă, au ajuns aici de curând. Uite, cutia asta de argint, de exemplu: mama i-a făcut-o cadou bunicii să-şi pună bijuteriile în ea, şi sfeşnicele acestea franţuzeşti din secolul al XVIII-lea ne-au fost oferite la ultima reuniune de Rossignol d'Akaroa.

— Cu siguranţă că şi acest ceainic provine tot de la Rossignol, interveni Louis. Şi noi am avut în Tahiti unul exact la fel.

— De ce vorbeşti la trecut?

— A fost vândut ca să plătim datoriile tatei. Câteva clipe rămaseră cu toţii tăcuţi, aducându-şi aminte de desfăşurarea dramatică a întâmplărilor…

— Akaroa… Ar trebui să mergem acolo, spuse Shanna pentru a schimba subiectul. Mătuşa Elise a telefonat şi astăzi. Abia aşteaptă să te vadă, Louis.

— N-aş vrea să vă stric planurile, se grăbi el să protesteze. Reuniunea este foarte aproape. Cred că aveţi o mulţime de lucruri de făcut.

— Altădată îţi plăcea atât de mult casa mătuşii Elise! răspunse fata. Ne-ar face o mare plăcere să te insoţim acolo. Clădirea principală a fost transformată în hotel, iar pavilionul în care locuieşte mătuşa Elise este un adevărat muzeu. Acolo şi-a adunat toate comorile. Vom vedea din nou muntele Bossu! Cândva m-ai condus într-o expediţie de necrezut pe

povârnişurile lui. De atunci ai devenit atât de pasionat de escaladări!

Suzan se pregătea pentru cina cu John Forester.

Ezită îndelung asupra alegerii toaletei. Dorea să fie elegantă, dar fără a fi extravagantă. În fine, se decise pentru o tunică de mătase indiană, verde olive, presărată cu imprimeuri maro şi aurii. Ţesătura era splendidă, dar modelul foarte simplu. Rochia era dreaptă, cu mâneci lungi, fără decolteu. Îşi perie cu grijă părul, se parfumă discret şi coborî.

— Eşti superbă, exclamă Morgan, văzând-o. Culoarea aceasta îţi vine perfect. Semeni cu un fluture frumos de noapte.

Suzan se strâmbă puţin.

— Prefer fluturii de zi, răspunse ea ofensată. Fluturii de noapte sunt trişti.

— Nu pentru toată lumea! Eu îi ador.

— Totdeauna atât de romantic, concluzionă ea cu dezinvoltură. Când nu vorbeşti de cocoşi, invoci fluturii de noapte! Când mă vei compara cu un ţânţar?

Morgan luă un aer ofensat.

— Nu mă exaspera, spuse el printre dinţi. Nu ştii… de ce sunt capabil…

Suzan îl privi surprinsă, şi inima începu să-i bată mai repede.

— Eşti atât de deosebit astăzi. Te-ai schimbat mult în cinci ani, remarcă ea încet.

— Este normal, nu? Ştii şi tu! Pentru prima dată, nu sunt obligat să fac pe salvatorul mărinimos. Când aveai doisprezece ani te-am scos din băltoaca raţelor. Câţiva ani mai târziu, am reuşit să te scot din altă încurcătură. Mai târziu, am aflat adevărul despre John, şi trebuie să recunosc, mi-a fost teamă să nu cazi din nou în mâinile lui. Aveai oare să te întorci la prima ta dragoste? Fran nu mai era, nimic nu-ţi mai stătea în cale. Dar tu ai ştiut să vezi limpede jocul lui.

Şi pe urmă, ţi-am reproşat că ai stat atât de multă vreme departe de bunica. Mă gândeam că dacă ai fi avut inimă, te-ai fi întors deja lângă Clotilde. Bunica nu va trăi veşnic, şi pentru ea nimic nu ar putea înlocui prezenţa nepoatei ei iubite. Dar, de când te-ai întors, m-ai făcut să-mi schimb felul de a gândi. Ai lucrat din greu şi ai fost atât de devotată bătrânei noastre doamne! Mi-am regăsit prietena de altădată, Shanna, fata cu inima de aur, pe care o apreciam atât de mult!

Ochii tinerei fete străluceau de bucurie.

— Trebuie să-ţi mărturisesc un secret. Unde este bunica?

— S-a lungit în pat şi ascultă radioul. Este ora emisiunii ei preferate.

— Atunci pot să-ţi vorbesc fără teamă Dar jură-mi că n-ai să spui nimănui.

— Îţi jur, spuse Morgan grav.

Ea îi povesti tot: lunga boală a mamei sale, speranţele ei zădărnicite de a se întoarce la Larchwood Vale… Pe măsură ce Suzan vorbea, chipul companionului ei se lumina. Morgan îi zâmbi radios. Ah! Dacă n-ar fi fost această cină la Forester Gorge!

— Iată ceva ce pune într-o lumină nouă absenţa ta. Ai făcut bine că nu ai spus nimic. Clotilde ar fi fost foarte neliniştită! Dealtfel, ştii, ea nu ţi-a purtat pică niciodată pentru asta. Este un înger. Ea vede mereu partea bună a lucrurilor. Anul trecut, de ziua Eroilor Luptători, s-au depus coroane de flori la Monumentul Eroilor. A ţinut morţiş să fie şi ea prezentă. De ce a vrut să trezească vechile dureri? am întrebat-o. Să-ţi pierzi cei doi băieţi în război, ce tragedie! M-a privit cu un surâs ciudat şi mi-a răspuns: „Voi cinsti toată viaţa memoria băieţilor mei. Ei vor trăi veşnic în sufletul meu”…

Morgan se opri în înserarea care se aşternea, fata îl văzu zâmbind.

— Dar sunt derutat, reluă el încet. Da, Shanna, astăzi suntem schimbaţi şi situaţia este alta. Acum totul este foarte simplu. Nu mai sunt „aşa-zisul" logodnic. Acum ştii adevărul despre John. Dar, pe mine nu mă cunoşti încă. Ne trebuie timp…

Shanna oftă. Timp… încă timp…

Ea visa o dragoste mare care să îndepărteze, asemeni unei furtuni, ultimele şovăieli. Din păcate, nu era genul lui Morgan. Trebuia să se resemneze. Oare, în sinea ei nu se resemnase deja? Nu era atrasă din ce în ce mai mult de valurile liniştite ale unei iubiri tihnite?

— La naiba cu cina asta! exclamă pe neaşteptate Morgan, trezind-o la realitate. În sfârşit, dă-mi voie cel puţin să te conduc şi să vin să te iau înapoi la sfârşit. Atunci vom putea sta de vorbă… Dă-mi un telefon când se va termina cina şi…

— Aşa e cel mai bine. Altfel, John va insista cu siguranţă să mă conducă. Îmi va fi imposibil să-l refuz în faţa invitaţilor; şi tocmai asta vreau să evit. Dealtfel, vom avea tot timpul să stăm de vorbă.

— Nu e chiar aşa. De când a sosit, Louis nu ne slăbeşte nici o clipă. Lucrul ăsta mă miră. Credeam că va fi încântat să exploreze împrejurimile, să facă vizite unora şi altora. Nu a mai fost de multă vreme în Noua Zeelandă şi sunt atâtea locuri minunate de văzut… Dar nu! El preferă să rămână cu noi.

— E drăguţ din partea lui, nu-i aşa? Încă de mic era aşa. Dintotdeauna a avut spiritul de familie. Trebuie să plec! Of, ce corvoadă!

Uşoară ca o zână, merse în micul salon să o îmbrăţişeze pe bunica. Morgan, cu un surâs distrat, o privea îndepărtându-se…

CAPITOLUL VII

Cina se desfăşura exact cum îşi imaginase. Se discutau pieţe, tarife, taxe de schimb… Greta Billingham părea pasionată de conversaţie. Shanna era plină de admiraţie! Fără îndoială, când soţul tău ocupă primul loc în scenă, este foarte uşor să te intereseze acest gen de discuţii, nu-i aşa? Cât despre ea, se simţea stingheră privind în gol!

Reuşi totuşi să-şi ascundă plictiseala şi îşi jucă perfect rolul. John părea în culmea fericirii! El se arăta în mod deosebit strălucitor. Suzan trebui să admită că, în tot cazul, John părea făcut pentru politică. Stăpânea temeinic subiectul şi era un bun orator. Studiase în detaliu problemele care-l interesau în mod deosebit pe Bruce Billingham şi acesta fusese mişcat. Dar pe de altă parte Iui John îi lipsea abilitatea. Unele din spusele lui sunau destul de fals. Mai avea încă mult de învăţat.

După desert, trecură în salon. Conversaţia deveni mai generală şi Shanna se destinse puţin. Apoi cei doi bărbaţi se adânciră în studiul unui dosar important şi femeile discutau de ale lor.

— Şi dumneata faci parte dintr-o familie veche de pionieri? o întrebă Greta.

— Într-adevăr! Ca şi cea a lui John şi încă o a treia, familia mea este una din cele mai vechi din regiune. Vorbiră despre viaţa aspră şi fascinantă a fermierilor; apoi, Greta spuse brusc:

— John este foarte dotat. Cu siguranţă are perspective frumoase în politică. Însă, în anumite

privinţe nu este la înălţime. Vezi, spre deosebire de alţi tineri, aflaţi la începutul carierei, care trebuie să devină mai maleabili, John trebuie să înveţe să se impună. El este… prea blând, prea bine crescut. Ascultă, draga mea, adăugă Greta coborând glasul şi mai mult, sper să nu te supere confidenţele mele. Îţi vorbesc în interesul lui. Poate vei reuşi să-l influenţezi şi să-l faci să înţeleagă că ar trebui să fie puţin mai… agresiv. Între noi fie vorba, ăsta este motivul pentru care nu i-a fost încredinţată misiunea aceea europeană, la care ţinea atât de mult.

Shanna nu-şi credea urechilor. Deci, Iui John îi fusese refuzată participarea la misiunea aceea în Europa. Şi el îndrăznise să o facă să creadă că nu acceptase misiunea din cauza ei. Ce ipocrit!

— Înţeleg, răspunse Suzan ascunzându-şi cu grijă furia.

Interlocutoarea oftă uşurată.

— Îmi pare foarte bine! exclamă spontan doamna Billingham. Nu am vrut să te ofensez, însă în interesul lui John, ţi-am spus toate astea. Noi femeile, putem să facem multe fără a lăsa impresia. Eu însămi, la începutul carierei lui Bruce, am încercat să-mi corectez unele stângăcii… Atunci, m-am gândit că…

— Este foarte firesc pentru o logodnică sau o soţie. Însă pentru John eu nu sunt nici una nici alta.

Greta făcu ochii mari.

— Totuşi, John m-a lăsat să înţeleg limpede… Doamne! Sărmanul băiat să-şi ia dorinţele drept realitate?

— Eu nu-i cunosc dorinţele, răspunse sec Shanna. Realitatea este foarte simplă. Cândva logodna noastră a dat greş, dar asta este o poveste veche. Ca urmare, John s-a căsătorit cu o fată fermecătoare care din păcate a murit foarte tânără. Cât despre mine, mi-am regăsit părinţii în străinătate şi m-am ocupat de

problemele de secretariat ale tatălui meu. De curând, m-am hotărât să-mi revăd locurile natale şi mai ales pe draga mea bunică. Deci, m-am întors ca să mă stabilesc aici. Şi am făcut-o fără nici un gând ascuns. Din păcate, oamenii bârfesc… Unii cred că m-am întors pentru John, acum când soţia lui a murit. Dar nu este adevărat!

— Da, înţeleg, aprobă Greta în ai cărei ochi se citea simpatia. Şi John a crezut ceea ce i-a plăcut lui să creadă. Spune-mi, Shanna, există un alt bărbat în viaţa ta?

— Da, murmură fata roşind. Dar fiţi drăguţă şi nu vorbiţi despre asta cu John.

— Nu mă îndoiam de lucrul acesta. Văzându-te mai devreme intrând, i-am spus soţului meu: „Iată o fată îndrăgostită, Bruce. Are un aer deosebit care o trădează!” Fii liniştită, ştiu să păstrez un secret! Încearcă însă să-l sfătuieşti prieteneşte pe John. Trebuie să-şi corecteze defectele, altfel nu va reuşi niciodată în cariera politică. Se pare că bărbaţii noştri şi-au terminat treaba. Hai să mergem la ei.

Stătură de vorbă cu toţii încă multă vreme.

Shanna era o maestră în arta conversaţiei. Prin câte o vorbă de duh, îi făcu de mai multe ori să râdă cu lacrimi. John o sorbea din priviri, dar fata nu se lăsă impresionată. Ştia la ce să se aştepte. John o considera ca pe o soţie ideală pentru un politician… şi o dorea într-un mod absolut interesat.

Când Greta şi Bruce se ridicară ca să plece, Suzan se hotărî să facă şi ea la fel. John nu putu să-şi ascundă mâhnirea.

— De ce nu mai rămâi puţin? În definitiv este destul de devreme.

— Sunt obosită. Bunica cred că mă aşteaptă şi nu vreau să o fac să stea trează până târziu.

— Cred că a adormit de multă vreme!

— Se vede că nu o cunoşti! Îi place să stea de veghe! Se foloseşte de orice pretext. După cină. e un moment atât de plăcut! Ne adunăm cu toţii şi stăm de vorbă, citim…

— Şi pentru noi sunt ceasurile favorite, interveni Bruce. Eu şi Greta ne vedem foarte puţin în timpul zilei. Am atât de mult de lucru! Îmi fac o datorie din a-i consacra serile. Dacă suntem obligaţi să ieşim, ne oferim totuşi câteva clipe de linişte înainte de a ne culca. Greta pregăteşte ceaiul, îmi vorbeşte despre ocupaţiile ei… E amuzant! Suntem căsătoriţi de treizeci de ani, însă ne purtăm tot ca nişte tineri îndrăgostiţi! Însă… mă veţi considera ridicol!

— Deloc, îl asigură Shanna. Ba dimpotrivă, vă invidiez.

— E timpul să plecăm, încheie veselă Greta. Nu-mi plac despărţirile prelungite. Mulţumesc pentru această seară reuşită.

John îi puse mâna pe umăr Suzanei.

— Doar nu o să mă abandonezi! spuse el încet în timp ce prietenii lor se depărtau. Nu e drept! Îţi petreci tot timpul cu Morgan şi cu Louis. Eu abia te văd. De data asta, nu poţi să mă refuzi să rămâi, altfel mă supăr!

Exasperată, ea se eliberă cu un gest nerăbdător.

— John, tu nu înţelegi nimic! Am o mulţime de treabă de făcut în perioada asta. Am grijă de casă, pregătesc mâncare pentru patru persoane. Mai sunt şi pregătirile pentru reuniune. N-am nici o clipă liberă. Ar trebui să-mi fii recunoscător că am putut veni să te ajut în seara aceasta! Cu atât mai mult cu cât lumea aceasta a finanţelor şi a politicii mă plictiseşte îngrozitor. John făcu ochii mari.

— Dar este imposibil! Ai fost crescută în această lume! Ai fost secretara tatălui tău… Ai politica în sânge!

— Am în sânge Larchwood Vale, ăsta este lucrul cel mai important, interveni sec Suzan. O casă înconjurată de verdeaţă, aerul proaspăt al munţilor, oile care zburdă pe pajişti, iată adevăratul meu Univers. Îmi place munca grea a păstorilor, zgomotul, mirosul turmei. Prefer behăitul oilor, în locul ţăcănitului maşinilor de scris! Restul nu mă interesează. Inima mea este la Larchwood Vale şi aici va rămâne atâta timp cât voi trăi!

— Eu nu mai înţeleg nimic, spuse John ironic. Cu siguranţă că la mijloc este Morgan!

— Morgan e administratorul domeniului, nimic altceva. El nu a avut nici o influenţă asupra hotărârii mele. Vreau să trăiesc liniştită în mijlocul familiei. Vezi tu, cu puţin noroc, bunica va mai trăi încă zece ani. Într-un an sau doi, tata va ieşi la pensie. Vom fi, în sfârşit, cu toţii împreună…

— Ai douăzeci şi patru de ani, Shanna. Nu vrei să te măriţi, să ai copii?

— Mi-ar place foarte mult. Însă numai dacă l-aş întâlni pe bărbatul ideal. Altfel, prefer să rămân nemăritată. N-aş fi prima! Nu vreau să mă mărit cu orice preţ! Vreau să fiu sigură de alegerea mea!

John se apropie de ea cu ochi scânteietori. Glasul lui deveni blând şi mângâietor…

— N-aş putea să fiu eu alegerea cea bună? Şi mama ta iubea foarte mult Larchwood Vale, însă n-a şovăit să-şi urmeze soţul în lumea largă… Să ştii că am putea să trecem pe aici foarte des. Părinţii tăi ar fi cu siguranţă de acord să ne primească…

Shanna crezu că nu a înţeles bine şi întrebă:

— Ce vrei să spui? Doar nu ai de gând să vinzi Forester Gorge?

John nu răspunse imediat, cu ochii aţintiţi spre ceva. Ridică încet capul şi zâmbi cu un aer şovăitor.

— N-aş face-o cu inima împăcată, dar voi fi, fără îndoială, obligat să o fac. Mi s-a propus un post la Wellington. Pentru început este vorba de o slujbă cu jumătate de normă, dar am auzit că…

John ezită, apoi, zâmbind forţat, îi propuse:

— Shanna, vrei să vii cu mine? Am putea încerca să retrăim idila de altădată. Nu ne-am schimbat prea mult, nu-i aşa? Vezi, sunt cinstit. Nu-ţi promit că vom rămâne toată viaţa aici. Aş fi putut să-ţi ascund planurile mele de a merge la Wellington…

Fata îl privi drept în faţă şi răspunse fără să stea de gânduri:

— Ar fi trebuit să fii cinstit mai demult, spuse ea cu răceală. M-ai minţit când mi-ai povestit despre călătoria în străinătate la care ai renunţat de dragul meu. Să ştii că pentru o clipă am crezut-o. Din nefericire pentru tine, am aflat adevărul.

— Greta ţi-a spus? Cel puţin, cred că nu le-ai spus altă versiune a faptelor? Oamenii aceştia sunt foarte importanţi pentru cariera mea.

— Fii liniştit, am fost discreţia întruchipată. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tine! Tu ai lăsat-o să înţeleagă că, practic, suntem logodiţi. Câtă îndrăzneală! M-a sfătuit să te învăţ să fii mai sincer, mai direct. Şi nu s-a înşelat! Ar trebui să începi să cultivi aceste calităţi în viaţa ta particulară! Mi-ai povestit o mulţime de minciuni! E ruşinos! Să ştii, John, că oamenii s-au săturat de vorbe mari şi mincinoase. Ei vor politicieni cinstiţi şi sinceri. Şi eu caut aceleaşi calităţi pentru viitorul meu soţ. Am trăit împreună o iubire trecătoare de tinereţe, John. Dar n-a fost nimic serios. N-are rost să reînviem o veche pasiune! Nu eram făcuţi unul pentru celălalt. Când mi-am dat seama, am renunţat…

— Nu ţi-ai dat seama de nimic, o ironiză John. Ai crezut că te-ai îndrăgostit de un bărbat mult prea bătrân pentru tine.

— Îl iubeam, spuse Suzan răspicat. Îl iubesc pe Morgan din tot sufletul. Iată de ce nu m-am măritat. Sunt femeia unei singure iubiri. Dar nu-ţi face griji, John! Până la urmă îţi vei găsi soţia ideală. Lasă-mă să-ţi dau un sfat: în ziua în care o vei întâlni, să ştii să o iubeşti pentru ea însăşi. Să ştii să fii generos. Este singurul mod de a reuşi într-o căsătorie, singurul mod de a putea fi fericit. Într-o zi ar trebui să stai de vorbă sincer cu Greta. Este plină de înţelepciune şi va şti să te ajute să te vezi pe tine însuşi aşa cum eşti. Eşti prea orgolios, John, prea eşti oricând gata de replică. Ai multe calităţi, însă mai trebuie să înveţi să le foloseşti cu discernământ.

Cu aceste cuvinte frumoase, Shanna deschise uşa şi ieşi, lăsându-l singur cu gândurile lui.

Pe drumul de întoarcere, Suzan se simţi într-o dispoziţie excelentă. Pusese lucrurile la punct şi putea acum să înceapă un nou capitol al vieţii. Fiecare minut o apropia de Morgan. Cât i-ar fi plăcut să-şi petreacă seara aceea cu el. Ar fi putut să se plimbe prin grădină. Era lună plină şi în aer plutea mireasma de liliac şi iasomie.

Ajungând în curte, văzu fereastra biroului luminată. Louis şi Morgan nu se culcaseră încă. Erau amândoi pasionaţi de antichităţi şi puteau să vorbească ore în şir despre asta. Dar în timp ce gara maşina, lumina biroului se stinse şi camera lui Louis se lumină. Shanna era încântată în sinea ei: dacă bunica nu se culcase încă, nu avea să întârzie s-o facă. Şi ea ar fi avut norocul să rămână singură cu Morgan.

Din păcate, ajungând în bucătărie, speranţele îi fură risipite. Încăperea era goală. Pe masă era un bilet cu scrisul repezit, atât de drag:

„Este ora unsprezece. Plec la Tawhai. Scroafa Rowenei Beechington fată şi sunt probleme. Nu mă aştepta! S-ar putea să mă întorc târziu. Am primit un telefon de la Rossignol Bay. Ne aşteaptă mâine. Va trebui să plecăm destul de devreme. Culcă-te repede ca să fii în formă!”

Aşeză tristă pe masă bucata de hârtie, şi gândindu-se la cele scrise începu să râdă. Morgan avea un fel ciudat de a face curte. Când vorbea despre cocoşi, când aducea vorba despre porci! Nu era prea romantic! La naiba cu Rowena şi scroafa ei!

Urcă scara şi deodată fu copleşită de îndoială. Morgan îi făcea oare curte? Sau poate ea îşi lua dorinţele drept realitate! Însă Shanna se grăbi să alunge gândurile negre. Morgan o prevenise despre intenţiile lui şi-l credea pe cuvânt. Şi, lucru curios, nu avea nici cea mai mică îndoială în privinţa lui. Îl crezuse atras de moştenirea ei. Nu era adevărat. Dacă ar fi iubit-o, ar fi iubit-o pentru ce reprezenta ea însăşi. Nu se stabilise la Larchwood Vale din interes. Cu partea lui din domeniul Herwington-Blair ar fi putut foarte bine să-şi cumpere o fermă a lui. Însă el preferase să administreze pământurile bunicii, ţinând în preajma ei locul familiei absente.

Îşi scoase rochia şi o aşeză cu grijă pe umeraş, în dulap. Abia atunci simţi parfumul uşor şi totuşi îmbătător care părea să umple camera. Intrigată, aruncă o privire împrejur şi nu putu să-şi reţină o exclamaţie de surpriză. Pe noptieră se găseau mai multe ramuri de liliac legate cu o fundă roşie.

„Au frumuseţea ta sălbatică. Bună seara, frumoasa mea !”

Simţi că leşină de bucurie. Da! Morgan îi făcea curte. Şi încă după toate regulile artei! Suzan se băgă în aşternut şi stinse imediat lumina. În întuneric avea să simtă mai bine parfumul îmbătător al liliacului. Vroia să profite din plin de gestul acesta delicat.

Era o vreme superbă. Morgan părea în plină formă, cu toate că dormise numai patru ore.

— Nu face mutre, spuse el vesel. Vom lua un coş pentru picnic, dar nimic pretenţios. Voi femeile, vreţi întotdeauna să pregătiţi o mie de lucruri. Pune friptura de pui şi câteva roşii în răcitorul de voiaj. Cu încă unul sau două pachete de biscuiţi va fi perfect. Ca să prânzim, vom merge la Birdling's Flat. În felul acesta Clotilde va avea ocazia să vadă Marea. E un loc minunat, unde valurile se sparg de faleză. Pe urmă vom merge fără grabă la portul Akaroa. Vom merge pe drumul de la ţărmul mării. Nu este cel mai direct, dar este atât de frumos.

Programul a fost adoptat de toţi, cu mare satisfacţie. Bunica mai ales, părea foarte fericită. Ochii îi străluceau de o nouă tinereţe. Trăgea adânc în piept aerul încărcat de mirosul mării… De mai multe ori, Morgan opri maşina ca să le lase să admire în voie un peisaj deosebit de atrăgător. În sfârşit ajunseră la Rossignol Bay. După ce ocoliră micul port, descoperiră la capătul drumului casa Rossignol. Vechea locuinţă era atât de veselă, atât de elegantă. Clădirea principală, de curând revopsită, era mărginită de trei pavilioane mai mici care se pierdeau în verdeaţa grădinii.

Reîntâlnirea a fost deosebit de călduroasă. Cele două bătrâne se îmbrăţişară cu efuziune. Mătuşa Elise, foarte impozantă, era foarte elegantă în taiorul ei negru şi sobru. Avea o inimă de aur şi ştia, ca nimeni altul, să împace pe toată lumea.

— Louis, dragul meu, sunt atât de mulţumită să te revăd! A trecut atâta vreme de când nu ne-am văzut. Hai să intrăm. Vreau să vă arăt curtea interioară a hotelului. Este încântător şi acum nu prea sunt clienţi. Curtea era foarte frumoasă, şi umbrită de câţiva copaci. Luară un aperitiv.

— După cină, anunţă veselă mătuşa Elise, vă voi conduce în pavilion ca să admiraţi micul meu muzeu. Asta îi va plăcea cu siguranţă lui Louis. Ştiu că altădată îndrăgea aceste comori aduse din Franţa. Le cunoştea pe fiecare şi istoria fiecărui obiect…

Shanna văzu pe faţa lui Morgan o expresie curioasă. El părea… Da, asta era… Părea foarte uimit. Dar, de ce oare? Deodată înţelese despre ce era vorba. Louis admirase mult obiectele vechi de la Larchwood Vale. Dar nu păruse să le recunoască. Ori, majoritatea lor veneau de la casa Rossignol.

— Te voi dezamăgi, mătuşă Elise, interveni atunci tânărul. Poate nu ştiţi, însă am avut un accident grav acum doi ani şi memoria mea lasă de dorit.

În clipa aceea mica Elise, fiica lui Margot, căzu şi se lovi la cap. Săriră cu toţii să o consoleze şi Shanna nu se mai gândi la acest amănunt ciudat.

În seara aceea, după cină, se adunară cu toţii în jurul focului. Nu era frig, însă era atât de plăcut să priveşti flăcările vesele…

— Ce-ar fi dacă ne-ai citi o poezie, Morgan? îl rugă mătuşa Elise.

Şi întorcându-se către Shanna adăugă zâmbind:

— Să ştii că a devenit o tradiţie. De fiecare dată când vine cu Clotilde, ne citeşte poezii.

Deci în timpul absenţei ei, Morgan venise deseori la Rossingnol Bay ca să-i facă plăcerea bunicii. Avea un suflet atât de bun!

Morgan se supuse cu plăcere şi citi un text de Mona Tracey. Poezia descria tocmai un apus de soare la

Akaroa. Recita admirabil şi se lăsară cu toţii legănaţi de frumuseţea versurilor. Când termină, Clotilde spuse încet:

— Eu şi Elise avem mare noroc! Atâţia bătrâni îşi sfârşesc viaţa în singurătate, uitaţi de toţi. Noi suntem înconjurate de oameni tineri şi iubitori!

Ce bine se înţelegeau împreună! Erau în bună înţelegere unii cu alţii. Fiecare clipă semăna cu un cântec… Dintr-odată Shanna se simţi foarte mişcată. Ochii i se umplură de lacrimi. Se întoarse repede către fereastră încercând să-şi ascundă tulburarea, şi căută discret, în buzunar, o batistă. Însă Morgan se apropiase deja şi i-o întindea pe a lui. El se opri între Suzan şi ceilalţi, ascunzând-o de ochii lor.

— Eşti foarte emotivă, spuse el cu blândeţe. Cu atât mai bine. Nu-mi plac femeile de gheaţă.

Fata se spriji de marginea ferestrei şi răspunse cu acelaşi ton:

— Totul este atât de frumos în seara aceasta! N-am putut să mă abţin… Apoi zâmbi şi adăugă: Vii deseori pe aici, nu-i aşa? Bunicii îi place foarte mult.

— Nu veneam numai pentru ca să-i fac plăcere, răspunse Morgan privind-o în ochi. Mama ta îi scria cu regularitate mătuşii Elise. Venind aici aflam întotdeauna veşti despre tine.

Suzan nu-şi credea urechilor. Morgan părea foarte sincer. Fata simţi cum roşeşte.

— Haide, îi reproşă ea blând, doar îi scriam bunicii în fiecare lună! Nu poţi să-mi reproşezi că nu v-am trimis veşti!

— Nu, bineînţeles că nu. Dar nu-mi erau niciodată de ajuns. Citeam pe nerăsuflate toate scrisorile…

Brusc, Suzan se simţi cuprinsă de o mare bucurie. Rămase tăcută. Mai avea unele îndoieli: Suferise mult în viaţa ei şi cunoscuse destule dezamăgiri. Avea oare să-şi găsească în sfârşit liniştea?

— Nu vreau să precipit lucrurile, continuă companionul ei, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Îţi trebuie timp ca să te mai gândeşti. Ne vom consacra tot timpul pentru pregătirea reuniunii. Sunt atâtea lucruri de făcut! Dar după ce invitaţii vor pleca…

Se opri dintr-odată, ca şi cum regreta că spusese prea mult…

— Te rog, continuă!

— Nu. Nu este momentul.

— Ai dreptate. Dar după reuniune îţi voi vorbi şi eu la rândul meu. Am şi eu câteva lucruri să-ţi spun.

— Să-mi spui lucruri frumoase?

— Aşa cred. De data asta…

— Ce spui? Vorbeşte mai tare, nu te aud. Morgan ridicase puţin glasul.

— Ssst! făcu ea indignată, ne vor auzi. Dar deja Margot exclamă râzând:

— Veţi sfârşi odată cu şuşoteala asta? Sunteţi incorigibili!

Izbucniră cu toţii în râs. Începură să pălăvrăgească, mâncând fursecuri. Apoi bătrânele doamne merseră la culcare. Shanna se retrase şi ea. Se lungi pe pat dar nu adormi imediat. Vroia să retrăiască fiecare clipă a acestei zile minunate. Prin urmare, Morgan ii simţise lipsa! Venise la Akaroa ca să afle veşti despre ea. Încet, el o copleşea cu atenţii şi cu tandreţe… Era ca înflorirea târzie a unei mari iubiri. O iubire târzie… Căci, dacă primăvara este un anotimp frumos, plin de sevă şi de viaţă, mugurii şi florile abia apărute nu au încă împlinirea fructelor coapte.

Clotilde spunea deseori că toamna este anotimpul ei preferat. Şi aici toamna venea în aprilie. Ce surpriză avea să-i mai rezerve Suzanei sfârâitul toamnei?

CAPITOLUL IX

A doua zi dimineaţă mătuşa Elise îi arătă lui Louis comorile. În acest timp, Pierre şi Margot îşi conduseră prietenii să facă o plimbare prin grădină… De fapt, era vorba de un parc care înconjura clădirea principală. Cele două pavilioane mici erau ascunse într-un adevărat desiş de verdeaţă. Colina Puke-o-Mapu, „colina care cântă” apăra domeniul de vântul marin. În dimineaţa aceea, Justine se oferise să aibă grijă de mica Elise, ca să-i lase mai liberi pe „tineri”.

François o condusese pe bunica la Akaroa să facă o vizită unor vechi prieteni. Trebuiau să se întâlnească cu toţii la prânz.

S-ar fi putut crede că erau în Franţa, mai precis în Provence. Drumurile înguste mărginite de lavandă şerpuiau pe sub copaci. Aerul era îmbălsămat de miros de rozmarin.

Mătuşa Elise sosi în grabă.

— Sunteţi solicitaţi la hotel, îi anunţă ea pe Pierre şi Margot. Unul dintre frigidere nu funcţionează.

Cei doi se duseră la locul dramei şi Suzan rămase cu bătrâna doamnă şi Morgan.

— Unde este Louis?

— A plecat şi el la Akaroa. A vrut să meargă la muzeul oraşului să verifice ceva.

Suzan îi făcu mătuşii Elise complimente în legătură cu grădina.

— Aţi ştiut să adunaţi la un loc toate plantele aromate de pe lume. Dar nu aveţi liliac?

— Din păcate i se simte lipsa, nu-i aşa? Nu ştiu cum se face…

— Vă vom aduce noi un lăstar, spuse fata. Al nostru este superb. Şi, întorcându-se spre Morgan, adăugă cu un zâmbet în colţul gurii: Ador liliacul. Este floarea mea preferată!

Chipul bărbatului se lumină. Bătrâna doamnă îi privi pe rând. Fără îndoială că trebuia să bănuiască ceva.

— Of, dragostea! murmură ea, ca pentru sine. Soarele, mireasma lavandei, o pereche de îndrăgostiţi, privindu-se în ochi… Iată ce înseamnă fericirea. Credeam că idila voastră s-a terminat de multă vreme, copiii mei, sau dimpotrivă, cunoaşte o nouă primăvară?

— Într-adevăr, răspunse Morgan fără nici o urmă de stânjeneală. Seara tihnită de ieri, fericirea de a fi cu toţii împreună ne-au împins către confidenţe. Eu şi Shanna am crezut deja odată că ne-am întâlnit. Însă freamătul şi agitaţia ultimei reuniuni ne-au despărţit, din păcate. De data aceasta vom fi mai prudenţi. Vom aştepta ca Larchwood Vale să-şi regăsească obişnuitul calm ca să facem publică logodna.

Elise Rossignol privea, în depărtare, apa albastră a Oceanului. Îşi şterse discret o lacrimă în colţul ochiului.

— Să nu aşteptaţi prea mult timp, dragii mei, şopti ea. Eu şi Clotilde suntem bătrâne. Dumnezeu poate să ne cheme la el dintr-o clipă în alta. Apoi zâmbi ca şi când ar fi vrut să atenueze gravitatea cuvintelor. În orice caz, Suzan, să ţii minte un lucru! Rochia de tafta din vitrina muzeului a fost rochia de mireasă a Victorinei Rose. Semeni mult cu străbunica ta, draga mea. Şi dacă într-o bună zi te vei hotărî să o porţi… Uite, am început să vorbesc prostii! Nu lăsaţi o femeie

bătrână ca mine să vă strice această zi frumoasă cu cuvintele ei triste.

— Sunteţi adorabilă, spuse Morgan cu amabilitate, şi nu stricaţi nimic! Shanna are ochii strălucitori, dar plânge uşor. I-am spus asta şi aseară, adăugă el, cuprinzând-o cu braţul după umeri, dar asta nu mă deranjează deloc. Îmi plac femeile sensibile… şi sincere. Haideţi doamnelor, zâmbiţi! Şi când reuniunea se va termina, când Louis va pleca din nou…

— Ah, Louis! exclamă mătuşa Elise tresărind brusc. Tinerii o priviră fără să înţeleagă. Tocmai voiam să-ţi vorbesc despre el, Morgan. Aş fi preferat ca discuţia aceasta să rămână doar între noi. Suzan, copila mea, vrei să ne laşi singuri câteva clipe? Nu te supăra pe mine, draga mea.

— Nici o problemă, o asigură fata zâmbind. Mă duc în casa mare să văd dacă frigiderul a putut fi reparat. Mă găsiţi acolo.

După o jumătate de oră, Morgan veni să o caute şi împreună cu mătuşa Elise plecară spre Akaroa. Pe drum discutară despre o mulţime de nimicuri, însă Shanna avea impresia că însoţitorii ei sunt preocupaţi. Dar nu-şi făcu griji, nefiind curioasă de felul ei. Fără îndoială că bătrâna doamnă vroia să-l treacă şi pe Louis în testament şi dorea să ştie şi părerea lui Morgan. Ar fi fost o restituire justă. Tatăl Iui Louis îşi pierduse averea într-un mod atât de nedrept. Trecând pe strada principală, văzură maşina tânărului tahitian parcată în faţa prăvăliei unui anticar.

— Ar trebui să-i spunem, poate, să se grăbească puţin. Madeline Lemoire a promis să facă un sufleu. Dacă va ajunge prea târziu, sufleul va fi compromis.

— N-are rost să oprim, spuse mătuşa Elise cu o voce curios de încordată. L-am atenţionat deja. Dacă este

atât de prost crescut ca să întârzie, cu cu atât mai rău pentru el. Îi voi spune Madelinei să nu-l aştepte.

Shanna era puţin surprinsă. Mătuşa Elise părea să nu aibă aceeaşi afecţiune pentru Louis ca altădată. Dealtfel, lucru curios, şi ea îl prefera pe băieţelul din vacanţele de altădată în locul acestui bărbat, prea sigur de sine. Cândva, Louis nu era deloc un tip interesat. Îi plăcea să facă mişcare în aer liber şi nu-l preocupa problema banilor. Cât se schimbase! Astăzi, vorbea numai de valoarea lucrurilor. Punea o mulţime de întrebări despre veniturile domeniului şi randamentul creşterii animalelor. Îl întreba pe Morgan dacă nu putea să mai aducă îmbunătăţiri, să crească randamentul introducând metode industriale de creştere a animalelor. La fel, când admira obiectele care împodobeau salonul, Louis vorbea numai de preţul şi nu de frumuseţea lor.

Din fericire, nimeni n-a întârziat la masă. Şi prânzul a fost excelent. După sufleu, Madeline a servit fileu de ţipar cu smântână. Peştele era proaspăt, fusese pescuit chiar în dimineaţa aceea, iar sosul era o minunăţie.

— Complimentele mele! exclamă Louis, sărutându-i mâna gazdei. Draga mea, eşti o adevărată maestră! Eşti o demnă continuatoare a tradiţiilor culinare franţuzeşti!

Madeline roşi, neobişnuită cu atâta ceremonie. Louis părea în formă.

— Muzeul din Akaroa este pasionant! continuă el. Cu greu am plecat de acolo. Însă ar fi fost o crimă să întârzii la sufleu.

Shanna tresări contrariată. Dacă Louis vizitase muzeul, atunci nu zăbovise prea mult acolo. Îi văzuseră doar maşina parcată în faţa prăvăliei anticarului! De ce umbla cu ascunzişuri? Poate era în criză de bani şi vroise să vândă un obiect personal.

Dar el însuşi mărturisise că tatăl său vânduse toate lucrurile de preţ ale familiei. Atunci? Intrigată, îi privi pe Morgan şi pe mătuşa Elise. Păreau foarte încordaţi, însă nu scoteau o vorbă.

O conduseră acasă pe bătrâna doamnă, îşi luară bagajele şi porniră înapoi spre casă. Aveau de străbătut şaizeci de kilometri.

— Vreau să mă opresc puţin la Christchurch, anunţă Morgan. Tipul care a preluat cabinetul veterinar ar vrea să-mi vorbească. Vom profita ca să mâncăm ceva în oraş. După o asemenea zi nu vreau să o oblig pe Shanna să gătească!

Sosiră acasă pe la ora nouă. Toţi erau istoviţi. Shanna se scuză şi urcă imediat să se culce. Aştepta ziua următoare ca să lămurească atitudinea ciudată a lui Louis.

A doua zi dimineaţa, Clotilde părea în plină formă. Morgan nu o pusese la curent, cu toate că îşi făcea griji din cauza tânărului tahitian. Bătrână doamnă nu bănuia nimic. Şi asta era cel mai important.

— Trebuie să plec imediat, se scuză Morgan după un mic dejun copios. Trebuie să fac revizia maşinii. Sper să am timp pentru asta. Şi Dan care are nevoie de mine…

— M-aş oferi singur să te înlocuiesc, spuse vesel Louis, dar nu m-aş descurca. Nu mă pricep deloc.

— Şi dacă te-aş urma cu cealaltă maşină? propuse Shanna. Ai putea astfel să te întorci imediat.

— Eşti drăguţă, dar nu are rost. Am o mulţime de lucruri de făcut în oraş! Primarul vrea să discute cu mine despre următoarea Expoziţie Agricolă şi trebuie să mă ocup de doborârea bătrânului castan atins de trăsnet. Amân această corvoadă de săptămâni. Este o ocazie bună ca să o fac!

— Dacă refuzi oferta Shannei ca să nu rămână bunica singură, interveni Loius, mi-ar face plăcere să-i ţin companie!

— Nu, nu este nevoie, răspunse interlocutorul său cu un ton glumeţ. Bătrâna noastră doamnă este voinică şi nu se teme de singurătate.

Din nou, Suzan avu o impresie ciudată. Louis putea să propună să conducă el a doua maşină. Asta ar fi aranjat totul. Dar el nu o făcuse.

Morgan trecu să-l vadă pe Dan, şi se întoarse după o jumătate de oră.

— Plimbarea noastră de ieri a întârziat totul, explică el cu un ton îngrijorat. Louis, n-ai putea să-mi ţii locul în dimineaţa aceasta? Trebuie reparat gardul la Swagman's Gulley. Pentru asta nu este nevoie de aptitudini deosebite. Dan te aşteaptă.

Spre marea uimire a Shannei, Morgan nu plecă imediat. O oră mai târziu, era tot acolo.

— Am de scris o scrisoare urgentă, explică el, este ceva foarte serios.

Telefonul sună şi el se grăbi să răspundă.

— François! Nu închide, bătrâne!

Morgan lăsă puţin receptorul şi o întrebă pe Suzan:

— Unde este Louis?

— La grajd, cred că pune şaua pe Grise. Dar de ce…

— A! nu-i nimic, răspunse Morgan degajat. Telefonul ăsta este foarte important şi mi-e teamă de urechile indiscrete.

Shanna părăsi încăperea, dar îl auzi spunându-i inerlocutorului:

— Atunci ne-am înţeles. La ce oră putem să ne întâlnim?

Nevrând să pară curioasă, fata închise uşa. Se petreceau nişte lucruri ciudate. Morgan vorbea oare cu François Rossignol? Abia se văzuseră în ajun. La urma urmei putea fi vorba de altcineva. Unul dintre

tăietorii de lemne care lucra pentru ei se numea tot François. În sfârşit…

Shanna se duse la bucătărie ca să spele vasele. Louis băgă capul pe uşă şi o anunţă:

— Dan a venit să mă ia. Nu vom putea să ne întoarcem până la prânz. Aşa că, pe diseară!

Auzi galopul cailor îndepărtându-se. Plecaseră.

— Clotilde e tot în camera ei? întrebă Morgan din salon. Mă duc să-mi iau rămas bun şi plec

Fără să ştie de ce, Shanna simţea o nelinişte nedesluşită. Îşi şterse mâinile grăbită şi se duse în garaj. Morgan tocmai se instala la volanul maşinii.

— Sper să nu se strice pe drum! spuse ea zâmbind.

— Nu e nici un risc. O duc la revizie, doar pentru că a venit termenul, asta e tot.

Împinsă de o subită intuiţie, Shanna se aplecă spre fereastra maşinii şi întrebă:

— Totul e bine, nu-i aşa? Nu se întâmplă nimic deosebit?

— Nu! răspunse el liniştit. Viaţa este frumoasă. Vom mai sta de vorbă după reuniune şi de acum încolo îmi ţin făgăduielile… Şi pe obrazul tău voi depune un sărut platonic!

Şi ieşind pe jumătate din maşină îşi însoţi vorba cu fapta. Shanna izbucni în râs şi în aceeaşi clipă toate grijile se risipiră. Morgan o privi insistent. Pentru o clipă păru gata să renunţe la plecare. Dar de ce? Zâmbi liniştit şi porni motorul… Dacă ar fi ştiut…

Shanna privi maşina îndepărtându-se, apoi se întoarse în casă. Clotilde fredona veselă. Fata urcă în camerele de sus ca să facă paturile. Louis şi-l făcuse pe al lui. Zăbovi să-i facă patul lui Morgan împăturind cu grijă cearşaful de deasupra şi netezind cu un gest afectuos cuvertura. Pe noptieră era aşezată o fotografie a părinţilor lui şi jos, lângă pat, zăcea o carte cu poezii. Dragul de Morgan! Chiar după o zi de

muncă, găsea încă timpul să citească! Era atât de sensibil…

Cu un gest automat ridică volumul. Era deschis la capitolul „Poezii de dragoste”. Simţi cum o străbate un fior plăcut.

Remarcă de asemeni un bloc-notes acoperit cu un scris mărunt. Deci, nu se mulţumea doar să citească poezii, ci şi scria. Îl va tachina, fără îndoială, pe tema asta. Dar în fond, descoperirea o umplea de bucurie! Viaţa era într-adevăr frumoasă! Numai de s-ar termina odată reuniunea! Nu trebuia să reacţioneze în felul acesta! Clotilde acorda atâta importanţă acestui eveniment! Cu inima uşoară, se duse să bată la uşa bunicii. Bătrâna cânta mai departe. Se întrerupse doar ca s-o poftească înăuntru şi îşi reluă cântecul.

— Ei bine, văd că suntem bine dispuse astăzi!

— Şi de ce n-aş fi! răspunse bătrâna zâmbind. Şi ţie cred că-ţi vine să cânţi! Adineauri m-am aşezat la fereastră ca să-i spun „La revedere” lui Morgan. Erai în garaj cu el. Nu m-aţi auzit. Eraţi mult prea ocupaţi!

Fata se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu fi supărată pe mine, draga mea, spuse Clotilde cu blândeţe. Mă faceţi să mă simt atât de fericită! Ar fi trebuit să mă prefac că n-am văzut nimic, dar nu pot să-mi ascund bucuria! Îmi sunteţi amândoi atât de dragi! Multă vreme m-am temut că Morgan nu-şi va exterioriza sentimentele. E atât de orgolios! Dar acum văd că totul pare schimbat.

— O, Mamita! Ar fi minunat, nu-i aşa? Dar cum pot să fiu sigură?

— Pur şi simplu, punându-i întrebarea. De ce să-ţi fie teamă de adevăr? Aş putea să-ţi spun unele lucruri, dar nu-ţi spun nimic. Nu vreau să-l privez pe Morgan de această plăcere. Ţi le va spune el însuşi.

— Nu vrea să-mi facă nici o declaraţie acum. Preferă să aştepte sfârşitul reuniunii.

Bunica ridică braţele spre tavan, într-un gest melodramatic.

— Nu înţeleg ce-i în mintea tinerilor de azi. Cum poţi lăsa pe mai târziu asemenea declaraţii? Clotilde izbucni în râs ca un copil şi îşi sărută nepoata. Nu-ţi face griji, draga mea, totul va fi bine. Vrea numai să-ţi lase timp să te gândeşti. Se teme poate că îl vei respinge din nou… Dar tu nu o vei face, nu-i aşa? Te cunosc doar! Cu sângele franţuzesc care-ţi curge prin vine, eşti în stare să născoceşti un vicleşug ca să-l faci să-ţi mărturisească.

Shanna pufni în râs şi sări de gâtul bătrânei.

— Nu fi răutăcioasă, bunico! Acum râzi de mine, şi ieri ai complotat toată ziua cu mătuşa Elise.

— Trebuie să ne înţelegi, copila mea! Am remarcat conversaţia voastră intimă, după cină. Ah! dacă aş fi avut o baghetă magică, aş fi făcut să

dispară totul în jurul vostru. În sfârşit, va veni şi clipa aceea. Hai, du-te, draga mea. Şi gândeşte-te la tot ce ţi-am spus.

Suzan tocmai se pregătea să tragă cu aspiratorul în salon, când sună telefonul. Era Stephanie.

— N-aş vrea să fiu indiscretă, dar Morgan a trecut pe la mine azi-dimineaţă. Sper că nu aveţi neplăceri.

— Şi mie mi s-a părut că e tulburat, acceptă Shanna. L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi spună nimic. Şi tu, tu i-ai vorbit?

— Bineînţeles. I-am adus aminte de aniversarea mamei şi el nici măcar nu mi-a răspuns. M-am supărat puţin. De obicei este atât de atent. L-am întrebat dacă are probleme cu tine…

— …Cu mine?! repetă Shanna, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— N-are rost să faci pe uimita! Ţi-am spus întotdeauna că mi-ar place să-mi fii cumnată. În privinţa asta Morgan m-a liniştit. Mi-a spus că are

necazuri, dar că până la urmă totul se va rezolva. N-am putut să aflu nimic mai mult. Ascultă-mă, Suzan, n-aş vrea să fac o gafă, însă te rog, nu-i zdrobi inima a doua oară.

De data asta, Suzan tresări indignată.

— Poate mă vei considera pisăloagă, continuă Stephanie, ţin însă prea mult la voi, prefer să calc în străchini, dar să joc cu cărţile pe masă. E păcat de ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani. Ascultă, Shanna! Când ţi-a propus logodna era nebun după tine, dar te credea îndrăgostită de John. De aceea nu a îndrăznit să ţi-o spună. Vreau să-ţi mai spun un secret. Morgan a făcut-o pe Clotilde să organizeze această nouă reuniune. Şi ştii de ce? Ca să te facă să te întorci. Mi-a telefonat când eram în Anglia şi mi-a spus totul. Ştia că ai fi putut să cazi în braţele lui John, dar era hotărât să-şi asume riscul. La început, toată povestea asta nu m-a încântat deloc. Fran a fost foarte nefericită cu John. Nu vroiam să fii şi tu la rândul tău. Şi îmi era teamă ca Morgan să nu sufere şi el.

Shanna simţi că o apucă ameţeala. Deodată îşi aduse aminte de atitudinea ciudată a Stephaniei, în Anglia. Bănuise că era vorba de un complot. Dacă ar fi ştiut!

— Ai făcut bine că mi-ai spus, Stephanie. Vezi tu, de cinci ani îl iubesc pe fratele tău la nebunie. Hotărâsem să mă despart de John, cu mult înainte de sosirea lui Fran. Dar Morgan era atât de… misterios. Am crezut că nu ţine la mine.

Interlocutoarea izbucni în râs.

— Văd că sunteţi foarte curioşi amândoi. Ce naiba! Măcar de-aţi fi lăsat câteva clipe orgoliul la o parte. De ce nu mi-ai spus nimic? V-aş fi închis împreună până v-aţi fi lămurit. În sfârşit, totul e bine când se termină cu bine, nu-i aşa?

— Da, aşa cred şi eu. Morgan nu mi-a declarat încă nimic, însă după reuniune…

— Ascultă-mă, explodă Stephanle, doar n-o să reîncepeţi maimuţăreala voastră. La ce bun să aştepţi atâta timp? Nu mai face pe naiva. Pune-l la zid.

Shanna începu să râdă.

— Nu eşti prea romantică, dar cu siguranţă al dreptate. Voi face tot ce-mi stă în putere.

Cu inima uşoară se apucă din nou de treabă. Dădu cu aspiratorul şi apoi şterse praful în salon. Era o adevărată plăcere. Îi plăceau atât de mult bibelourile bunicii! Unele erau de o mare valoare, dar mai ales ele reprezentau tot atâtea amintiri. Erau moştenirea trecutului.

Cele mai preţioase erau încuiate într-o vitrină a cărei cheie era în uşă. împinsă de un impuls subit, Shanna încuie uşa de două ori şi băgă cheia în buzunar. Louis insistase atât de mult asupra preţului inestimabil al acestor suveniruri. Oricând putea să apară un hoţ şi atunci…

Fata aruncă o privire pe rafturi. Ah I Dacă obiectele ar fi putut să vorbească, ar fi avut atâtea de povestit. În mijlocul vitrinei se afla o cutie îmbrăcată în catifea neagră care conţinea bunul cel mai de preţ al bunicii, paisprezece miniaturi pictate pe mătase. Erau foarte vechi şl realizate cu o mare fineţe. Automat, Shanna le numără din priviri… Şi nu-şi putu reţine o exclamaţie de uimire. Lipseau două dintre ele! Erau aşezate pe două rânduri ca de obicei, dar incontestabil, lipseau două! Cele rămase fuseseră răsfirate discret ca să umple golul. Dispariţia lor ar fi putut să rămână neobservată multă vreme.

Dintr-o dată ştiu adevărul. Louis le subtilizase. Le furase. Cu siguranţă că nu avea să le vândă aici, ci în Tahiti, unde avea să obţină un preţ bun pe ele. Turiştii sunt întotdeauna avizi după asemenea suveniruri.

Era conştientă. Cum putuse Louis, tovarăşul ei de joacă, băieţelul cu inimă de aur, cum putuse să săvârşească o asemenea înfamie? Trecu în revistă, cu înfrigurare, şi celelalte bibelouri. Mai luase şi alte lucruri, câteva obiecte mici, însă de mare valoare: o tabacheră de argint masiv, o broderie veche încărcată cu perle fine, o vază de cristal şlefuit... Ca să-şi liniştească tremurul mâinilor, le înfundă în buzunarul şorţului. Din fericire, hoţul plecase împreună cu Dan. Nu i-ar fi plăcut să dea ochii cu el în clipa aceasta. Of! Măcar de-ar fi fost Morgan acolo. El ar fi ştiut ce să facă. Înainte de orice, trebuia menajată bunica. Ea nu trebuia să afle adevărul. Pentru ea ar fi un şoc mult prea mare.

Se hotărî să telefoneze la garaj. Dacă Morgan era acolo, îi va lăsa un mesaj. Însă nimeni nu trebuia să audă.

Şansa îi surădea. Bunica era în bucătărie, unde umplea un coş.

— Mă duc până la Nessie, o anunţă bunica. O să-mi facă bine puţină mişcare. Îi duc nişte ouă pentru că găinile ei n-au început să ouă.

De îndată de Clotilde plecă, Shanna se grăbi să dea telefon. Totul avea să se rezolve odată cu sosirea lui Morgan.

— Nu, nu l-am văzut, spuse mecanicul uimit.

— Cum aşa? Trebuia să vină să facă revizia maşinii.

— Nu mi-e greu să verific, domnişoară Carew. Să mă uit în registrul de programări.

Urmă o pauză interminabilă.

— Nu, nu mi-am notat nimic. Cred că vă înşelaţi, domnişoară. Domnul Hervington a făcut revizia maşinii acum două luni. Şi n-are nici un motiv să o facă din nou.

— Cred că m-am înşelat. Scuzaţi-mă.

Telefonă apoi la Primărie, la Fabrica de Cherestea. Se părea că nimeni nu-l văzuse pe Morgan. Ce însemnau toate minciunile astea? Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Shanna urcă în camera lui Louis. Poate că ascunsese obiectele în cameră. Dar dacă totuşi le luase cu el… Nu-i venea încă să creadă.

Valiza era în dulap, încuiată cu cheia. De ce să-şi zăvorască valiza dacă nu are nimic de ascuns? O ridică şi constată că e foarte grea… Louis trebuie să-şi fi pus toate hainele în ea. În şifonier nu erau decât un costum şi un impermeabil. Totuşi, trebuia să mai rămână câteva zile. Din ce în ce mai uimită, deschise pe rând sertarele comodei. Erau goale! Totul dovedea că Louis hotărâse să-şi grăbească plecarea.

De data asta bănuielile deveniseră certitudini. Era sigură de asta. Coborî în grabă. Cum se numea oare anticarul pe la care trecuse Louis în ajun?

Consultă, febrilă, cartea de telefon şl formă numărul.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, aţi primit cumva vizita unui tânăr care v-a propus o serie de obiecte vechi? În particular, două miniaturi franţuzeşti din sec. al XVIII-lea.

— Da şi nu. Într-adevăr, am primit vizita unui tânăr, însă nu mi-a arătat nimic. Doar s-a interesat de valoarea acestui fel de obiecte. Mi-a vorbit despre miniaturi şi despre o tabacheră de argint masiv. Mi-a fost imposibil să fac o estimare fără să văd obiectele. În orice caz, l-am sfătuit să le vândă mai degrabă în Europa sau Statele Unite. Dar ce rost au toate întrebările astea? Sunteţi cumva de la Poliţie?

În ciuda stării sale de spirit, reuşi să continue politicoasă:

— Nu, nu vă faceţi griji. Este doar o problemă de familie. Tânărul este vărul meu. A vrut să ne dea în

gaj obiectele acestea asigurându-ne că sunt de mare valoare. Ţineam doar să-i verific spusele.

Interlocutorul oftă uşurat.

— Cu atât mal bine. Cu mine n-ar fi mers prea departe. Eu nu cumpăr niciodată marfă fără să mă asigur de provenienţă. Unii dintre confraţii mei preferă să închidă ochii ca să facă o afacere bună. Însă nu e stilul meu.

— Vă cred, domnule. La revedere.

După ce închise telefonul rămase nemişcată, cu ochii pierduţi în gol. Deodată i se făcu frică. N-ar avea niciodată curajul să-l chestioneze pe Louis. Trebuia să-l aştepte pe Morgan. El va găsi cu siguranţă o soluţie. Va depune oare plângere sau se va mulţumi să ceară înapoi obiectele?

Îşi aminti de băieţelul la care ţinuse atât de mult acum cincisprezece ani. Louis a fost pentru ea ca un frate. Câte nebunii n-au făcut împreună! Ajungeau mereu în situaţii neverosimile, dar ieşeau totdeauna cu faţa curată. Micul tahitian era un temerar! Curajos, tenace, avea încă de atunci stofă de mare alpinist. Când făcea câte o prostie, era totdeauna gata să suporte consecinţele.

Nu. Băiatul ăsta nu putuse să devină un ticălos. Bănuielile ei erau absurde şi nedrepte. La urma urmei, casa era deschisă mereu pentru toată lumea. Oricine ar fi putut să intre şi să plece cu obiectele. Pentru a fi cu sufletul împăcat, Morgan va vrea să inspecteze valiza. Dar până să ajungă acolo, Suzan nu putea să-l acuze fără o dovadă.

N-avea nici un rost să rămână acolo şi să facă o serie de supoziţii prosteşti. Se hotărî să se apuce din nou de lucru. Veranda avea nevoie de o curăţenie generală. Se înarmă cu o găleată, o mătură şi o perie şi începu să frece dalele. Dar în curând se opri ca să

telefoneze lui Nessie, sugerându-i să o reţină pe bunica la masă.

— M-am apucat de curăţenie şi sunt cu casa întoarsă pe dos. N-aş avea timp să pregătesc masa. Nu te deranjează?

— Oricum aveam de gând să o reţin la masă. Mama trebuie să treacă pe aici la prânz. Vor putea să stea de vorbă în linişte.

Shanna închise telefonul uşurată şi se apucă din nou de lucru. Către ora unu, înfulecă un sandviş în grabă şi se apucă de treabă şi mai cu sârg. Era foarte cald. Se apropia vara. Se opri o clipă să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Pe alee zări o siluetă care se apropia. Era Louis care părea foarte bine dispus.

— Nu m-am dovedit un muncitor prea bun, spuse el râzând. Dan s-a dus să-l ia pe Brent în locul meu. A trebuit să cedez locul… Ce-i cu inundaţia asta? Cureţi dalele? Chiar trebuie să te oboseşti atât?

Imediat bănuielile fetei se risipiră. Louis era un băiat atât de drăguţ şi amabil. N-ar fi făcut niciodată un lucru rău.

— Bunica a plecat într-o vizită. Am profitat de plecarea ei ca să fac o curăţenie generală. Dar trebuie să recunosc că mor de cald. Nu e nici o adiere de vânt.

— Mai ai mult? Când vei termina am putea merge să facem o baie în lac. Ar fi prima mea baie pe anul ăsta.

— Ce idee grozavă. Ai un slip?

— Din păcate nu mi-am adus. Crezi că aş putea să împrumut unul de la Morgan? Dar nu vreau să te grăbesc. Trebuie să dau un telefon la Auckland pentru afacerile mele. Poate va dura ceva mai mult. Bineînţeles că-ţi voi plăti convorbirea

— N-are rost, spuse Shanna râzând. N-am ajuns încă la aşa ceva.

— Ba da, insist! Altfel, m-aş simţi stânjenit. Am cerut de asemenea să contribui la cheltuielile pentru mâncare, însă mătuşa Clotilde nici n-a vrut să audă.

Shanna roşi până în vârful urechilor. Cum putuse oare să-l bănuiască de intenţii necurate, când el era cinstea întruchipată? Îşi aminti de pozna lor cea mai grozavă de acum cincisprezece ani. Au vrut să se ia la întrecere şi şi-au îndemnat poneii la galop. Bineînţeles că n-aveau voie, însă cum erau amândoi atât de îndrăzneţi... Până la urmă, căluţii speriindu-se de o rafală de vânt, i-au azvârlit din şa şi au aterizat amândoi într-un gard de sârmă ghimpată. După ce au fost duşi la spital ca să le facă un vaccin antitetanos, au primit o săpuneală zdravănă. Băieţelul, cu un gest cavaleresc, şi-a asumat toată responsabilitatea aventurii. A spus că a obligat-o pe Shanna să-l urmeze şi timp de o lună n-a mai primit desert.

Shanna se gândea că Louis nu putea să se schimbe atât de mult. Nu era capabil să facă un lucru atât de condamnabil!

Fata urcă în camera lui Morgan ca să caute un slip pentru Louis. O briză uşoară se iscase şi răsfoia paginile bloc-notesului aşezat lângă pat. Fără să vrea aruncă o privire pe scrisul lui Morgan. Începu să citească şi nu mai putu să-şi ia ochii. Era o poezie stângce care îi era dedicată. Trupul îi fu străbătut de un frison de plăcere. Morgan, acest bărbat sever, acest munte de muşchi se transforma pentru ea într-un poet, într-un trubadur. Brusc, ea explodă într-un hohot de râs zglobiu. Viaţa este atât de frumoasă! Ce plăcere voluptuoasă să te ştii iubită! Mai întâi telefonul Stephanie!, iar apoi minunatul poem.

Luă din dulap un slip pentru vărul său şi se întoarse în cameră pentru a se schimba. Îşi puse costumul de baie, îşi trase deasupra un halat alb, se încălţă cu

nişte sandale uşoare şi alergă să se Întâlnească cu vărul ei. Era atât de fericită!

Louis scosese maşina.

Soarele se juca pe luciul apei răspândind reflexe argintii. Era aşa plăcut! Apa era cam rece, dar se obişnui repede. Locul era minunat. Nu era chiar ceea ce se numeşte un lac ci mai degrabă un rezervor format din apele râului. Această piscină naturală se afla la poalele colinei. Oprite de o îngrămădire de stânci, undele apei se expuneau leneş razelor soarelui înainte de a se rostogoli într-o frumoasă cascadă cu douăzeci de metri mai Jos. Trebuia să fii atent şi să nu te apropii prea mult, căci curentul era foarte puternic. Apa, atât de liniştită sus, devenea brusc agitată parcă de o forţă misterioasă. Crengile şi ierburile ce pluteau lin pe suprafaţa lacului erau aspirate cu o forţă formidabilă şi se sfărâmau lovindu-se de stânci. Era un pic periculos, dar Shanna era obişnuită. În copilărie venea adesea să se scalde aici.

Rămaseră în apă o bună bucată de vreme, zbenguindu-se vesel şi scoţând strigăte asemeni pieilor roşii. Preocupările fetei dispăruseră cu totul. Îşi alungase din minte bibelourile dispărute. Poate că tot misterul avea o explicaţie foarte simplă: Clotilde le mutase în altă parte, pur şi simplu. Se lăsă să plutească pe apa limpede, repetându-şi poezioara, începea să-i fie frig. Se scutură de apă ca un căţeluş şi spuse veselă:

— Mă dac să mă întind la soare. E prima baie pe anul acesta.

De fiecare parte a cascadei erau câteva pietre plate care invitau la odihnă. Se aşezară unul lângă altul. Era într-adevăr foarte cald. Shanna se temea să nu facă cumva insolaţie, deşi acum nu avea importanţă. Nu murea din asta.

Moleşiţi de soare începură să pălăvrăgească.

— Vroiam să-ţi cer o favoare, spuse Louis deodată. Mâine trebuie să plec la Auckland pentru nişte afaceri. Credeam că voi putea amâna întâlnirea pentru mai târziu, însă din păcate este imposibil. Bineînţeles că mă voi întoarce înainte de reuniune, de la care n-aş lipsi pentru nimic în lume. N-ai vrea să mă conduci mâine dimineaţă până la aeroportul din Christchurch? Îmi pare teribil de rău, dar avionul pleacă destul de devreme.

Fetei îi îngheţă sângele în vine. Bănuielile o copleşeau din nou. Înghiţi în sec şi întrebă pe tonul cel mai firesc:

— La ce oră trebuie să fii acolo?

— Am rezervat un loc la zborul de opt şi jumătate.

Shanna îşi simţea inima zbătându-se ca o pasăre captivă. Până la urmă nu se înşelase. Se părea că Louis are ceva pe conştiinţă. Purtarea ciudată a lui Morgan poate avea şi ea o legătură. Louis urma să plece ca un hoţ. Poate că tot el furase unele lucruri de la mătuşa Elise! Aceasta îşi dăduse seama şi…

În orice caz, tânărul tahitian era hotărât să-şi ia tălpăşiţa. Va găsi apoi o scuză ca să nu mai revină niciodată. Va vinde antichităţile la Los Angeles de exemplu şi apoi, dacă va fi acuzat, va nega cu înverşunare… Plănuise totul cu minuţiozitate. Dar ştergând vitrina de praf, Shanna îi dejucase planul.

Simţi cum o cuprinde furia. Totuşi reuşi să-şi păstreze controlul. Louis nu trebuia să presimtă nimic. Dacă ar ghici că îl bănuieşte… Gândul acesta o înfioră. Avea un gust amar în gură.

Se ridică liniştită şi îşi strânse prosopul.

— Trebuie să ne întoarcem acasă, spuse Suzan cu prefăcută veselie. Cu siguranţă că Mamita s-a întors deja şi ar putea să-şi facă griji.

— Ai dreptate. De altfel şi eu trebuie să-mi pregătesc valiza.

Ce tupeu. Îşi făcuse valiza de multă vreme. Minţea cu o îndrăzneală uimitoare.

— Bineînţeles…

Şi, perfidă, adăugă cu candoare:

— Îţi dau o mână de ajutor. La genul ăsta de treburi bărbaţii nu sunt prea pricepuţi.

Ca să-şi pună sandalele, Shanna se sprijini de un alun. Razele de soare îi mângâiau pielea fină.

— Doamne! Exclamă tânărul tahitian. De unde al cicatricea asta mare? În apă n-am remarcat-o.

O apucă, gentil, de mână, ca să vadă mai bine. Shanna încremeni.

— Nu se poate să fi uitat, Louis. Aminteşte-ţi galopul pe ponei, sârma ghimpată, spitalul.

Un licăr ciudat sclipi în ochii tânărului.

— Vai! spuse el sec, accidentul a lăsat într-adevăr urme adânci. Nu îmi mai amintesc.

Shanna îl privi neîncrezătoare.

— Dar, reluă ea, cicatricea ta ar trebui să-ţi amintească de întâmplare. După accident ar fi trebuit să te intrebi ce-i cu ea, să-ţi întrebi familia.

Cu un gest automat, îl luă de mână, căutând cu ochii urma vechil răni. Deodată îngheţă: braţul tahitianului era neted şi bronzat, fără nici un fel de urmă.

Clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Voi să fugă, dar el o apucă hotărât.

— Tu… tu nu eşti vărul meu Louis! Eşti… eşti un impostor! Explică-mi şi mie ce-i comedia asta.

Pe chipul tahitianului se întipări o expresie crudă. De data asta Shannei îi era frică de-a binelea. Bărbatul era în stare de orice. Ea regretă imediat acuzaţiile pe care i le adusese.

— Prostuţă mică, o să regreţi cuvintele astea. Nu voi lăsa pe nimeni să-mi zădărnicească planul. În

definitiv, tu eşti de vină. Tu eşti cea care m-ai recunoscut când am venit

Fata îl privea fără să răspundă, cu ochii măriţi de spaimă. I se părea că trăieşte un coşmar. Nu! Era imposibil! Nu putea să i se întâmple un asemenea lucru.

— Eu nu înţeleg nimic. Semeni atât de bine cu Louis.

Şi deodată înţelese adevărul. Unele amintiri rătăcite în memorie ieşiră la suprafaţă şi văzu totul clar. Îşi regăsi stăpânirea de sine.

— Ştiu cine eşti. Eşti vărul lui Louis şi Fran. Mi-au vorbit despre tine. Tu eşti oaia neagră a familiei. Louis avea multe neplăceri din cauza asemănării cu tine. Încă de mic ai fost necinstit şi lipsit de scrupule.

Bărbatul continua să rânjească. O apucă strâns de mână şi o răsuci. O împingea către marginea cascadei. Shanna se zbătu ca o nebună şi reuşi pentru o clipă să-l dezechilibreze. Îl zgârie, îl muşcă, dar era mult mai puternic decât ea. Nu putea să scape din strânsoare. Deodată simţi cum alunecă. Încercă să se agaţe de hainele adversarului, dar în zadar.

Totul începu să se învârtă. Văzu în faţa ochilor chipul schimonosit de ură al vărului lui Louis şi se simţi căzând. Dacă se lovea de pietre…

Contactul cu apa o trezi asemeni unei palme. Bună înotătoare, atinse fundul şi urcă din nou la suprafaţă. Nu se lovise. Ieşi la suprafaţă, suflând şi împroşcând apa.

Bărbatul o pândea, cu un zâmbet sardonic pe buze. Nu o va lăsa să iasă din apă. Nu o va mai lăsa să se întoarcă niciodată la Larchwood Vale.

Shanna începu să-şi facă planuri în grabă. Avea două alternative: să iasă pe partea pe unde veniseră şi unde drumul era mai uşor, sau să încerce să ajungă la malul celălalt. Odată ajunsă acolo nu ar fi uşor. Râul

era mărginit de stânci mari şi ascuţite. Apoi erau mărăcinii.

Îşi căută cu privirea adversarul. Bărbatul coborâse pe cărarea care mărginea cascada şl o aştepta pe malul nisipos. Shanna se hotărî repede. Se avântă spre malul opus. Era singura ei şansă.

Bărbatul păru nehotărât. Îi ghicise fără îndoială planul. Ca să ajungă la Larchwood Vale trebuia neapărat să traverseze din nou râul. Dar ea cunoştea bine regiunea, în timp ce el nu. Putea să scape, dacă se ascundea.

Începu să alerge. În primul rând trebui să se caţere pe colină. Depăşi nivelul căderii de apă şi ajunse pe malul micului lac. Vegetaţia era densă, aproape de nepătruns. Îşi croi totuşi drum printre crengi. Avea picioarele însângerate, însă nici nu-şi dădea seama.

Brusc, o cuprinse îndoiala. Chiar dacă acest necunoscut nu era Louis, era desigur tahitian, şi trebuia deci să ştie să înoate foarte bine. Planul ei nu mai avea nici o valoare. Avea s-o urmărească liniştit de-a lungul cursului de apă, unde vegetaţia era rară şi drumul accesibil. Când Shanna va încerca să traverseze din nou, el se va arunca în apă şi…

Planul Shannei era absurd, dar nu avea de ales. Făcu cale întoarsă şi agăţându-se de rădăcini, că-tărându-se pe stânci, reuşi cu greu să ajungă la vârful cascadei. Se sprijini câteva clipe de peretele stâncos ca să-şi recapete suflul. Adversarul nu putea să o vadă pentru că aici vegetaţia era foarte densă. Cu multă trudă, rostogoli o piatră mare până la marginea cascadei. Era plină de sudoare şl tremura. Cu un ţipăt înfricoşător se opinti şi împinse piatra în gol.

Urmă un fluf! apoi linişte.

Reuşise oare? Dacă ar fi văzut scena, străinul şi-ar fi bătut joc de ea şi ar fi râs ca un nebun. Dar dacă din

întâmplare se îndepărtase deja, s-ar fi putut să se lase păcălit de această viclenie.

Cu inima bătând în piept nebuneşte, Shanna aşteptă. Curajul îi fu răsplătit. Auzi paşi răsunând pe mal. Se întorsese înapoi. Se lăsase păcălit de stratagema ei. Urmă o lungă tăcere. Bărbatul trebuia să încerce să repereze în apă corpul.

În sfârşit, îl auzi plecând. Câştigase! Tahitianul o credea moartă şi se pregătea liniştit să ia maşina ca să se întoarcă la Larchwood Vale. De acolo avea să se ducă la aeroport.

Auzi zgomotul motorului. Vehiculul se îndepărta. Ce uşurare!

Acum Shanna trebuia să coboare, să traverseze cursul de apă şi dacă mergea repede, în douăzeci de minute avea să fie la Forester Gorge. John era plecat, însă îi va găsi cu siguranţă pe Edith şi pe soţul ei. Ei îi vor chema în ajutor pe Dan şi pe Brent. Brusc, îi îngheţă sângele în vine: asta numai în cazul în care bunica rămăsese la Agnes! Altfel…

CAPITOLUL X

Începu să meargă. Era epuizată, dar gândul la bunica înfruntându-l pe impostor o însufleţea. Merse mai bine de un sfert de oră de-a lungul râului. Cunoştea un loc mai la vale unde i-ar fi fost mai uşor să traverseze. Apa nu era adâncă şi curentul te purta până la celălalt mal.

Sosi în sfârşit. Se desfătă lăsându-se să alunece în apa limpede. Era suficient să se lase antrenată. Se destindea…

Dar curând simţi că totuşi curentul era mai puternic decât altădată! Ce se întâmpla? Ca o străfulgerare îşi aminti de sfaturile lui Morgan:

— Să nu ai niciodată încredere în râu! îi repeta el. Primăvara, după umflarea apelor, totul este întors pe dos…

Îngrozită încerca să lupte. Dar degeaba… Curentul era din ce în ce mai iute, purtând-o ca pe un pai…

Înainte de toate, trebuia să se odihnească, făcând pluta. Avea şansa de a ieşi din vâltoare. Puţin mai departe, râul se lărgea şi se vărsa în fluviul Waimauku. Dacă se apropia de mal s-ar fi putut agăţa de vreo cracă…

Dar curentul o menţinea în mijlocul apelor învolburate. Nu mai putea face nimic. Cursa ei nebunească dură mult, mult de tot. Deocamdată era atrasă spre Waimauku. Curentul o purta spre insula Renards. Poate ar fi putut atinge mica insulă! Când era o copilă, venea adesea aici. Exista şi o cabană care servea drept refugiu vânătorilor…

Era în mâinile lui Dumnezeu. Curentul capricios putea ocoli insula, continuând s-o poarte pe valuri ca pe o frunză uscată. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi izbit de o stâncă şi…

După câteva minute care-i părură nesfârşite, simţi cu picioarele fundul apei. Pietricele ascuţite îi răneau tălpile, dar nu se sinchisea. În sfârşit, ajunsese la mal! Era pe insula Renards! În curând vor începe s-o caute.

Se târî pe pietriş până simţi mătasea nisipului fin. Se întinse şi închise ochii. Tremura de frig în ciuda soarelui care ardea. Se odihni puţin, apoi, palidă siluetă mişcătoare, începu să caute cabana.

O găsi în sfârşit, deschise uşa dărăpănată şi se aşeză pe jos. Cocioaba era murdară şi plină de păianjeni. Dar ea nu le dădu atenţie. Înfrigurată, inspecta locul. Domnul fie lăudat! Găsise o lampă! La noapte ar putea transmite nişte semnale! Găsi şi câteva provizii, nişte lapte praf, biscuiţi. Dar, mai cu seamă, descoperi într-un cufăr o grămadă de pleduri. Erau uzate, murdare, dar suficiente să se încălzească.

Se înfofoli cu plăcere. Deocamdată trebuia să aştepte. Prin singura fereastră a cabanei se vedea podul, şi chiar o parte din Larchwood Vale! Se hotărî să stea la pândă. Dar, obosită după toate întâmplările, adormi ca un copil.

Era deja miezul nopţii când se trezi brusc, furioasă că dormise aşa mult! Atâtea lucruri s-ar fi putut întâmpla… Bunica era teafără şi nevătămată? Impostorul fugise?

Doamne ajută, nu-i mai era frig! Se ridică la fereastră şi scoase un suspin de uşurare. Împrejurimile erau intens luminate, licăreau multe făclii! Se organizase o mare căutare. Toţi oamenii regiunii patrulau pe întuneric, în căutarea nepoatei Clotil-dei. Cât trebuiau să fie de îngrijoraţi! Oh! Dovadă că n-o credeau înecată!

Bâjbâia în căutarea lămpii. Îi trebui mult s-o găsească. Tremurând, reuşi să aprindă un chibrit. Profitând de această licărire, ridică sticla lămpii şi mări fitilul. Oh! Chibritul ii arse degetele. Aprinse altul şi îl plimbă pe fitil. Din fericire acesta nu era uscat. Lampa se aprinse şi Shanna micşoră repede flacăra pentru a nu sparge sticla. Trebuia s-o mărească progresiv. Dacă ar fi avut o lampă mai bună şi mai practică…

Aprinse crengile uscate stivuite lângă vatră. Vâlvătaia umplu camera de lumină. Într-un colţ descoperi câteva buturugi pe care le stivui cu grijă. Trebuia să facă focul să dureze cât mai mult posibil. Când va fi bine aprins va ieşi să facă nişte semne. Ar fi cel mai sigur. Ah! Dacă ar fi fost îmbrăcată mai gros. Costumul de baie era plin de noroi uscat, iar bretelele îi tăiau pielea. Înfrigurată, cotrobăi prin sertare şi găsi un cuţit. Decupă o bucată dintr-o pătură. O făcu fără greutate, ţesătura era uzată până la urzeală. Îşi desăvârşi opera cu dinţii până putu să-şi bage capul prin deschizătură. Arăta ca un „poncho” foarte drăguţ. Desfăcu a doua pătură şi-şi făcu un fel de „sari”. Combinaţia nu era grozavă, dar măcar îi ţinea de cald!

Ieşi. O rază palidă de lună lumina împrejur, începu să mişte lampa în sus şi în jos. Îşi ciuli urechile să poată auzi strigătele oamenilor. Rosteau numele ei, nu pe cel al lui Louis. Deci impostorul fusese găsit. Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa l-ar fi căutat şi pe el.

Sufla un vânt rece. Era inutil să mai strige, n-ar fi auzit-o nimeni. Dealtfel ar fl trebuit s-o caute mai sus de cotitura de la cascadă. Nisipul îi zgâria rănile de la picioare, aţâţându-i durerea. Minutele se scurgeau… Reuşise să le atragă atenţia? Înaintă puţin şi vru să se caţere pe o stâncă. Dar când se urcă, puse piciorul pe un arbust uscat şl spinii o răniră groaznic. Îi curgeau lacrimi de durere. Se aşează puţin să-şi maseze piciorul

care o durea. Brusc avu o idee genială. Spinii! Nimic nu arde mai uşor ca ei.

Îi strânse într-un pachet mare fără să se mai sinchisească de zgârieturi. Se întoarse la cabană şi căută chibriturile şi bidonul de gaz. Numai de n-ar fi gol! Îi rămânea oricum cel din lampă, dar atât de puţin!

Când desfăcu bidonul, simţi până în gât un miros înţepător. Era plin ochi. Răspândi preţiosul lichid peste crengi, şi aşezându-se cu spatele împotriva vântului, aprinse un chibrit... Rezultatul îi depăşi orice aşteptări. Flăcările înalte se ridicară zgomotos. Minutele care au urmat i s-au părut ore. În sfârşit, auzi un strigăt, apoi un altul... O găsiseră, încercă să răspundă, dar vântul îi împrăştia cuvintele în direcţie opusă... şl era atât de obosită I Ce strigau oare î Tot pe ea î Amorţită de căldura plăcută aţipi.

— Hei! Hei!

De data aceasta vocea era clară, aproape ireal de clară. Foloseau un megafon! Fără îndoială pe cel al patrulei de poliţie!

— Hei! E cineva pe insulă? strigă vocea, tu eşti, Suzan Carew? Dacă eşti tu mişcă lampa de două ori de sus în jos!

Apelul a fost repetat imediat. Dar Shanna nu avea nevoie să i se spună de două ori! Se supuse ordinului. Vocea i se stinse, dar pe malul celălalt se auziră câteva voci.

Toate punctele luminoase se apropiaseră iar acum semănau cu un foc zglobiu. Vestea salvării ei se răspândise printre cei care o căutau.

— Eşti teafără şi sănătoasă?

Inundată de fericire, agită din nou lampa. Apoi se făcu linişte. De bună seamă se consultau între ei ca să găsească cea mai bună soluţie. În sfârşit, vocea mult dorită se auzi din nou dincolo de ape.

— Mergem să căutăm o barcă la Blair Hill… O barcă la Blair Hill. Du-te în colibă, la adăpost. Să

nu-ţi fie frică… Ne întoarcem într-o jumătate de oră. Ai auzit? Răspunde-mi ca până acum? Ea repetă semnalul convenit.

— Bine, spuse vocea necunoscută, am terminat de transmis…

Suzanei i se părea că se aud nişte zgomote bizare, iar o voce familiară striga… Morgan! O regăsise! Era aici! De acum încolo totul va fi bine!

Vocea lui, amplificată de ecou, ajunse până la ea.

— Nu te îngrijora, draga mea! Totul este bine! Voi veni chiar eu să te caut! Bunica te sărută!

Terminat!

Cei din familia Blair erau singurii care aveau barcă prin părţile acelea. O foloseau doar când mergeau la pescuit. Probabil acum nici nu era la apă. Ar trebui remorcată până la mal. Asta ar lua cel puţin o oră!

Se întoarse la cabană şi stinse lampa. Focul ardea bine şi lumina destul de bine încăperea. Se simţea ca un nou născut. În curând vor veni s-o salveze, iar draga Mamita, era bine. S-ar putea juca de-a Robinson aşteptându-i pe salvatori.

Descoperi un ceainic vechi şi câteva plicuri de ceai. Bucuroasă se duse la râu, spălă cu atenţie vasul şi-l umplu cu apă. Puţin mai târziu sorbi cu voluptate băutura fierbinte. Înfulecă doi biscuiţi înmuiaţi în ceai cu aceeaşi plăcere cu care ar fi mâncat caviar! Emoţia o copleşise. Acest picnic o va ajuta să nu simtă când trece timpul. Dar ochii îi rămaseră aţintiţi asupra ferestrei. Apoi se

resemnă. Această pândă nu-i folosea la nimic. Salvatorii nu vor putea sosi aşa de repede. Se lungi în faţa focului şi privi dansul flăcărilor.

Dar curând auzi zgomotul cel mai surprinzător din lume! Aici, pe această insuliţă pustie împrejmuită de

ape, necheza un cal! Nici nu avu timp să-şi revină din surpriză, că în cadrul uşii apăru capul lui Morgan!

— Suzan, Suzan, dragostea mea!

Se îndreptă spre ea şi o luă în braţe, mică fiinţă fragilă apărută din păturile murdare.

— Eşti bine, draga mea? Nu eşti rănită? Dragostea mea!

O acoperi cu sărutări. Ea i se ghemui la piept şi-şi puse capul pe umărul lui…

— Tu… Ai venit, şopti ea, ai venit să mă cauţi! Morgan! Tu… Ai spus… Dragostea mea! Chiar aşa este, dragul meu? Nu cumva bucuria de a mă regăsi vie te face să spui asta?

Cunoştea dinainte răspunsul. Îi recunoscuse sentimentul. Dar avea nevoie să audă adevărul chiar din gura lui. Doar aşa ar putea fi sigură.

— Dacă într-adevăr cred ce-am spus? Adorata mea dragă! Cum te poţi îndoi de cuvintele mele? Te iubesc, bineînţeles, te iubesc ca un nebun. Te iubesc de cinci ani, în secret, neîncetat. Of, când ai fost plecată am încercat să te uit! Dar cum aş fi putut? A fost o dragoste la prima vedere şi după ultima reuniune nu mi-am mai revenit. Fetiţa de doisprezece ani devenise femeia cea mai seducătoare. Mi-a fost teamă că n-o să mă găseşti suficient de bun pentru tine. Şi apoi, la început, n-aveai ochi decât pentru John! Suzan! Îţi aminteşti ziua binecuvântată când ne-am suit în pod ca să citim scrisorile Victorinei? Oh! Dulceaţa mea! Cu greu m-am oprit să nu te iau în braţe! Ardeam de dorinţă… dar nu mă puteam lăsa purtat de ea. Toată lumea se aştepta să te vadă căsătorindu-te cu John. Şi eu credeam că eşti îndrăgostită de el. Nu aveam dreptul să forţez destinul… Totul părea să vă apropie. Eraţi amândoi tineri… De multe ori, la început, mi-am spus: „Nepriceputule! De ce îţi ascunzi sentimentele? De ce nu-i spui?” Ştiu, n-am avut dreptate! N-ar fi ieşit

nimic bun din asta! John te-a părăsit şi s-a logodit cu biata Fran. Pentru tine, eram un vârstnic cumsecade cu care salvai aparenţele. Ah! Puţin îmi păsa de aceste aparenţe. M-ai acuzat de curând de oportunism şi câtă dreptate aveai! Am scăpat ocazia! Îţi dădeam sfaturi, am anunţat aşa-zisa logodnă. Dar eu speram ca un nebun! Va înţelege până la urmă, îmi spuneam. Mă va vedea cum sunt de fapt, îşi va da seama de dragostea mea… Ce greşeală! La sfârşitul reuniunii, te-ai despărţit de mine cu răceală! N-am zis nimic. Nu voiam să te împart cu nimeni. Vroiam să vii la mine de bună voie. Sunt un caraghios. O acoperi din nou cu sărutări. Apoi, cu voce nesigură, întrebă:

— Acum, draga mea, ce-o să faci? O să mă respingi din nou?

Suzan izbucni în râs. Era atât de fericită…

— Lasă-mă… Lasă-mă să-ţi răspund! se avântă ea. Ascultă, Morgan Hervington-BIair. Ştii tu de ce am plecat din Larchwood Vale? De ce timp de cinci ani am umblat prin toată lumea? Pentru că… mă gândeam că nu mă iubeai! Doamne! Ce prostuţă am fost! În după-amiaza aceea, în podul casei şi eu am descoperit că eram îndrăgostită nebuneşte de tine. Mă decisesem s-o termin cu John, încă înainte de a-l surprinde în grădină cu Fran! Dar tu nu vedeai nimic, nu înţelegeai nimic! Eu…

— Taci, spuse el încet. Stephanie mi-a explicat totul. Am trecut amândoi prin aceeaşi spaimă după dispariţia ta! Mi-a destăinuit totul…

Izbucni şl el în râs. Era un râs cuceritor, în care se citea fericirea.

— Morgan! Sărută-mă din nou!

— Suzan, murmură el, redevenit brusc serios. Suzan, te-am crezut moartă!

El se înfioră iar buzele lor se împreunară… Mult timp după aceea, o duse lângă foc şi se ghemui lângă ea, învelit cu o pătură…

— Cum ai reuşit să ajungi aici? întrebă ea curioasă. Eşti un adevărat vrăjitor!

— E foarte simplu, şopti el surâzând. Cunosc bine fluviul, doar ştii. Între râu şi insulă este un banc de nisip pe unde poţi traversa. Trecerea este strâmtă şi deseori, când cresc apele, este imposibil de înfruntat. Am mers la risc! Ai putea să-i mulţumeşti Grisei! Ea a făcut o baie bună!

Îi mângâie încet părul. După un timp începu să râdă.

— Dacă Clotilde şi Elise ne-ar vedea, ar fi şocate. Ele visează flori de portocal şi muzică de orgă. Iar eu sunt aici, ud până la piele, gata să fac curte unei fete de-a dreptul dezgustătoare! Suzan, e tare caraghios!

Ea îl privi, se privi la rândul ei şi izbucni în râs.

— Dragostea mea, spuse Morgan încet când redeveniră serioşi, tu… nu eşti rănită, nu-i aşa?

Încet, la lumina focului, el desfăcu păturile. Când îi văzu sărmanele picioare pline de zgârieturi, se îngrozi.

— Vai! Suzan! Iartă-mă! Toate astea sunt din cauza mea. Aş fi vrut să-ţi spun ce s-a întâmplat…

— Lasă, n-a fost vina ta! M-am lăsat dusă de nas prosteşte! Înţelegi, Louis… nu este Louis şi…

— Ştiu! Este Armand de Ouercy! Stai să-ţi povestesc. La un moment dat am avut o bănuială. „Louis” uitase prea multe lucruri, prea mulţi oameni… Povestea cu accidentul părea plauzibilă dar… Mătuşa Elise nu s-a lăsat înşelată. Îţi aminteşti când ne-am plimbat cu ea în parc? Remarcase un lucru curios pe care mi l-a împărtăşit. Toată familia Rossignol are un semn particular. Nu au lobi la ureche. Cuprinsă de îndoială faţă de acest aşa-zis „Louis” i-a examinat

urechile şi le-a văzut perfect normale! Ori ea îşi amintea foarte bine că Louis, când era copil, avea acest defect. Chiar îl tachina adesea pentru asta. Şi, după cum mi-a spus bătrâna doamnă indignată, multe lucruri se pot schimba la un om, dar niciodată urechile!

Mai era un amănunt care o neliniştea pe Elise. Louis i-a scris după accident. Nu că i-ar fi plăcut în mod deosebit să trimită scrisori, dar vroia să-şi liniştească ruda în legătură cu sănătatea lui. Afirma că a avut mult noroc, pentru că nu s-a lovit la cap! Iar intrusul nostru îşi motiva amneziile tocmai prin acest accident! Ieri dimineaţă, mătuşa Elise i-a întins o cursă. I-a arătat un sfeşnic superb spunându-i: „Probabil că îţi aminteşti, Louis, părinţii tăi aveau unul identic”. În realitate era un cadou de nuntă de la Margot, bineînţeles un unicat! Pungaşul a picat în cursă. Îşi „amintea” sigur că acel sfeşnic împodobea comoda din sufragerie, în Tahiti! Mătuşa Elise s-a lămurit. În aceeaşi seară François s-a dus la poliţia din Papeete. Personajul le era bine cunoscut. I-au emis imediat un mandat de arestare. Era proprietarul unei fabrici de ţesături. Are pe conştiinţă mulţi tineri care au murit. Când a fost întocmit mandatul de arestare acest personaj sinistru era la Los Angeles. Şi-a amintit de vărul său Louis şi a dat imediat câteva telefoane. Proaspătul alpinist care nu încetase să escaladeze piscurile a participat la o expediţie în Anzi. Armând de Ouercy s-a hotărât să vină şi el aici. Oh! Fără îndoială că nu s-a gândit de la început să se dea drept Louis; vroia doar să se servească de ruda sa pentru a-şi face intrarea în familie. Dar tu l-ai „recunoscut” şi, bineînţeles, n-a scăpat ocazia. Vagabonzii ăştia ştiu întotdeauna să profite de un asemenea chilipir. Adevăratul Louis făcuse mai demult greşeala să-i povestească despre noi, şi bineînţeles şi despre

escapadele voastre. Asta i-a fost suficient! Azi-dimineaţă m-am dus la comisariatul din Christchurch cu François. Era nevoie să emită un mandat de arestare internaţional, asta mi-a luat mai mult timp decât aş fi crezut. Vroiam să te pun în gardă, draga mea. Noi credeam că el nu are habar de ce făceam noi şi… Pentru mai multă siguranţă l-am trimis cu Dan pe câmp. Speram să fii liniştită tot restul zilei.

Când m-am întors acasă el tocmai se pregătea s-o şteargă. Mi-a spus o poveste de adormit copiii. Că pleca, iar a doua zi va trimite maşina înapoi. L-am întrebat de tine. Mi-a spus că te-ai dus să te scalzi. Pe moment l-am crezut. Din fericire, bunica nu se întorsese încă, aşa că m-a însoţit Dan. Am observat apoi zgârieturile de pe mâinile lui… Oh! Shanna, mi-a fost groaznic de frică! M-am gândit că poate te… atacase… sau mai ştiu eu ce! Eram ca un nebun. Am… Am sărit la el şi aproape că l-am desfigurat! Nu l-am lăsat până când nu mi-a spus adevărul, canalia!

— Ţi-a spus şi că m-a împins în apă? Morgan deveni livid.

— A făcut el asta? Nu mi-a spus nimic! Varianta lui era puţin diferită. După el, tu te-ai aruncat în apă şi n-ai mai apărut la suprafaţă. A încercat mult timp să te găsească, dar degeaba… M-am grăbit cu Dan spre apă. Câteva ore ne-am scufundat fără întrerupere, am cercetat cele două râuri… Apoi a început şi poliţia să te caute, s-a organizat o acţiune de amploare. Restul îl cunoşti! Acum e rândul tău! Cum Dumnezeu ai ajuns aici?

Suzan se lansă într-o poveste amănunţită. După ce termină, Morgan o luă în braţe şi o strânse cu putere.

— Ştii, Clotilde a fost nemaipomenită, spuse el încet. Era grozav de îngrijorată, dar nu şi-a pierdut curajul! Repeta mereu: „trebuie s-o găsim, trebuie”!

Ea a pregătit băuturi calde şi aperitive pentru salvatori, organizând un fel de gardă permanentă. Edith, Nessie, mama, s-au alăturat şi ele. Dar, tu eşti aici, dragostea mea şi asta este esenţial! De data asta nu te mai părăsesc! La dracu cu atâta aşteptare! Vom anunţa logodna noastră neîntârziat!

— Morgan, e minunat!

Se îmbrăţişau, râdeau ca nişte copii. Îi aşteptau ani întregi de fericire…

Merseră până la fereastră. Luminile torţelor se vedeau pe malul opus.

— Probabil că tocmai pun barca la apă, explică încet Morgan. Să profităm de aceste ultime clipe când suntem singuri! Salvatorii nu vor întârzia să apară şi nu vom mai avea nici un minut numai pentru noi doi!

— În seara asta, după ce ne vom întoarce, îmi voi căuta inelul de smaralde şi vom anunţa logodna, vrei?

— Minunat, draga mea! o aprobă el, dar nu e totul. După o logodnă urmează o căsătorie.

— O să… o să avem nevoie de puţin timp, protestă ea, fără convingere. Va trebui să mă ocup de rochia de mireasă, să trimit invitaţiile…

— Suzan Carew, spuse Morgan solemn, ascultă-mă: m-am săturat să aştept! Te aştept de cinci ani! Vom lăsa să treacă petrecerea, dar imediat ne vom căsători. Mi-am jurat că vom fi soţ şi soţie înainte de Crăciun, chiar dacă pentru asta va trebui să te răpesc! Rochia bunicii tale te aşteaptă la Rossignol Bay, iar invitaţii să facă bine să se grăbească.

— O să facem aşa cum vrei tu, dragostea mea, răspunse ea simplu.

În fond chiar şi ea era nerăbdătoare…

Se întinse leneş. Deodată se întunecă la faţă.

— Şi acest oribil Armand este tot aici?

— Nu, bineînţeles, draga mea. L-am dat pe mâna poliţiei!

Ea se răsfăţă satisfăcută şi îşi lăsă capul pe umărul lui…

Tatăl lui Morgan a fost primul care a debarcat pe insulă. El o îmbrăţişă cu căldură pe tânăra salvată. Emoţionată, dădu drumul lacrimilor pe umărul lui părintesc.

— Hai, spuse Morgan tatălui său cu o voce foarte emoţionată, imbrăţişeaz-o pe viitoarea ta noră!

— Cum are Dumnezeu grijă de toate! spuse Stephane Blair.

Apoi, adăugă mai puţin ceremonios:

— Bravo, băiete! Ai făcut o alegere bună!

Se vede treaba că era răcit, altfel n-ar fi scos batista şi nu şi-ar fi acoperit faţa cu ea…

Era ultima zi de petrecere. Pretutindeni era o atmosferă festivă. Invitaţii fuseseră repartizaţi între Larchwood Vale, Linden Peaks şi Blair Hills. În lumina soarelui parcul era splendid. Singurul care lipsea era John Forester. Acceptase o misiune comercială în Australia după ce pusese în vânzare domeniul Forester Gorge.

La primul etaj, Clotilde şi doamna Carew o ajutau pe tânăra mireasă la îmbrăcat. Mai mulţi fotografi se înghesuiau nerăbdători, în faţa uşii; era chiar şi un reprezentant al televiziunii locale. Vechea caleaşcă fusese scoasă pe alee şi-i aştepta pe tinerii căsătoriţi. O lustruiseră, iar gravurile străluceau de parcă erau noi. Era o căsătorie de modă veche.

Ceremonia avu loc într-o biserică încântătoare şi veche, construită de colonişti. Fetele Martinei erau nişte adorabile domnişoare de onoare în rochiţele lor roz pal. Pentru prima dată, intimidate de atmosfera de sărbătoare, erau şi ele cuminţi.

La ora unsprezece dimineaţa, orga micii capele atacă marşul nupţial. Toată asistenţa era în picioare.

Bunica şi mătuşa Elise păreau foarte emoţionate. Dar nu plângeau, de mult le secaseră lacrimile.

Morgan întoarse capul. Shanna înainta încet la braţul tatălui său. Purta cu o deosebită graţie rochia albă cu guler înalt şi mâneci bufante acoperită cu dantelă veche. Ca şi străbunica ei, avea pe cap o coroniţă din flori de portocal. O voaletă transparentă înlocuia voalul tradiţional.

Părea că nu atinge pământul. La gât strălucea un superb colier de smaralde, cadoul de nuntă din partea lui Morgan.

Ţinând în mână un mic buchet de miozotis şi trandafiri albi, se aşează lângă viitorul ei soţ şi-i surâse. Apoi, solemn, privirile lor se încrucişară.

Ea era senină şi calmă, fără nici cea mai mică urmă de nervozitate, minunat de fericită.

— Fraţii mei, ne-am adunat astăzi pentru a preamări…

Preotul rostea frazele obişnuite. Ceremonia începu. Micuţa Elise se întoarse către bunica ei şi rosti cu voce tare şi înţepată:

— Spune-mi, bunico! Asta este faimoasa reuniune?

Cele două bătrâne se priveau cu emoţie.

— Da, scumpa mea! răspunse cu voce joasă mătuşa Elise, ai dreptate. Asta este reuniunea.

Reîntâlnindu-se după trei ani cu fostul iubit John Forester și fostul logodnic Morgan Blair, Shanna Carew trăiește o tulburătoare poveste de dragoste.

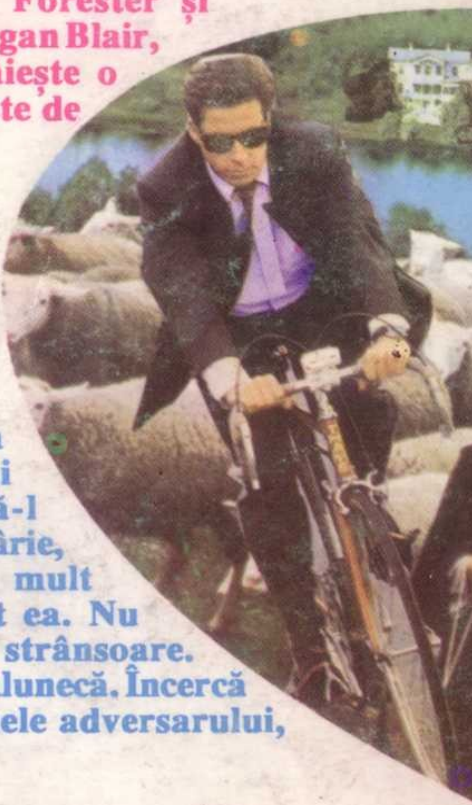

Bărbatul continua să rânjească. O apucă strâns de mână și o răsuci. O împingea către marginea cascadei. Shanna se zbătu ca o nebună și reuși pentru o clipă să-l dezechilibreze. Îl zgârie, îl mușcă, dar era mult mai puternic decât ea. Nu putea să scape din strânsoare. Deodată simți cum alunecă. Încercă să se agațe de hainele adversarului, dar în zadar.

THE BEST

ISBN 973-96196-2-2